

Rhasoda Varga Margit

Illúziók nélkül...

**Hétköznapi konfliktushelyzetektől
a lételméleti filozófiáig...**

Kérdések és válaszok

Rhasoda Varga Margit

Illúziók nélkül...

**Hétköznapi
konfliktushelyzetektől a
lételméleti filozófiáig**

Kérdések és válaszok

Köszönöm a ***Legfelsőbb Létező***nek,
valamint az angyaloknak,
hogy segítségükkel és hozzájárulásukkal parányi részt
vállalhattam a teremtés folyamatában.

Köszönöm
Mahavatar Babajinak a kegyelmét,

továbbá gurumnak
Sri Yuktesvar Girinek,
hogy felügyelik belső utamat.

TARTALOM

TARTALOM	3
BEVEZETÉS	5
Illúziók nélkül	5
HÉTKÖZNAPI ÉLETHELYZETEK	6
A materialista és az ezoterikus pszichológia; a materialista pszichológia korlátai	6
Beszélgetések a szexről	9
A beszélgetést nem lehet elég korán kezdeni	9
Szex és szerelem	12
A női és férfi princípium (rendhagyó verselemzés)	16
A szexualitás és megélésének szintjei	19
Randiblog	19
Az ideaminták szerepe a párkapcsolatban	22
A vallási ideaminták szerepe a párkapcsolatban	31
Az átlagos és az igaz szerelem (tantra)	45
A szexuális erőszak és elkerülési lehetőségei	48
Bejáratok a pokolba, ami van, noha nincs...	52
Az alkoholizmus okai, hatásai és a kivezető utak	52
Hajléktalanok	62
Egyéb, földalatti világokba vezető tevékenységek	65
Freddie Mercury személyiségének elemzése	73
Az egyén beilleszkedése a társadalomba	75
A hétköznapi élethez kapcsolódó stresszhelyzetek	75
Élet egy másik országban, kultúrában	75
Szembenézés a félelmekkel	79
„Deja vu” élmények	83
Párválasztási útmutató nőknek illúziók nélkül	85
Párválasztási útmutató férfiaknak illúziók nélkül	91
Szlogenek a gyermeknevelésben	98
Különböző nevelési helyzetek megoldása	103
ILLÚZIÓ ÉS VALÓSÁG	109
Hétköznapi csodák	109
Hogyan valósítsuk meg Istent a hétköznapi életben?	109
Séta a Duna parton	110
Beavatások	111

Klíma	113
Globális éghajlatváltozás, és ami mögötte van	113
És akkor most vissza a természethez?	116
Szimbolika	118
Miért kell(ene) tanulni?	119
Mi célból kaptunk emberi tudatot?	119
A tanulás, mint az önmegismerés és önfejlesztés eszköze	122
A probléma, amely minden más probléma forrása	123
A rész és egész összefüggése	123
Az elmeszámítógép működése	125
Vallási csoportok szerepe az életünkre	128
A karma	130
A feladat	132
Jézus születése univerzális ünnep	135
Ádám, Éva és a kukacos alma (szatíra)	139
Illúzió és valóság	142
Egész világunk csak szimuláció?	142
Intelligens robotok vagy intelligens emberek?	148
Kiindulópont	148
Analógiák az emberi elme és az intelligens robotok „gondolkodása” között	150
Az alapkérdés, hogy honnan ered az emberiség és mi a létezésének célja?	153
A mátrix	156
Bevezetés	156
Honnan ered a mátrix?	157
Miért jött létre a mátrix?	160
Hogyan működik a mátrix?	162
Ki vagy mi irányítja a mátrixot?	174
A jövőbelátás törvényszerűségei	175
Szintek és törvényszerűségek	175
Különbség a látomás és a tisztánlátás között	178
Világkorszakok és világtanítók	180
Istenfüggvények	181
Isten és az ember viszonya	187
UTÓSZÓ	189
A szerzőről	191

BEVEZETÉS

Illúziók nélkül

Ez a könyv illúziók nélkül szeretné bemutatni az ember helyzetét a földi társadalomban és az Univerzumban. Az írások többségükben olvasói érdeklődés hatására születtek, ezért tárgyalják azokat a legfontosabb, mindenkit foglalkoztató kérdéseket, amelyek a szexualitással, partnerkapcsolattal, gyermekneveléssel kapcsolatosak.

A könyv példákat mutat be arra, hogy hogyan lehet hétköznapi élethelyzeteket spirituális szemlélettel megélni. Mindemellett filozófiai magasságokba röpíti az olvasót, választ keresve olyan lételméleti kérdésekre, amelyek minden gondolkodó embert foglalkoztatnak.

Betekintést ad a jövőbe rámutatva, hogy milyen jövő vár az emberiségre, ha a jelenlegi tendenciák folytatódnak. Bár illúziómentes, mégis optimista, ezért reményt és feltöltődést nyújt az olvasó számára.

Azáltal, hogy belehelyezi az embert az Univerzumba az olvasó észrevétlenül az Univerzum teljes értékű polgárává változik.

HÉTKÖZNAPI ÉLETHELYZETEK

A materialista és az ezoterikus pszichológia; a materialista pszichológia korlátai

A jövőben világszerte növekedni fognak a pszichiátriai kór-
képek, miközben azok kezelésére fordítható tárgyi, személyi és szel-
lemi feltételek csökkennek, vagy jó esetben stagnálnak. Együtt kell
tehát élnünk azzal, hogy „félőrültek” járkálnak körülöttünk, és meg
kell tanulnunk különbséget tenni a veszélyes és veszélytelen szemé-
lyek, valós és valótlan állítások, személyiség zavaros vagy „normá-
lis” esetek között. Írásom nem a modern pszichológia ellen irányul,
inkább annak hiányosságaira szeretném felhívni a figyelmet.

A materialista pszichológiával az egyik baj, hogy a megtapasztalható valóság egy részét igaznak, egy másik, önkényesen kijelölt részét pedig hamisnak deklarálja, és ha valakinek ez utóbbi területre eső élményei lennének, akkor azokat betegség tünetekként értékeli. A másik probléma, hogy az általa nem valósnak minősített megtapasztalásokkal nem tud mit kezdeni, azokat gyógyszerekkel elfolytatni igyekszik, több-kevesebb sikerrel. A gyógyszeres terápiával „normalizált” egyéneket visszahelyezik a társadalomba, mintha minden legnagyobb rendben lenne, ám a valóságban semmi sem oldódott meg. A materialista pszichológia egzakt tudomány szeretne lenni, ezért tudományos eszközöket használ ennek demonstrálására.

A pszichológia attól lesz materialista, hogy a lelket anyagként értelmezi. Ha a léleknek materiális formát kell találni, akkor arra a legmegfelelőbb az idegrendszer. A materialista pszichológiában tehát a lélek egyenlő a központi idegrendszer funkcióival és diszfunkcióival, másképpen fogalmazva a tudattal, amit a központi idegrendszer létrehoz. Ez azért tűnhet helyes megoldásnak, mert az idegrendszer vizsgálható, és a pszichológiai kórképek valóban idegrendszeri működési zavarokkal járnak együtt. A materialista pszichológia teljesen elveti azt a lehetőséget, hogy az idegrendszer csak hordozója a tudatnak, mint ahogy a zenének hordozója a CD lemez, vagy más adattároló eszköz. Ez a leegyszerűsítés hasznos lehet, mint munkahipotézis, mert megkönnyítheti a pszichológiai betegségek kategorizálását

és „normalizálását”, de nem visz bennünket közelebb önmagunk és a környezet (világ) megértéséhez, és a kettő közötti kapcsolat harmonizálásához. A materialista pszichológiában tehát a személyiség az idegrendszeri funkciók (elmevetékenységek) összessége, és nem függetleníthető az idegrendszertől, vagyis annak pusztulása vagy halála esetén a személyiség is elpusztul, illetve megszűnik. Aki netán mást tapasztal, az tudatlan vagy ostoba, sőt BETEG, aki gyógyításra szorul. Ezért ha egy mást tapasztaló egyén találkozik egy materialista pszichológussal, akkor jobban jár, ha annyit mond, ’én így hiszem’, és nem bocsátkozik vitába. A hit szent, és szabadságát törvény védi, hite miatt senkit sem lehet zárt osztályra vinni jelenleg.

A materialista pszichológia azonban ezzel a gondolkodásmóddal kijelölte saját korlátait, amin túl fog lépni az idő, és az egyén. Én például kikérem magamnak, hogy a személyiséget vagy a tudatomat elmevetékenységeként értelmezzék, ami halálomkor a testemmel együtt az enyészeté lesz. Ha valaki megáll ennél a gondolatnál, akkor még nem feltétlenül konfrontálódik. Legfeljebb azt mondják rá, hogy egy szegény tanulatlan hívő, aki nem érti modern tudomány eredményeit. Rám azonban nem mondhatják az edukáltak (a bibliai írástudók modern megfelelői), hogy tanulatlan lennék (két diplomát és két doktori címet szereztem a természettudományok területén). A vallások pedig a hitetlen címkét ragaszthatnák rám, amiben a maguk szempontjából igazuk van. Én egyaránt NEM hiszek abban, hogy a materiális szemléletű tudomány hiánytalanul leírhatja a valóságot, és abban sem, hogy a vallások dogmáinak vajmi köze van az igazsághoz. Azt állítom magamról, hogy kapcsolatam van Istennel, és értem az Univerzum és a megnyilvánult teremtés működési elveit, mindezt a tudást és megtapasztalást a belső úton járva szereztem. Ami jelenleg az én igazságom, az mások igazsága is, mert a belső út fő állomásai minden emberben azonosak. Aki tehát erre az útra lép, idővel, ellenőrizheti állításaim igazságtartalmát. Ha pedig a materialista pszichológia és a tételes vallások diagnózisa – engem minősítve – összeér, mindkettőtől eltekinthetek, mert szerencsére egyikre sem szorulok rá.

A lényegi különbség tehát a materialista és az ezoterikus pszichológia között a lélek természetének eltérő értelmezése, és ez további szemléletbeli különbségeket von maga után, amelyek az eddig és a további írásaimból is kitűnnek.

Ezt követően nézzük meg a legfontosabb tételeket, amelyeket a lélekről kijelentek. Az alábbi pontokat egy későbbi fejezetben részletesen ki fogom fejteni.

1. A lélek nem azonos sem az elmével, sem a személyiséggel, sem a tudattal, de ezekkel összekeverhető. A lélek a személyiségünk isteni eredetű része, amivé válnunk kell, a cél, ami felé haladunk.

2. Az egyén azonosíthatja magát a testével, az idegrendszerével (annak működésével), a személyiség vonásaival (érzelem és gondolatvilág összessége, a teljes elmetevékenység), a tudatával, és ezek közül a halál pillanatában csak a test anyagi alkotói dezintegrálódnak. Azonban csak a lélek halhatatlan, idővel a többi rész is szétesik, és elemei újrafelhasználhatók.

3. Az idegrendszer az elme szabályozza, az elmét a tudat szabályozza, a tudatot a lélek szabályozza. A tudomány azt gondolja, hogy az idegrendszer hoz létre minden más fogalmat, vagyis ha az idegrendszer hibás működését helyreállítjuk (pl. gyógyszeresen), akkor minden a helyére kerül. A valóságban az utóbbi elgondolás is megtapasztalható, de ha ennél maradunk, akkor lemondunk arról a lehetőségről, hogy valóban megismerjük önmagunk felépítését, és működését.

4. A fizikai test halála után a halhatatlan lelket beburkoló információs mezőként létezzük tovább, ami mások számára is megtapasztalható. Ez az információs mező – a jellege szerint és a másokkal való kölcsönhatás alapján – megszállhat, befolyásolhat, segíthet, vezethet, továbbá felvehető, átadható, törölhető, dezintegrálható.

5. A halálunk után megmaradó információs mezővel együtt a lélek beléphet egy új testbe is, ezt hívják reinkarnációnak. Nem mindegy, hogy a lélek milyen információs mezővel lép új testbe, ilyen értelemben az információs mező megtisztítása lényeges szerepet játszik a születendő gyermek minősége szempontjából.

6. Az információs mező hibái nem jelentenek mentséget azokra az igazságtalanságokra és kegyetlenségekre, amit önmagunk és egymás ellen elkövetünk. A materialista pszichológia számos esetben felmentést adhat az egyénnek a világi büntetés alól, de a lélek sosem ad felmentést, hanem utasítást ad a hiba kijavítására.

7. Nem Isten büntet vagy irányít, hanem a fentebb definiált egyéni lélek, (aki te vagy valójában) ezért senki sem háríthatja Istenre a felelősséget saját testi-lelki nyomoráért, sőt mások szerencséjé-

nek vagy képességeinek irigylése is értelmetlen. Isten csak a keretet teremtette meg (az időt, a teret, az energiát, a formákat, a játékszabályokat) a tőle független létezés megtapasztalásához.

8. Mindenki azért van ezen a Földön, hogy a fentieket felismerje, és mindaddig újra visszatér, amíg ez meg nem történik, függetlenül a Föld aktuális állapotától.

Beszélgetések a szexről

Ebben a fejezetben a szexualitás különböző vonatkozásait fogjuk természetes szemlélettel elemezni minden aspektusát megvizsgálva. Megmutatom azt is, hogy miért és hogyan alakult ki, hogy a különböző vallások tabuként kezelik a témát, és rávilágítok ennek a kezelési módnak az abszurdítására, továbbá arra is, hogy mi az oka annak képmutatásnak, amivel a vallási vezetők hozzáállnak a kérdéshez. A szexuális tevékenység a hétköznapi életünk része, alapvető jogunk, hogy tisztában legyünk minden összetevőjével, beleértve a saját belső motivációinkat, és figyelembe véve az univerzális törvényeket. A lélek azért születik a testbe, hogy megértse az anyagi világ működését, és ehhez a szexualitás éppúgy hozzátartozik, mint bármi más.

Az első részben a gyermekek szexuális nevelésének fontosságára szeretném felhívni a figyelmet. Jelen korban, amikor az interneten keresztül egyetlen kattintással bármely „felnőtt” tartalom elérhető különösen fontos, hogy a gyermek a szülőitől kapja az első információkat.

A beszélgetést nem lehet elég korán kezdeni

Kérdés (B. A.): *Kisfiam kilenc éves, mikor kellene szexuális felvilágosításban részesítenem?*

A legtöbb szülő még jelen században is tabuként kezeli a témát, ha a gyerekéről van szó. A szülők minden tekintetben szeretnék, ha a gyermekük az általuk képviselt értékrendet követné, mégis a szexualitás témájával kapcsolatban kihagyják azt az óriási lehetőséget, hogy idejekorán elkezdjék a gyermek szexuális nevelését. Pedig a gyermek nem „szűzen” születik. Igaz, hogy testileg szűz, de asztrális-

mentális értelemben véve nem. Már előző életeiben számtalanszor gyakorolta a szexuális tevékenységet, és hozza magával a jó és rossz megtapasztalásait. A vonzás törvénye következtében eleve abba a családba születik, ahol az általa választott, és a fejlődéséhez szükséges szexuális mintákat rátölthetik. A fogantatás pillanatában pont azzal a típusú aktussal rezonáns, amit a potenciális szülei végeznek. A fogantatás után pedig magzatként, folyamatos résztvevője a szülei szexuális tevékenységének. Már magzati korban sok információt felvesz erről, amit a kisgyermekkorban árnyalnak a további megtapasztalások. A sors hozza magával azt az élethelyzetet, amelyben a szexualitással kapcsolatos beszélgetést a gyermekkel el lehet indítani. Csak figyelmesen, és tudatosan jelen kell lenni az életben.

*

Mentem az óvodába a nagycsoportos fiamért, amikor az óvónő félrevont. „Tudod-e mi történt?” – kezdte jelentőségelteljesen. „Nem, amíg el nem mondd.” Majd röviden közölte, hogy a fiam egy kislánnyal az asztal alá bújva pornó újságot lapozgatott. Csak azért nem röhögtem hangosan, mert senki érzékenységet nem akartam megbántani. „Na, és mi volt benne?” „Azt nem tudom, mert én nem néztem meg, de jó lenne, ha beszélgetnél a gyerekekkel erről.” „Rendben. Megoldom.”

Akkoriban még nem volt minden utcáson szex shop (mint manapság Budapesten), csak nyugatról lehetett becsempészni a pornó újságok egy-két példányát, mivel pártunk és kormányunk úgy gondolta, hogy ilyesmivel ne mérgezzék magukat a szocializmust építő dolgozó emberek. Számomra a tűzkeresztséget az jelentette, amikor a férjem a nászutunkon elvitt Amszterdamba, a vörös lámpás negyedbe, és ott beültetett egy non-stop pornó moziba, hogy „fejlődjek”. Nekem tehát nagy meglepetést nem lehetett okozni. Nem találjátok ki, hogy ki pánikolt be az óvodai helyzettől? Természetesen a kislány anyja. Neki az volt a legkínosabb, hogy az ő kislánya csempészte be a lapot az óvodába, így az egész óvoda (ezáltal a fél kerület) megtudhatta, hogy ők otthon ilyet olvasgatnak.

Szépen hazamentünk a fiammal, és jött az esti mese ideje.

– Arra gondoltam ma nem én mesélek, hanem te mesélj arról, hogy mit játszottatok az óvodában?

– Semmit.

– Mondta az óvónéni, hogy valami újságot nézegettetek titokban egy kislánnyal. Engem is érdekelnek a titkok. Izgalmas volt?

– Jaj, nagyon! – lelkesedett – Képek voltak benne nénikről meg bácsikról.

– És mit csináltak a nénik meg a bácsik?

És az én kisfiam elkezdte szépen mesélni, a maga gyermeki szókincsével, hogy mit látott a pornóújságban. Nagyon fontos volt, hogy ne én kezdjek el magyarázni valamiről, amikor fogalmam sem lehetett, hogy ő mit látott, és mi ragadta meg a figyelmét. Így csak arra kellett reflektálnom, amit szóba hozott, a kérdéseit pedig igyekeztem természetes egyszerűséggel megválaszolni, mivel a gyermek számára minden természetes. A szülő építi be a nevelés során a tabukat, amivel a gyermek szemléletét korlátok közé szorítja. Magától értetődő volt a kérdése:

– Ti is szoktatok ilyet csinálni?

Akkor elmeséltem, hogy anyu meg apu, ha szeretik egymást, vagy ha kisbabát akarnak, akkor ténylegesen mit szoktak csinálni. Azt is elmondtam, hogy amit az újságban látott, azt a nénik meg a bácsik pénzért csinálják, mert vannak olyan emberek, akik fizetnek azért, hogy ilyen képeket nézegessenek. De a szülők és az emberek általában nem szokták magukat az újságban mutogatni, mert a szeretetnek ez a kifejezése nem tartozik másra, csak kettőjükre. A válasszokkal irányítani lehet a következő kérdést, ami rögtön adta is magát:

– És sokat lehet ezzel keresni?

– Sokat, de akik pénzért csinálják, azok nem válogathatják meg a partnerüket. Ha nem szeretik, vagy gusztustalannak találják, akkor is meg kell tenniük, és ez nem jó.

A helyzet lehetőséget adott arra is, hogy elmondjam, hogy a kislányok és a kisfiúk, amíg fel nem nőnek, nem szoktak ilyet csinálni, mert ezt is tanulni kell, mint minden mást. Továbbá, hogy ha majd felnő, és szeretni akar valakit, akkor a lány beleegyezése nélkül semmiképp sem szabad, mert az rossz lesz neki, és az első alkalommal még fájdalommal is járhat. A fiamat elsősorban a normál szex érdekelte. Az első kérdései egyértelműen erre vonatkoztak. Ahogy tovább beszélgettünk, kiderült, hogy volt abban az újságban más is. Itt lehetőségem volt tisztázni, hogy mi az általánosan elfogadott

szeretkezés, és mi a pornó. Akik pornót csinálnak, nem szeretik, és nem tisztelik egymást, mert olyan dolgokat is elvárnak egymástól, ami a másiknak kellemetlen vagy undorító, és vannak, akik pénzért bármire képesek, még gusztustalan dolgokra is.

Amikor a fiaim befejezték az alsó tagozatot, adtam nekik egy kis könyvecskét, ami nagyon egyszerűen, rajzokkal elmagyarázta a nemi szervek működését, a serdüléssel járó változásokat mindkét nemben. Magát az aktust, a következményeit, a terhességet, illetve a legalapvetőbb védekezési módokat. Mondtam olvassátok el, és majd beszélgetünk róla. Érdekes volt a férjem reakciója, aki korainak találta, és azon háborgott, hogy ezt ő akarta elvégezni.

- És mégis mikor akartál nekilátni? – kérdeztem.
- Hát majd, amikor itt lesz az ideje.
- Itt volt.
- Azt te honnan tudod?
- Én mosom a pizsamájukat.

A szülő hajlamos nem észrevenni, hogy a gyerekei serdülőkorba kerülnek. Lányoknál az első menstruáció, fiúknál az első magömlés előtt legkésőbb, sort kellene keríteni egy tisztázó beszélgetésre, ha a szülő nem szeretné, hogy a gyereke az internetről vagy haveroktól jusson ellenőrizetlen, félreértelmezhető információk birtokába. Természetes, hogy az én fiaim is úgy tettek, mintha már mindent tudnának, és eljátszották a jól értesültet, de ennek nem szabad bedőlni, mert az, hogy a gyereknek információja van valamiről, valamint az, hogy érti, továbbá át is látja az összefüggéseket, nem egy és ugyanaz.

Szex és szerelem

Ahogy természetes, hogy eszel, és ürítesz, úgy természetes, hogy vágyasz a szexre és a kielégülésre. Ez azt jelenti, hogy a szexuális vágy az alapösztönök kategóriájába tartozik. Igaz, hogy a szex szükségtelen a létfenntartásához, ebben az értelemben más, mint az evés vagy ivás. De nézzük meg közelebbről! Vissza tudod-e tartani a menstruációdát vagy a spontán magömlésedet? El tudod-e kerülni, hogy erotikus álmaid legyenek? És továbbmegyek, képes vagy-e szabályozni, hogy a kettes (népszerű nevén szexcsakrán) keresztül energia áramoljon ki belőled, ami egyértelműen a nemi vágy jele?

Alapesetben nem. A szexuális vágy ösztönprogram az elmében, a szexualitással összefüggő bármilyen szabályozottság az elme magas szintű kontrollját feltételezi. E nélkül az elmeszabályozás nélkül a szexuális vágy csupán elfojtásra kerül, ami a jelen vagy egy következő életben betör a tudatba. Mégis a legtöbb vallás szexuális szabályokat ír elő a követőinek, anélkül, hogy hatékony eszközöket tanítana a szabályok betartására.

A papok által elkövetett szexuális visszaélésekről sokat hallani manapság. Nekem az a véleményem erről, hogy rendszerhiba (erre egy következő részben visszatérek). Adott az emberi természet, ami olyan, amilyen. Ehhez az emberi természethez kell adaptálni az istenmegvalósítás-, istenszolgálat eszközeit, mindig a kort és az adott helyzetet elemezve. Hiába emelnek négy falat egy kolostor köré, hiába csomagolják be a nőket burkába, hogy csak a szemük látszik ki, ezek nem akadályozzák meg, hogy ne jusson át ezeken az energia és az információ. Egy cölibátusban élő számára, aki nem győzött a szexuális ösztön fölött, minden kísértéssé válik, még a madarak násza is.

A szexuális ösztönt módunkban áll kiélni, elfojtani, átszellemíteni, felülírni. Ahogyan a szexuális alapösztönt kezeljük, az nagyban függ a tudatosságunktól.

A szexuális ösztönprogram megélésének legalacsonyabb megnyilvánulási formája az emberiség állati eredetű öröksége, amit az emberré válás során az állatvilágból hozott magával. Ez a fizikai test, amelyben most élünk, nem az Isten által eredendően teremtett forma, hanem a jelenlegi testi formánk az evolúciónak volt alávetve, az állatvilágból fejlődött ki. Ilyen értelemben mind a tudománynak, mind a vallásoknak igaza van, csak a részleteket elfelejtették közölni az emberiséggel, mígnem maguk a tudók is tudatlanná váltak, és az igazság feledésbe merült. Ez a fizikai test, az evolúció során, generációkon keresztül folytatódó fokozatos nemesedésen esett át, és jelenleg is a további nemesítése lenne a feladat. Ez a nemesedési folyamat önkéntes, szabadon vállalható vagy elutasítható; mindenkinek megengedett, hogy a saját ütemében hajtsa végre; és senki által erőszakkal nem befolyásolható az isteni törvények sérülése nélkül. Ha a lelki evolúciót követi valaki, akkor minden elme programját nemesíteni igyekszik, mert ez a természet rendje.

Álljon itt egy kis történet ennek bemutatására.

*

Macskaszerelem

Köztudott, hogy a kutyák, macskák a tüzelési időszakban önkorlátozás nélkül váltogatják a szexuális partnereiket. Manapság sok ember is ezt teszi, mert ez a trendi, és alkalmazkodni kell a trendekhez, különben megszólják az embert, kiközösíti a csapat.

A macskák körében viszonylag ritka, hogy szerelmespárt alkot. Volt nekem egy kandúr cicám, és nem akartam sem ivartalanítani, sem bezárni, hogy ne korlátozzam a szabadságát. A macska sok szempontból emberi viselkedésmintákat vett fel a környezetemben tartózkodva. Kiválasztott egy szép, fiatal nőtény macskát, amellyel megosztotta a házát, ételét, italát. Az egész kapcsolat nagyon különleges volt, elválaszthatatlanok lettek. Ha megpróbáltam elzavarni a másik cicát, ő is ment vele. Végül elfogadtam, hogy két macskám van. Nem volt azonban ilyen kegyes hozzájuk a macskatársadalom. A környéken sok volt a hím, és kevés a nőtény. Az én kandúr macskám nagyon szelíd volt, nem szeretett verekedni. Ezért úgy próbálta kiiktatni a vetélkedést a nőtényért, hogy ételt adott a többi kandúrnak cserébe azért, hogy ne bántsák az ő szerelmét. A környékbeli kandúrok tehát hozzám jártak enni, és ha elzavartam őket, akkor az én macskám is elment, és addig nem volt hajlandó enni, amíg a többi jól nem lakott. Egy idő után megértettem, hogy ez a váltságdíj azért, hogy ne kelljen osztoznia a nőtényen a többiekkel. Egy darabig működött a dolog, de volt a kandúrok között, amelyik nem fogadta el az egyezséget, és mivel erőszakosabb volt, időnként megtépte a kandúromat, amely megpróbált megküzdeni a nőtényért.

Történt egyszer, hogy a macskám eltűnt. Már egy hete nem került elő, minden este szölongattam az udvaron, de semmi válasz. Ekkor megjelent a nőtény cica a szomszéd kertben, és keservesen nyávogott. Közelebb mentem, mert megértettem, hogy közölni akar valamit. Azt mondta, hogy a macskám még él, de súlyosan sérült, és nem tud hazajönni. Add át neki az üzenetemet, mondtam, bármilyen állapotban van, jöjjön haza, segíteni fogok rajta. Ezután a cica elfutott, én pedig távban REIKI energiával gyógyítottam a macskámat. Másnap

reggel a kandúrom a bejárati ajtó lábtörlőjén feküdt iszonyatos állapotban. A fél arca le volt tépve, a lábai elfertőződött, gennyes sebekkel voltak teli, vér és genny folyt belőle mindenhonnan. Kimostam a sebeit, beszórtam sebhintőporral, bekötöztem és tovább gyógyítottam REIKI-vel. Néhány hét alatt rendbejött. A következő tavasszal ugyan ez megismétlődött, de akkor már örökre eltűnt.

Én pedig soha többet nem vállaltam macskát.

*

A történet kitűnően megmutatja, hogyan működik a környezet lehúzó ereje. Ez a két macska megpróbált nem a macska sztenderd szerint élni, és a macskatársadalom kinyírta őket. A hímeket megölték, a nőstényt megerőszakolták, amely ezután kénytelen elviselni az erőszakot, és szaporodni, ha jólesik neki, ha nem. Ott álltam én a „Macskaisten”, és nem tudtam rajtuk segíteni. Miért? Mert, csak úgy tudtam volna rajtuk segíteni, ha bezárom őket a „Macska-Paradicsomba” és ezzel korlátozom a szabadságukat. Továbbá szabályokat kellett volna számukra adnom, amivel korlátozom a szaporodásukat. Mert hiába végtelen Isten országa, abban minden teremtet világ véges; véges erőforrásokkal, amelyeket meg kell tanulni beosztani, és véges lehetőségekkel, amelyekkel meg kell tanulni élni és nem visszaélni.

Ismerős ez az emberi társadalomból is. Az emberi történelem tele van olyan szerelmi történetekkel, amelyek ugyanerre az eredményre vezettek. Mi emberek azonban szerencsésebb helyzetben vagyunk, mint az állatok, mert teremtő erővel rendelkezünk, és tudatos alakítóivá válhatunk a sorsunknak. Védelmet kérhetünk és kaphatunk magasabb dimenziókból, megtanulhatjuk azokat a szabályokat és törvényeket, amelyek az Univerzumot mozgatják.

Soha ne add fel azt az életformát környezeti nyomásra, amit a szíved vágya szerint meg akarsz élni. Még egyes macskák is arra törekszenek, hogy a vágyaikat magasabb sztenderdek szerint éljék meg, akkor te, aki ember vagy, miért követnéd az átlag macskák promiszkuitását?

A női és a férfi princípium (rendhagyó verselemzés)

***„Tizenkét kőmíves összetanakodék,
Magos Déva várát hogy fölépítenék...”***

(Kőmíves Kelemen, magyar népballada)

Hogy mi köze van a balladának a címhez? Kiderül a rendhagyó verselemzésből.

Az univerzumban a férfi princípium képviseli az ideát. Az idea határozza meg az irányt, a célt. A férfi a teremtő, aki először megalkotja önmagában az ideamintát (gondolatot), majd megkísérli létrehozni annak alapján a teremtést, eggyel alacsonyabb síkon, mint ahonnan az ideaminta származik. A női princípium képviseli azt a gondolati erőt, amely a kivitelezéshez szükséges, hogy az ideaminta megszilárduljon, fizikai formában testet öltson.

A népmesék és népballadák ősi, mélyen átélt, intuitív spirituális bölcsességről árulkodnak a figyelmes olvasó számára. Annak felismeréséről, hogy a princípiumok közötti összhang vagy annak hiánya mélyrehatóan befolyásolja a sorsunkat, helyzetünket, kapcsolatunkat a környezettel. Ha pl. a férfi hamis ideamintákat követ,

***„Hogy fölépítenék fél véka ezüstér,
Fél véka ezüstér, fél véka aranyér...”***

akkor annak a család, környezet látja kárát. Jelen világunkban is ennek hatásait észleljük. A családok széthullnak, a természet pusztul, a Föld készletei kimerülnek. Nem sokkal jobb a helyzet, akkor sem, ha a férfinak nincs előremutató ideamintája. Ilyenkor a nő nem tud mi mellé odaállni. A női energia megtartó ereje nélkül a teremtés nem jöhet létre, vagy rövidesen szétesik:

***„Amit raktak délig, leomlott estére,
Amit estig raktak, leomlott reggelre...”***

Napjainkban a nő a férfi teremtését nem támogatja, mert az nem vele egységben, hanem az egyetértése nélkül jön létre. Így a két princípium egymástól elkülönülten működik, ezért semmi sem tartós. Az emberek nem keresik, és nem ismerik fel az örök értékeket,

elvesznek a pillanatnyi élvezetek hajszolásában. Senkinek sem érdeke, hogy stabil kapcsolatban, tartós tárgyakkal vegye körül magát, mert mindenki a mának él. Emiatt a kapcsolatok szétesnek, a Földet elborítják a hulladék hegyek. A kosz, a szemet, a rendetlenség viszont tartós, mert aminek a létrehozását a nő nem támogatta, annak eltakarítását sem fogja. A férfi, ha teremt egyáltalán, öncélú teremtést folytat, amivel nem szolgálja sem a saját, sem a gyermek, sem a környezet felemelkedését. A teremtőképesség öncélúvá válása a hamis ideamintával van összefüggésben. Ebben a helyzetben a férfi a nőt erőszakosan állítja bele a teremtésébe, hogy az legalább ideiglenesen létezni tudjon:

***„Egymás között szoros egyességet tettek:
– Melyik felesége hamarabb jó ide,
Azt gyengén fogjuk meg, dobjuk be a tűzbe,
Annak gyenge hamvát keverjük a mészbe.
Csak így állítjuk meg magos Déva várát,
És így nyerhetjük el annak drága árát...”***

Férfiak vannak többségben a politikában, a gazdaságban, a szervezetekben, amelyekben „szoros egyezséget” kötnek, anélkül, hogy megkérdeznék a társukat akarod-e? Te mit szeretnél? Hogyan csináljam? A nők elnyomása a Föld számos kultúrájában nyilvánvaló. A nőnek nem lehet saját akarata, célja, kénytelen a férfi kénye-kedve szerint létezni, élni, halni vagy szaporodni. Rendelkezésre kell állnia a férfi számára az élvezetnyújtáshoz, ami a nem-kíváncsi utódok számát szaporítja. A civilizáltabb országokban rejtettebb és finomabb eszközökkel folyik a női princípium elnyomása. Emiatt a női erő visszatartásra kerül, vagy önálló tevékenységbe kezd. Ha egy nő igazán sikeres akar lenni, akkor férfi tulajdonságokat vesz fel, hogy könnyebben elfogadják a véleményét. Ezzel elvesz az a varázs, ami a női és a férfi princípiumok egymással folytatott játékból származhatna. Ennek következtében a nemek elveszítik egymás iránt az érdeklődésüket, az azonos neműek felé fordulnak. Miért természetellenes ez? Többek között azért, mert nem felel meg az energetikai alapelveknek:

Két férfi együttélése: két ideaminta erőltetett örök harca valódi erő nélkül, vagy két ideaminta nélküli férfi, erőtlen, öncélú létezése.

Két nő együttélése: két különböző irányú erő ideaminta nélküli harca, vagy erő és ideaminta nélküli bágyadt létezése.

Ideaminta nélkül, nincs irány és cél, erő nélkül pedig semmilyen irányt nem lehet megvalósítani. Ha pedig egymást az ellentétes nem szerepébe szorítják, akkor elnyomóvá és elnyomottá válnak.

A „Kőműves Kelemeneknek” tudniuk kellene, ha máshonnan nem a balladából, hogy aki az ideamintát létrehozta, annak van a legnagyobb felelőssége a teremtésben, továbbá, amely férfival a nő a legnagyobb egységben van, az a férfi fogja a női energiát belerángatni a teremtésébe.

*– Jó napot, jó napot asszony feleségöm!
Hát ide mért jöttél a veszedelmedre?
Most szépen megfogunk, bédobunk a tűzbe,
Neked gyenge hamvad keverjük a mészbe...”*

Így az ideaminta szülőatyja elveszíti a nőtársával való egységet, mert számára fontosabb volt a férfiakkal megélt egység, és az öncélú, magamutogatást szolgáló teremtés megvalósítása. És mindezeket ki sínyli meg leginkább?

*„Szíve meghasada, a föld is alatta,
Az ő kicsiny fia oda beléhala.”*

Én a női erőimet egy univerzális ideaminta mellé állítottam, mert nem találtam földi viszonylatban előremutató ideát. Ez az IDEA az Univerzális Krisztustudatosság. Az Univerzális Krisztustudatosság Mozgalom szellemi világbeli Birodalma lépésről lépésre kivetül az anyagi világba, és fokozatosan leképezi önmagát azok számára, akik békességben, szeretetben, lelki egységben kívánnak élni önmagukkal és másokkal.

„Ha velem jössz, veled megyek...” (szufi bölcsesség).

A szexualitás és megélésének szintjei

Kérdés (K. B.): *Bűn-e az, ha szerelem nélkül vagyok együtt valakivel?*

A szexualitással kapcsolatos 1. tétel:

A szexualitás természetes; biológiai (anyagi), továbbá energetikai, pszichikai, szellemi, spirituális felépítésünk által meghatározott.

Ezzel a tétellel kapcsolatos gondolataimat fejtem ki az alábbiakban.

Randiblog

Rendszeresen olvasom az internetes randiblogokat. Nos, nem azért, mert még mindig ismerkedni szeretnék, hanem azért, mert innen (is) nyomon tudom követni a mai fiatalok ismerkedési és párválasztási problémáit. Ezekben a rovatokban személyes beszámolókat olvashatunk egy-egy ismerkedési vagy partnerkapcsolati történetről. Az ott megjelelő írások, bár természetszerűleg igen szubjektívek, mégis néhány általános ismertetőjegyre hívják fel a figyelmet. A férfi vagy nő saját szemszögéből elmeséli, hogy mi is történt szerinte. Az alábbiakban a történetek tálalásából levonható következtetéseket elemzem önismereti szempontból.

1. Önigazolás

A történetek írói azt igyekeznek nyíltan vagy burkoltan ecsetelni, hogy ők mindent jól csináltak, bezzeg a másik (aki egy balfék stb.) még arra se volt képes, hogy... Az önigazolásra való hajlam egy általános önismereti probléma, amely abból adódik, hogy a személyiség változatos módokon hárítja az önmagával való szembenézést, ami alapvetően a sikertelenségének a forrása. A mindenki más hülye, csak én vagyok helikopter nézőpont, elhatárolódást eredményez a partnertől, ezzel eleve kizárva a partnerkapcsolatnak még az esélyét is. Ez egy általános társadalmi probléma, mivel az egyén nem tapasztal a környezetében (szinte sehol) arra utaló magatartásmintát, amely

az önmagunk és a másik viszonyának elfogulatlan elemzését sikeresen fel tudná mutatni. Ez egy tanult viselkedésforma, nem jön zsigerből, vagyis, ha valaki nem tud magától rájönni, akkor fel kell keresni egy ehhez értő tréner.

2. Mártír szemlélet

Az előzőnek szinte az ellentéte, amikor a sikertelenségért az történet írója kizárólag önmagát hibáztatja, mert ő ilyen, meg olyan békés, naiv, jóindulatú, aki mindenkiben megbízik, és nem is tud megváltozni, de jöjjön már valaki, aki segít rajta, mert ő annyira, de annyira szeretne már valakit maga mellett tudni. Különböző próbálta már az ellenkező típusú viselkedést (rámenős, bizalmatlan, óvatos) is felmutatni az ismerkedés során, de azzal is kudarcot vallott. A közös mindkét viselkedésformában az, hogy mivel az illető nem találta meg önmagát (nincs belső tartása), ezért nem önmagát adja az ismerkedés során, hanem álarcot hord, ismerkedés közben az álarc fenntartásával lesz elfoglalva, így bizalmatlan azzal, akiben megbízhatna, és bizalmat szavaz annak, aki átveri, vagyis mindig mellé tréfál. A megoldás itt is az lenne, hogy az önismeretet kell növelni, ami belső tartást ad az egyénnek, aki ezáltal képes lesz felismerni azt, aki hozzá való.

3. A tükör felismerésének hiánya

Az ismerkedés során azokat az embereket vonzzák be a felek, akik olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, amelyeket önmagukban nem ismernek fel. Ezért is rendkívül jó játék az ismerkedés, ha tudatos benne az ember. Ezeket a tulajdonságokat a másikban azért vagyunk hajlamosak elítélni, mert önmagunkban elfojtjuk. Másrészt a partnert azonosítjuk a tulajdonságaival, és a tulajdonságai fölötti ítélet a személy megítéléséhez vezet. Itt azon kellene elgondolkodni, hogy miért mindig „olyanok” jönnek a képbe? Ha visszatérő tulajdonsággal találkozunk, és azt magunkban feltárjuk, akkor megszűnik az ítélezés, mert az adott tulajdonságot képesek leszünk elfogadni, és eltűnik a képből az azt hordozó személy, vagy már nem fog bennünket zavarni. Az önfeltárás módszerét szintén tanulni kell, nagyon magas tudatosság szükséges ahhoz, hogy valaki magától jöjjön rá, hogyan kell csinálni.

4. Önmagára hangoltság (csodavárás)

Adott egy személy, aki jól elvan önmagával, és találkozik egy hasonlóan zárt személyiségtípussal. Elkezdenek randizni, majd dőbenten tapasztalják, hogy nem történik közöttük semmi. Na, ez se volt az igazi. Ez a szituáció ismétlődik. Olyan ez, mintha az illető azt várná, hogy valahonnan az égből idecseppen valaki, aki pont az ő ideája, és akivel elsöre megtörténik a csoda. A love story, a mindent elsőpró szerelem, ami kibillent a hétköznapi rutinból, és amilyenről a romantikus lányregények szólnak. Megjegyzem, amelyek közül egy se volt igaz, hisz maga a szerző is (anno) saját vágyát írta meg regénybe öntve, így valósítva meg azt, ami az Életben nem sikerült neki. Csoda nincs, ha van, akkor azt mi teremjtük! A férfi alaptól önmagára van hangolva. Ha tőle várod, hogy rád hangolódjon, ítéletnapig várhatod. Neked kell kinyílni lányom, ha férjet akarsz! Ha meg nem, akkor ne rinyálj. A régi időkben a nő mindig a férfire volt hangolva, ez volt az alap. A nők a mai világban megtanulták az önmagukra hangolódást, és ez helyes. De, ha partnerkapcsolatban akarnak élni, akkor meg kell tanulniuk a férfire való ráhangolódást, mert a férfi ezt nem tudja. Csak akkor van esélye megtanulni, ha mi megtanítjuk!

5. „Nemtom” állapot

A fiatalok jelentős része „nemtom” állapotban van, létezik, vegetál. Ez azt jelenti, hogy nem tudja, kicsoda, nem tudja, mit akar, nem tudja, miért van így stb. A „nemtom” állapotból nem fejlődik ki semmi, ez egy gödör, amelyből először ki kell mászni, ha változást akar az ember. Ha valaki találkozik egy „nemtom” állapotban levő partner jelölttel, nem kell rögtön faképnél hagyni. Ő lehet egy potenciálisan értékes ember, csak még nem forrott ki a személyisége. Lehet, hogy 20 évet kell várni, hogy magától kiforrjon, de ha te segítesz neki, akkor kevesebb is elég lesz. Az emberek a készet várják a másiktól. Legyen kész a partnerkapcsolatra, a házasságra, a gyerekvállalásra. Ha azt várjuk, hogy valamire készen álljunk, akkor sosem vágunk bele, mert sosem leszünk teljesen készen. Pont az a lényeg, hogy a folyamat során érünk meg a folyamat eredményére. A partnerkapcsolat folyamata során tanuljuk meg, hogyan kell jól csinálni, és addig sokat fogunk bukdácsolni. A nők természetes igénye, hogy szeretnének megállapodni, mert a gyermekvállaláshoz

nyugalom és biztonság kell, ennek megteremtését pedig a férfitől várják. Sokszor hiába. Ne várjatok semmire, és senkire, tegyetek, ami szívből jön, és fogadjatok, amit hoz az élet.

6. Különböző személyiségfejlődési szint

Természetes, hogy az emberek azonos fejlettségű társat szeretnének, mert vele könnyebb az összehangolódás. De ha nincs? Megoldásként nem feltétlenül szerencsés nagy korkülönbséggel áthidalni ezt a problémát. Még ha azonos is a személyiség fejlődés szintje a párválasztás pillanatában, akkor sincs rá garancia, hogy azonos marad, vagyis meg kell tanulni együtt élni olyannal, akit úgymond felnevel az ember. Akit ma te nevelsz, lehet, tíz év múlva megelőz, és visszaadja, amit neki segítettél!

Válj azzá, aki lenni szeretnél, és ne fuss olyan szekér után, amely nem vesz fel. A siker kulcsa te magad vagy!

Az ideaminták szerepe a párkapcsolatban

A következő írásaimban együtt gondolkodásra hívom az olvasóimat. Nem ígérem, hogy feltalálom a spanyolviaszt, inkább felhívom a figyelmet néhány összefüggésre.

Minden emberben két nemi ideaminta található az elmében kódolva, az animus (a férfi) és az anima (a női) ideaminta. Ezek elme-programok. Hogyan kerülnek ezek belénk? Az első bevésődés a szülők által jön létre, az anya a női, az apa a férfi ideamintává válik, függetlenül attól, hogy ezek a minták abszolút értelemben megfelelőek-e. Ez a felismerés az oka annak, hogy a genderideológia arra fókuszál, hogy ne programozzuk a gyermekeket, hanem hagyjuk, hogy ők maguk válasszák meg a „nemüket”. **A nemek egyértelmű kiválasztása azonban a születés előtt — az esetek elenyésző részétől eltekintve — megtörténik, ez lesz a biológiai nem, amihez a pszichikai fejlődés céljából, és a további zavarok elkerülése érdekében az elmében megélt nemet igazítani kellene.** Valójában tehát tévesen beszélnek a „nemek” megválaszthatóságáról, mert ez biológiai kérdés, ezzel szemben a nemi ideaminta beprogramozódása olyankor történik, amikor a gyermek még nem tudja megítélni azt, hogy a szülők által felmutatott nemi ideaminta számára megfelelő lesz-e, avagy sem.

Az én véleményem az, hogy az emberi elme egy öntökéletesítésre szerveződött természetes intelligencia, amelyet azonban tanítani kell arra, hogy mi módon hajthatja végre az öntökéletesítő folyamatot. A szülői minták bevésoódésére úgy tekintek, mint egy függvény kezdeti értékeinek megadására, amelyet követően a személyiség fejlődési program előbb-utóbb úgys beleiterál a helyes megoldásba — vagy nem. A 'vagy nem' elég gyakori mostanság, és sajnos ezeknél az eseteknél a genderideológia pont nem fog használni, sőt kifejezetten ártalmas. Éppen ezért a továbbiakban nem pazarlom a szót erre a téves elméletre.

A gyermek számára a bevésoódésre került nemi ideaminták az aktuálisan tökéletesek, egészen addig, amíg nem kezdi el felülvizsgálni azokat. Legintenzívebben a serdülőkorban zajlik ez a folyamat. A lány számára tehát az apa lesz a tudatalattiba kódolt ideaminta, még akkor is, ha tudatosan elutasítja azt. Ilyenkor folyton az apjához hasonló típusú kókler fiúkkal hozza össze a sors, és ebből arra a téves következtetésre juthat, hogy a férfiak mind hülyék. Megtörténhet, hogy találkozik egy apja korabeli férfivel, aki egy új, használhatóbb férfi ideamintát nyújt a számára. Ilyenkor beleszeret, és azt gondolja, megtalálta az igazit. Az igazi férfi tehát az lesz, akinek az ideamintáját a nő befogadta. Ha látunk huszonéves nőt apjuk korabeli férfival turbékolni, akkor ne az legyen az első gondolatunk, hogy 'ez' egy megélhetési prosti, hanem az, hogy súlyos problémái vannak a férfi ideamintával. Szerencsés esetben a nő a kapcsolatot arra használja fel, hogy feltöltse magára idős szerelmének férfi ideamintáját, majd a szakítást követően, talál egy hasonló fiatalabbat, és ezzel az önkorrekción folyamat lejártsódott.

Sok nő keres valamilyen 'spirituális' mestert, szuperhős filmszínészt, énekest, akinek a férfi ideamintájából táplálkozik, még akkor is, ha ezekkel a személyekkel hús-vér kapcsolat nem realizálható. Ez még önmagában nem lenne gond, de mivel nem tudatosítja a folyamatot, ezért beleragadhat a reménytelen plátói szerelembe, és távol tartja magát a reális férfiatól, mivel senki sem lesz számára elég tökéletes. Ugyancsak senki nem elég jó, ha az apai minta túl tökéletes, pl. idealizált, mert nem éltek együtt a szülők, és az apa pidesztálra emelkedett.

Ennél azonban még az is rosszabb, ha a nő nem talál vagy nem is keres férfi ideamintát, hogy felülírja a használhatatlan apait, mert

ebben az esetben belső tartás nélkül bonyolódik egyéjszakás kalandokba, és nem érti, neki miért nem jön össze 'normális' kapcsolat. Az ideaminta fontossága az oka annak is, hogy a nő mindig 'felfelé' keres kapcsolatot, a tőle gazdagabb, erősebb, határozottabb, műveltebb stb. férfi személyében. Az ősi kultúrákban (pl. indiai) nem is engedik a nőnek, hogy alsóbb kasztbelivel házasodjon. Ennek az a természetes pszichológiai tudás az oka, hogy a nő mindig a saját belső férfi ideamintájához képest fejlődik (vagy visszafejlődik). A saját belső ideamintája pedig mindig az a férfi lesz, akit teljesen elfogad. Ha egy nőnek meghal a férje, akit mintaként befogadott, akkor emiatt nem tud, vagy nem akar újabb kapcsolatot. Hacsak az új férfi nem áll magasabban a nő belső megítélése szerinti ranglétrán, az új férfi nem tudja felülmúlni a régi ideamintát, aki belső programként továbbra is benne dolgozik.

Előfordul, hogy a nő a saját fiába szeret bele, és őt teszi férfi ideamintává önmaga számára. Ilyenkor a nő önmaga férfi minőségét vetíti ki a fiára, és öntudatlanul belekényszerítheti a fiút egy szerepjátékba, amelynek során a fiú személyisége az anyja által létrehozott korlátok közé szorul. Ez adott esetben oda vezethet, hogy a fiú képtelen lesz partnerkapcsolatot kiépíteni az anyja haláláig, sőt lehet még azon túl is.

A legtöbb nő azonban egyáltalán nem talál befogadható férfi ideamintát napjainkban. És ez a legnagyobb probléma. Az emancipáció (és annak vadhajtásai még inkább) porrá rombolták a férfiak önbecsülését. Ehhez hozzájárul még az általános értékválság, amely miatt alig-alig vannak belső tartással rendelkező férfiak manapság. Az emancipáció remélhetőleg visszafordíthatatlan, és semmiképp sem azt tartom helyes megoldásnak, ha a nőket visszazavarjuk a konyhába, még akkor is, ha esetleg sokan szeretnék ezt elérni. Az másképpen nem volt jó! Mondjuk azt, hogy a régi bor elfogyott, és az új még nem forrott ki. Ha a szülői párkapcsolati minta elavult, vagy használhatatlan, a tanár néni elvált pszichológiai eset, a human értelmiség még épeszű tagjai kiszorulnak a médiákból, a többi média szereplő önmagával meghasonlott, ahol a Való Világ pusztítja a még felsejlő értelmet, a celebek évente váltogatják a partnereiket, a romantikus lányregények kimentek a divatból, a papok pedofilok, akkor honnan vegyen a mai fiatal nemcsak párkapcsolati, hanem követhető emberi viselkedési mintát?

Egy minőségileg új férfi-nő kapcsolatot kell kiépíteni, mégpedig a nulláról, nincs rá minta, ki kell találni, mert a megoldást mindenki önmaga belső feltárásával találhatja meg.

*

Az előző rész megjelenését követően a hozzászólók felhívták a figyelmemet a védikus párkapcsolati és életforma ideamintára, miszerint ha ezt követnénk, akkor az emberiség minden problémája megoldódna. Néhány szóban reagálnék erre. A védikus életforma az ideák világának mintája, ami ajánlásnak tekinthető, de a földi (durva anyagi világbeli) körülmények között sohasem működött, legfeljebb a Földgolyó egy gombostűfejnyi részén, ott is csak válogatott lelkekkel, időlegesen. Ezen a létsíkon jelenleg ashramokban gyakorolható, olyan inkubátorokban, amelyekben ha valaki lehúz néhány évet vagy évtizedet, akkor azon kívül már életképtelenné válik. Ráadásul ezeket az ashramokat részben vagy egészben éppen az a társadalom finanszírozza, és ad nekik teret, amelynek életformájától elfordultak, elhatárolódtak az ashramok lakói. Ez az ellentmondás minimum elgondolkodtató.

Az UKTM azt a feladatot vállalta, hogy olyan életformát (ezen belül párkapcsolati modellt) mutasson fel, amely ebben a földi realitásban, elvileg bárki által, elvonulás nélkül működőképes, és a lelki fejlődést is elősegíti. Ennek a felfogásnak az értelmében sem a világ, sem az emberek nem gonoszak, vagy megvetendőek, akiktől el kellene határolódnunk, hanem valamennyien egy oktatófilm résztvevői vagyunk, együtt játszunk, és ebben a filmben különböző szerepeket töltünk be. A filmszereplők közötti különbséget nem a betöltött szerep, hanem a játék tudatossága határozza meg. A legtudatosabbak informális irányítókká válnak, míg a többiek öntudatlanul (karmájuk által megszabottan) forognak a játékban. Ezzel egyszersmind azt is kijelentem, hogy az ideák világa (sőt maga a transzcendentális világ) nem valahol máshol van, hanem itt és most. A tudatával elvileg bárki jelen lehet benne, miközben a fizikai teste ebben a realitásban működik. Ez a jézusi princípium része. Ezt az elvet számos írásomban kifejtettem már, különböző vetületeit mutatva meg pl.

„A legfőbb bölcsesség nem vész össze semmivel.
Nincs ellentmondásban sem éggel, sem a földivel.
Minden élőnek azt mutatja, ami a saját belső útja,
a tettnek, ami egységben lett, fő forrása és kútja.”

Amikor ugyanez az elv a prakriti szemszögéből nyilatkozik meg:

„Látod ez itt mind kereső.
Egyik sem különb, mint te vagy ő.
Bármilyen úton jársz, megtalálász,
bárhová nézel, Engemet látsz.
Amíg bármit belőlem megtagadsz,
távolodsz tőlem, nem felém haladsz.
azt kérdezed, hol rejtezem?
Ott legbelül, a szívetekben.,,

A jézusi princípiumot már csak azért is célszerű lenne komolyan vennie bármely más vallás követőjének, mert Jézus Krisztus az Úr Bráma inkarnációja volt, ilyen értelemben mindannyiunk Teremtője, aki maga is a Legfelsőbb Urat dicsőítette, és nyilatkoztatta ki.

Az UKTM életforma modellje egyrészt az UKTM Szellemi Birodalmában kerül megvalósításra és betanításra azon a lelkek számára, akik az elkövetkezendő időkben földi inkarnációba születnek, másrészt itt a földi létsíkon az UKTM tanfolyamain már most is megtanulható. Ha a modell működőképessége bizonyítást nyer, akkor bárhol máshol alkalmazható lesz. Ennek az életforma modellnek a részletes kifejtése ebben a formában azért nem lehetséges, mert „amit félre lehet érteni, azt félre is értik”. A koncepció az UKTM jogatanfolyamain válik világossá a résztvevők számára és egy (vagy több) életen keresztül gyakorolva sajátítható el.

Az UKTM Szellemi Birodalmát én alapítottam a fejlődő lelkek részére, és a tevékenységbe bevontam megvilágosodott entitásokat. A Birodalom isteni energiák által biztosítottan működik. A projekt elindítását úgy kell elképzelni, mint amikor a filmrendező a forgatókönyvvel felkeresi a producet, és megpróbálja meggyőzni arról, hogy ez a film sikeres lesz, és érdemes rá pénzt áldozni. Kidolgoztam egy forgatókönyvet, Isten elé tártam, és kértem tőle támogatást (erőt, tudást, segítőket) a kivitelezéshez. A játékban az is benne fog-

laltatik, ami minden film esetében előállhat, hogy az elkészült film megbukik. Egyelőre azonban nem állunk bukásra, a rendszer és résztvevői kiállták a próbatételeket. Hogy ennek mi köze van a párkapcsolati ideamintákhoz, annak kifejtését az alábbiakban kezdem el.

„Uram! A férfi a teremtő princípium, a Te részed. Nézd, mit teremtetek fiaid az elmúlt évezredek során? Háborút, pusztulást, nyomorúságot, éhínséget, szenvedést és töméntelen utódot. És milyen helyzetben vannak a nők, a Te leányaid? A védikus kultúra hazájában (!) megölik őket még csecsemőkorban, ha megérik a serdülőkort, erőszakkal férjhez adják őket, férjük rendszeresen követ el rajtuk erőszakot, ha nem készek a szülésre is szülniük kell, ha férjük elhagyja őket, akár mert kocsmázik, akár mert önmegvalósít, ott maradnak egyedül a felnevelendő gyermekekkel, ha egyedül utcára merészkednek, tömegesen erőszakolják meg őket, teljesen kiszolgáltatottak a férfiaknak. A legtöbb vallási kultúrában, ez a nők sorsa. A keresztény gyökerű kultúrák, amelyek lehetővé teszik a női emancipációt, adnak egyedül kibontakozási lehetőséget a nők számára, itt következett be a legnagyobb mértékű előrelépés a nők sorsának javulásában. Uram, adj teret a női princípium érvényesülésének mindeütt a világon!”

A női princípium tehát fellázadt, és azt mondja **ELEG VOLT!** Nem adjuk oda az energiánkat olyan férfiaknak, akik nem veszik figyelembe a véleményünket, akik nem velünk egyeztetve teremtenek, akik nem tisztelnek bennünket, alacsonyabb rendűnek tartanak, és nem követik az egység elvét. Ha kell, mi magunk válunk teremtővé, megvalósítva ezáltal önmagunkban a két princípium egységét. Fiainkat, lányainkat fogjuk tökéletesíteni önmagunkban, ezáltal segítve elő egy új emberi minőség kibontakozását. És a védikus kultúra egyetlen képviselője se tolja a képünkbe a védikus kultúra felsőbbrendűségét, amíg Indiában, a védikus kultúra hazájában, nyomokban sem tudta azt megteremteni. Hanem menjen oda, és a helyszínen bizonyítsa a rátermettségét.

Ezért történik, hogy a nők jönnek be az önképző és önmegvalósító tanfolyamokra. Ezért történik, hogy a nők szerepvállalása a teremtoi feladatokban növekszik. A tanult, művelt, önmegvalósított nőkkel már nem lehet bárhogyan bánni, nem lehet szerepüket negli-

gálni. Az ily módon kifejlesztésre kerülő új női ideamintát nem lehet a régi női ideaminta alá begyűrti, mert szétfeszíti azt. Nem a nők tehetnek arról, hogy a legmagasabb szintű női ideaminta nem került felismerésre a vallási vezetők, próféták, megvilágosodottak által. Most majd ők fognak tanulni! Ha pedig nem akarnak, akkor a prakriti besöpri őket a megnyilvánulatlan öslevesbe!

*

Az előző kis intermezzót követően az anyagi világbeli megvalósítási lehetőségéről szeretném kifejtetni a véleményemet, és a következő részben fogom filozófiailag alátámasztani az elképzelésemet. A kettő csak együtt érthető meg, ezért jobb lett volna előbb a filozófia, de ez sokaknak a kedvét szegné, és nem olvasnák el a folytatást.

Térjünk vissza a kiindulópontjához, hogy az elmében kódolva megtalálható az anima (női) és az animus (férfi) ideaminta. Képzeljük most az elmét egy számítógépnek. A szülők töltik föl a gyermekükre a kiindulási szoftvereket, köztük ezeket a mintákat. Ez lesz tehát a kiindulópont. Kérdés, ki lehet-e ezeket cserélni, ha nem tudunk velük azonosulni? Igen, van rá módszer, csak el kell sajátítani. Legelőször el kellene jutni annak tudatosításához, hogy vannak ilyen programjaink, amelyek meghatározzák a párválasztásunkat. A felismerés, már fél siker. A következő lépés, hogy keresnünk kell olyan személyt, aki megfelelő ideamintaként szolgálhat, majd saját magunknak kell beprogramozni az elmébe a választott ideamintát. Ezek a folyamatok az emberekben, ha megtörténnek egyáltalán, akkor teljesen ösztönösen zajlanak. Miért ne lehetne ezt tudatosítani? Lehet.

A női és a férfi princípium között lényeges eltérés, hogy míg a női alapelv a befogadó, a férfi alapelv a kiáradó aspektus. Ez energetikai, érzelmi-mentális, spirituális szinten is így értendő. Milyen következményei lesznek ennek a partnerkapcsolatra nézve? Alap esetben tehát a nő befogadja azt a férfit ideamintának, akivel él, és aki vele jól bánik. Még a szeretet, szerelem sem kell hozzá feltétlenül, persze jó, ha van, mert az a befogadást megkönnyíti. Ezért a befogadó nők ragaszkodni fognak ahhoz a férfihoz, akit beépítettek. A minta lecserélését, ha sor kerül rá, fájdalomként élik meg. A befogadó nőknek tehát fájni fog a szakítás. Ilyenkor ugyanis az történik,

hogy a beépült ideamintától nem tudnak azonnal megszabadulni, annak ki kell kopnia az elméből. Ha sokáig éltek együtt, akkor a nő a férj halálát követően is úgy érzi, hogy összetartoznak, holott csak a beépített minta fejt ki a hatását. Még az is megtörténhet, hogy a nő a férje utána hal, olyan erős a kötelék. Ilyen mértékű befogadás esetén a nő számára az adott férfi volt a tökéletes, még akkor is, ha történetesen kibírhatatlan volt vele élni.

A férfi princípium, mint kiáradó aspektus szeretné elérni, hogy befogadó nőre találjon. Számára az lesz a tökéletes nő, aki teljesen el- és befogadja szőröstől-bőröstől. Ha ez szerencsés esetben egyszer megeshet vele az életében (többnyire az anyja révén), akkor számára az anyja lesz a tökéletes nő, és ez a minta csak ritkán íródik felül. A férfi tehát nem fog ragaszkodni a barátnőihez, mert azok nem épülnek be az elmébe ideamintaként. Ha észvesztésig beleszeret valakibe, akkor az új női ideaminta talán felülírhatja az anyát. A nők sokszor féltékenyek az anyósukra, holott, csak az ideamintára féltékenyek a valóságban, nem tudják elfogadni, hogy a férjükben az anyai ideaminta dolgozik tovább. A férfiak pedig akkor lesznek féltékenyek, ha nem tudnak beépülni a nőbe, mert akkor nem érzik magukat biztonságban, a nő nem az övék, nem birtokolják. A birtokba vétel és a birtokba adódás tehát az elme programok szintjén történik.

Ha a férfi és nő kölcsönösen beépül egymásba, mint elmeminta, akkor a kapcsolatukat tökéletesnek fogják érezni, és elválaszthatatlanok lesznek. Ezek az öröknek kikiáltott kapcsolatok azonban csak az adott életre szólnak, és a következő életben már más férfit vagy nőt választanak társnak, mígnem összehozza őket a sors az előző életbeli ideamintával, és akkor borul a házasságuk, mert belépett az életükbe az „örök” szerelem. Valójában azonban a feladat az új kapcsolat kezdetekor egy meg nem értett előző életbeli kötődés tudatosítása lenne.

A fentiekben ismertetett helyzetek az ösztönszintet képviselik. Ha azonban tudatában vagyunk az elménkben lezajló folyamatoknak, akkor képesek vagyunk irányítani azokat. Az emancipációval vette kezdetét ennek az ösztönszintű bilinek a kiborulása, mert a nők már nem rászorultsági alapon kezdtek el a kötődni a férfihoz, és rájöttek arra, hogy lecserélhető. Ezzel párhuzamosan elkezdtek elemezni magukat és a helyzeteiket, és megtanultak kigyógyulni a kötelékeikből. Ezzel együtt a férfiak biztonságérzete elveszett. Akkor most mi a

teendő? Fordítsuk vissza a történelem kerekét, és menjünk vissza a fákanálhoz, hogy visszatérjen a férfiak önbizalma? Lehet dönteni így is, mert a támogatásra szoruló nők nagyon kelendőek. De összességében és távlatilag a visszafordulás nem lehetséges, nincs más alternatíva, mint előrehaladva kijutni a zsákutcából.

Az új partnerkapcsolati minta alapja az, hogy tudatosítjuk a bennünk lezajló folyamatokat, és megtanuljuk kölcsönösen és tudatosan el- és befogadni egymást. A partnerkapcsolat kezdetén megvizsgáljuk a potenciális jelöltet, és ha megfelelőnek érezzük, akkor befogadjuk (önmagunkba helyezzük a személyiség mintáját). Ha mégsem válik be, akkor még mindig lehet másképpen dönteni később, mert a minta törölhető és kicserélhető. A partnerkapcsolat tökéletességének eléréséhez szükséges az is, hogy a férfi is befogadóvá váljon a partnere személyiség mintájára, és ezzel felülírja az anyja női mintáját. Ekkor a biztonságérzet kölcsönösen megszületik, mert a nőben megszűnik a harc a konkurens nővel, a férfi anyával, akit ő sosem lenne képes helyettesíteni bármennyire is igyekszik, mert más a kapcsolat minősége.

Egymás kölcsönös el- és befogadása az első lépés a szerelmi tantra irányába. Enélkül, amit tantrikus szex néven akarnak lenyomni a torkunkon manapság, csak kiüresedett fizikai gyakorlat, ami ideig-óráig elúzhatja az unalmat és a megszokást, de nem eredményez sem fejlődést, sem egységet. Téves elgondolás azt képzelni, hogy majd egyszer eljön az igazi, csak ki kell várni. A biológiai óra ketyeg mindenkinek, és ebben a földi dimenzióban az idő szorításában kell megvalósítanunk a megéléseinket a fejlődés céljából. A várakozás közben pedig előfordulhat, hogy kihagyjuk mindazt a szépet és jót, amit tartogatna számunkra az élet a partnerkapcsolat megvalósítása során.

Nyugodjon bele mindenki, abszolút örök társ nincs, sem a Földön, sem a Mennyben, csak a mesében (az illúziók világában). Itt a Földön ideiglenes kapcsolatokban tanuljuk meg egymás szeretetét és elfogadását. Egyetlen örök társa van minden embernek, az Isten.

Az elméleti ideaminták kezelése megtanulható az UKTM spirituális életmód tanfolyamán, a filozófiai alapokat elsajátíthatják a leg tudatosabbak az UKTM jogakurzusának keretei között, a jogaképzést végzettek legkiválóbbjai pedig bevezetést nyerhetnek a tantrikus

szerelem elméletébe és gyakorlatába, olyan módszerekkel, amelyek lehetővé teszik a töretlen spirituális fejlődésüket.

A partnerkapcsolati minták vallásfilozófiai alapokon történő tárgyalására a következő részben kerül sor. Ennek megértése azért lenne fontos az olvasók számára, mert minden földi ideaminta a legfelsőbb ideamintákból ered, vagyis a visszatérés az őseredeti állapotunkba elképzelhetetlen a legmagasabb női és férfi princípiumok megismerése nélkül.

A vallási ideaminták szerepe a párkapcsolatban

Az emberi kultúrának a vallási kultúra képezi az alapját. Ez még akkor is így van, ha valaki nem tekinti magát hívőnek, és saját bevallása szerint semmilyen vallást nem követ. A vallási kultúra mélyen beívódott az emberi gondolkodásba, generációról generációra szülői és osztályszadalmi mintaként adódott tovább, és a tudatalatti motivációinkban jelen van. Egy kollektív mentális szférát képez, amely független attól, hogy ki milyen kultúrában született. Megvalósításának mikéntje legfeljebb attól függ, hogy ki mit tud aktuálisan lehívni ebből a mentális szférából. Hatása nem mindig egyértelműen előremutató, de azok számára, akik tudatosítani szeretnék a háttér motivációkat, felülírhatóvá válik. A továbbiakban a vallások által sugalmazott legfontosabb női ideamintákat tekintjük át.

Rádha – az öntudatlan gyönyöreenergia szimbóluma

Aki ismeri Rádha és Krisna történetét, és elfogultság nélkül tanulmányozza, az tudja, hogy Rádha ebben a kapcsolatban teljesen öntudatlanul vett részt. Nyugodtan kijelenthetjük, hogy kukkot sem értett abból, ami vele történik, sem azt, hogy miért. Ez olyannyira természetes a hívők számára, hogy fel sem vetődik bennük, hogy esetleg érthetett is volna valamit. Ugyanez jellemző mindazokra, akik ugyanebben a minőségben viszonyulnak Istenhez. Krisna esetén a gópikra, és mindazokra, akik Krisna gyermekkori kedvteléseiben merülnek el. Itt az önátadás a lényeg, a gyermeki létezés, a gyermek szerep, akiről gondoskodnak, akit megvédenek, sükségtelen arra törekedni, hogy értelemmel álljon valaki az isteni színjátékhoz, ki van mondva, hogy úgymint esélytelen, mert Istent úgymint értheti meg

senki, amúgy is mindenki sudra (a legalacsonyabb kasztbeliek, akik a tudatlanság kötőeréjében vannak). Számukra külön létsíkot tart fenn Krisna, ahol tovább élvezhetik a formák világát, és játszhatnak a murtival, ahogy a gyermekek játszanak a babákkal. Ezen a létsíkon egyetlen gondolat van jelen: Hare Krisna, másra nincs is szükség. Az érti ezt, aki Indiában megtapasztalta, hogy kora reggeltől késő estig hangszóróból megy a Hare Krisna, és töröl minden zavaró gondolatot. Nos, valójában nem a mantra olyan erős, hanem a súlykolás módszere. (Az emberiség élő kísérletben kipróbálta már, hogy ahol az Éljen Kim Dzsong Un mantra megy egész nap, ott Kim Dzsong Un az isten.) Mindazonáltal a módszer abszolút boldogságot eredményez, és ráadásul mindenki számára járható, a boldogsághoz vezető legrövidebb és leghatékonyabb út. Aki ennek a tudatállapotnak az elérését tekinti végcélnek, az valóban nem lesz alkalmas semmi másra az Univerzumban, mint a Hare Krisna éneklésére. De azért senki sem gondolhatja komolyan, hogy az egész mérhetetlenül végtelen Univerzum csak tehénpásztorokból, tehénfejő lányokból és tehenekből kellene álljon, ugye?

A Rádha minőség a legelterjedtebb női minta. Amíg a transzcendentális síkon a teljes önátadás az isten iránti önkívületi állapotban átélt imádatban való elmerülést jelenti, addig a földi síkon, a nő, akinek a feladata, hogy gyönyört szerezzen a férfinak, a testével, a külsejével, a gondoskodásával. Istenítse a férfit, és szolgálja az önmegvalósítását, vagy a világi céljait, semmiképpen sem rendelkezhet önálló, a férfitől független projekttel. Ebben a rendszerben ez teljesen természetellenes. Amúgy valóban alkalmatlan lenne erre, hiszen teljesen öntudatlan, jobb neki, ha vezetik.

A kereszténységben Jézus anyja, Mária testesíti meg ezt a minőséget, valamint mindazok, akik apácaként vagy hívőként a Jézusban vagy Máriában való teljes elmerülést választják istenmegvalósításuknak. Jézus maga is felhívta a figyelmet erre a minőségre, amikor azt mondta, hogy legyetek olyanok, mint a gyermekek. Ez minden hívő számára a legkönnyebben járható út. Mária és követői számára is fenntart Jézus egy olyan birodalmat, ahová, ha bejut valaki, akkor sohasem kell ismét megszületnie. Ehhez elegendő, ha az önátadást, a tízparancsolat betartását, és a rózsafüzér imát gyakorolja. Ebben a birodalomban a rózsafüzér ima az egyetlen, ami folyamatosan hang-

zik, semmi más gondolatnak nem lehet tere, így nem is lehet igazán fejlődni benne, csak jelen lenni az öntudatlan boldogságban.

Itt jegyzem meg, hogy a buddhizmusban is megjelenik ez a teljesen öntudatlan női ideaminta, azzal a különbséggel, hogy ott még a boldogságtól is megfosztották, neki már csak a szolgálat és a várakozás maradt. Ő az, akit elhagynak, akitől elfordulnak. Buddha csak úgy tud belépni a nirvána állapotába, hogy látszólag törli a teremtést (a prakritit, a női minőséget), de mivel a teremtés nem törölhető, mert nem ő hozta létre, ezért csak elfordul tőle, megvonja tőle az energiáját. Így a buddha tudatállapotban tartózkodó entitások, miközben elmerülnek saját ragyogásukban, és élvezik a nirvána boldogságát, a magára hagyott, sötét női minőséggel vannak körbevéve, abba vannak beágyazva. Közben a női minőség arra vár, hogy mikor fordul ismét feléje a férfi, addig ő megőrzi a befejezetlen, lezáratlan, töredékes teremtések öcsésírait. Ilyen értelemben Buddha társa Dhumavati, az özvegy, akitől a teremtő minőség elfordult.

Szinte minden vallás papjainak az állt az elemi érdekében, hogy a teljesen öntudatlan női ideaminta terjedjen el az emberek körében. Ezért nem is fordítottak gondot a nők tanítására sem spirituális, sem világi értelemben. Most jött el az a kor, ahol ez a legteljesebb mértékben visszaüt. Az öntudatlan női minőség ugyanis öntudatlanul befogadja a legöntudatlanabb lelkeket, miáltal az emberi civilizáció mind spirituálisan, mind szellemileg, mind fizikailag lezuhant. Holott csupán a nők tudatosságának növelésével rövid idő alatt a reinkarnációs várakozó lista legvégére lehetne küldeni, és ezzel jó időre kiiktatni, a földi létsíkra születő idióták tömkelegét. Máris megvalósulna a földi Paradicsom. Ezt követően pedig fokozatosan lehetne beengedni a legalacsonyabb szintű lelkeket, hogy a népességben soha ne haladja meg az arányuk a tíz százalékot, ami már kezelhető szintre szorítaná vissza az ostobaságot. A nő tudatosságával tudatos lelkeket vonz be gyermekének, öntudatlanságával pedig az öntudatlanokat. Ha tehát egy nő nem szeretné megduplázni vagy triplázni a vele erőszakoskodó, bunkó kocsmatöltelékek mérhetetlen halmazát, akkor képezze magát, és legalább a gyerekei által adjon teret egy szebb és jobb világ eljövételének, ahová ő is szívesebben születik meg ismét, mert úgysem lesz más választása egy jó darabig.

Nézzük ezek után, hogy adnak-e számunkra valami más női ideamintát a szentírások? Apokrif evangéliumokból tudjuk, hogy

Jézusnak felesége és társa volt, akivel teljesen más szintű kapcsolatot valósított meg, mint a korabeli minta. Bizonyosan nem véletlenül titkolják ezt el előlünk. Sajnos szinte semmi nem maradt fenn ebből a párkapcsolati mintából, így nem tudjuk kielemezni. A hinduizmusban a Shiva-Shakti egység mutat valami hasonlóságot a Jézus-Mária Magdolna mintához. De itt is kevés az információ, hogy hogyan is lehetne ezt gyakorolni, nem beszélve arról, hogy ahhoz kellene ugyebár egy „Shiva” is, aki itt a földi létsíkon ritka kincs. A védikus szentírásban nagyon kevés a kidolgozott női személyiség, ezek egyike Draupadi, aki azzal vált híressé, hogy öt férje volt.

Draupadi – a tudatos gyönyörenergia szimbóluma

Draupadi az, aki a transzcendentális síkon Krisnával, az alsóbb teremtetési síkokon pedig öt másik férfi entitással játszott. Amikor férjei elkártyázták (feltették tétnek és vesztek) a nyertes király utasította, hogy az egész udvar szeme láttára vetközzön meztelenre. Draupadi közölte, hogy soha. Így elkezdték levetköztetni, de ő közben Krisnára koncentrált, és több km ruhát tekertek le róla, még sem sikerült levetköztetniük. Mindenki illúzióba került. (Itt jegyzem meg, hogy hasonló élményem nekem is volt 11 éves koromban Jézus segítségével. A falu bikája, aki szép, vonzó, fiatal és gazdag férfi volt, a high society – ami akkor a pártot és a vadásztársaságot jelentette – tagja gyakran látogatta a családjunkat. Mindig hozott fácánt vagy nyulat, ami különlegességnek számított azokban a nyomorúságos időkben. Szegény anyám fejében fel sem merült, hogy mindezt nem érte, hanem a 11 éves lányáért teszi. A négy éven keresztül zajló szexuális zaklatást minden alkalommal csak úgy tudtam megúszni, hogy Jézusra koncentráltam, így az aktust sohasem tudta végrehajtani. Később azt tanácsolta a szüleimnek, hogy adjanak egyházi középiskolába, mert én oda való vagyok, még szerencse, hogy beintettem, hogy ne az idioták teremtetése teljesüljön rajtam.) Visszatérve Draupadira, mikor a király látta, hogy milyen kegyelmi állapotban van, felajánlotta neki, hogy a palotában maradhat, és tisztességgel, rangjához méltóan férjhez adják. Ő azonban a férjeivel együtt a száműzetést választotta. Tudta, hol a helye, a palotában megtűrt személy lett volna. A férjei viszont a tenyerükön hordozták, számukra ő volt az istennő. Ő minden férjét elégedetté tudta tenni, mert ismerte a

szintjüket (minden férje más csakraszintet testesített meg), és tudta hogyan kell velük bánni. Mindazonáltal minden férjének számos ágyasa volt, akikkel megélhették alantas vágyaikat. Draupadi ismerte saját értékeit, tudta hol húzódnak azok a határok, amelyeket senki sem léphet át vele, és volt belső tartása. Tanította a többi nőt arra, hogyan kell elégedetté tenni a férfiakat, és hogyan ériék el a céljait. A boldogság számára az istentudatot jelentette. Tisztában volt vele, hogy az életjátékban neki most ez a szerep jutott, amit igyekezett teljes odaadással eljátszani. Draupadi a legmagasabb női minőség Kamalatmika (Laksmi) inkarnációja volt. Hasonlóan a legmagasabb női minőséget testesítették meg Krisna felnőtt kori feleségei, akik a legteljesebb szeretetben, boldogságban, egyenjogú és egyenrangú kapcsolatban éltek Krisnával.

Kamatmika nagyon ritkán lép be a teremtésbe eredeti minőségében. Ezen események egyike volt a tejőceán köpülése. Az esemény szimbolikáját még egyetlen hindu tanító sem tárta fel mélységében (vagy nem méltattak bennünket arra, hogy közöljék). A teljes szimbolika az UKTM jógaiskolájában lesz felnyitva a részvevők előtt. A Puránák annyit közölnek, hogy Laksmi férjet keresni jött, de mivel nem talált, visszatért Krisnához. Valójában azért ment vissza, mert senki sem tudott vele mit kezdeni. A férfiak annyira nem értik a legmagasabb női minőséget, hogy Kamatmika csak Tripura Sundari minőségében lép be a teremtésbe, és ebben a minőségében szerepet játszik, hogy tanítsa a lényeket. Az eredeti minőség még egyszer nyilvánult meg Shiva kérésére. Shiva, aki a szexuális önuralom jelképe, olyan illúzióba került, hogy spontán elélezett. A legmagasabb női minőség kívül van a teremtett világokon. Amikor Visnu joga nidrában alszik, és álmodja a teremtést, egyetlen entitás van ébren, aki őrzi az álmát, ő Kamatmika. Amíg a Purusa (Isten) a férfi minőség, az atmanok összessége, addig Kamatmika a transzcendentális testek összessége. Ő adja azt a testet, amivel be lehet lépni a transzcendentális birodalomba. Az öntudatlan gyönyörenergia nem tud ilyen testet adni, mert a transzcendentális birodalomba való belépés a teremtés játékában való tudatos részvételt jelenti minden szükséges szinten.

Az pedig, hogy Jézus tanításának mi köze van Kamatmikához, már csak a legemelkedettebb UKTM tanítványok számára adható át.

Az emberek nem sejtik, hogy milyen mértéig meghatározza a gondolkodásukat a több ezer éves vallási dogmatizmus a partnerkapcsolat terén, még akkor is, ha nem vallásosak. Az alábbi elemzés dogmatikus vallásos elveket követő személyek számára felkavaró elemeket tartalmazhat, számukra a továbbolvasás nem javasolt.

Az alábbiakban különböző vallások által felmutatott női ideálmintákat – ezzel összefüggésben férfi-nő kapcsolatokat – fogunk értelmezni többféle szempontból. Külön megvizsgáljuk elfogulatlanul a tényeket, a vallási köntösből adódó félreértési lehetőségeket, és a legvalószínűbb szimbolikus jelentést.

Kezdjük mindjárt a Rádha-Krisna kapcsolattal. Abból kell kiindulni, hogy amikor a történet játszódik, a környezetnek sík fogalma nincs arról, hogy ki Rádha, és Krisna valójában. Krisna királyfiként, Rádha pedig tehénfejő lányként éledgett. A királyfi elcsábította a szolgálólányt, elvette az ártatlanságát, másnap ezzel el is dicsekedett a többi lánynak. Majd röviddel ezután elhagyta a várost, mivel egy másik városban királlyá választották, és attól kezdve egy gondolata sem szót Rádharól. Rádha beleőrült Krisna elvesztésébe, és egész életét ebben az állapotban töltötte. A sztori annyira vérszegény, hogy Európában még egy Shakespeare-i drámához sem lett volna elegendő. Indiában azonban egy egész vallást építettek a történetre.

A korabeli kultúra szerint Rádhára, mint minden nőre, aki házasságon kívül létesített szexuális kapcsolatot, minimum kiközösítés várt volna a környezete részéről. Rádha önkívületi állapotban járta a várost, és egyre csak Krisnát emlegette. Egyszer felkereste egy bölcs (tekintélyes ember, akinek adtak a szavára), hogy megvizsgálja a helyzetét, aki kijelentette, hogy a helyzete transzcendentális. A bölcs nyilván így tudta legegyszerűbben elrendezni, hogy ne bántsák. Ebbe mindenki meg is nyugodott, és békén hagyták. (Hasonló eseményt Jézusról is leírtak, aki megmentett egy házasságtörő asszonyt a megkövezéstől.)

A vallásos szemlélet szerint Rádha-Krisna kapcsolata transzcendentális. Ez azt jelenti, hogy fölötte áll az anyagi világbeli motivációknak, ezáltal meghaladja felfogóképességünket is. Krisna maga az Isten, Rádha pedig az ő gyönyöreenergiája, és amit nekik szabad, azt senki másnak, még véletlenül se próbáljuk utánózni. Azért mutatták

be ezt az eseményt, mert ezzel a játékkal tanítják az emberiséget. Én azon meditáltam el, hogy mire is akart Krisna tanítani? Ha a leszűkített vallási felfogást vesszük, nevezetesen, hogy meg akarta mutatni, hogy neki mindent szabad, amit közönséges halandónak nem, ez teljesen távol áll az isteni felfogástól. Amúgy pont ebből a leszűkített értelmezésből táplálkozik az Indiában máig is élő felfogás, hogy a királynak (főúrnak, uraságnak, magasabb kasztbelinek) büntetlenül szabad mindent a cselédlánnyal (alacsonyabb kasztbelivel) szemben.

Induljunk ki abból, hogy a szentírások olyan tanmesék gyűjteményei, amelyek az emberiség tanítását szolgálják. A szerző(k) istenek vagy szentek cselekedeteinek feldolgozásával megmutatják(k) az emberek számára a helyes viselkedésformákat. Krisna tudta, hogy a környezetében minden nő őt kívánja. Na, nem azért, mert tudták, hogy ő az Isten, hanem egyszerűen azért, mert minden olyan tulajdonsággal bírt, amivel odahaza az ágyban horkoló férj nem. Mit tehet ilyenkor valaki, aki valóban az Isten? Teljesíti a vágyát mindenkinek. Úgy, hogy egy kiválasztott nővel fizikailag végrehajtja a legmagasabb szerelmi tantrát, az összes többi nő pedig álmában megkapja. Krisna valóban meg akarta mutatni a nőknek, hogyan lehet minél magasabb szintre emelni a szeretkezést az anyagi világban. Hiszen, ha már úgymint csinálniuk kell a férjeik miatt, akkor legalább próbálják meg nemesíteni, finomítani, csiszolni a férjeiket. Ezért ismételte el nekik másnap a leckét, részletesen beszámolva arról, mit csinált Rádhával. Rádha és a többi nő azonban csak az öntudatlan gyönyör-energia szintjét voltak képesek megvalósítani. Ez azt jelentette, hogy sírtak-ríttak Krisna után, amikor elment, ugyanakkor álmaikban továbbra is rá sóvárogtak.

Mi lehetett volna más megoldás? Rádha, aki fizikailag is átélte a szerelmi tantrát, elkezdi tanítani a kurzust a többi nőnek, a többiek pedig a férjüknek, a lányaiknak, fiaiknak. Rádha, mint öntudatlan gyönyörenergia, azonban nem képes erre, így aztán benn is ragadt az állapotban. Így vált Rádha az öntudatlan gyönyörenergiát megtestesítő ideamintává, és valljuk be a legtöbb nőnek és férfinak máig ezen a pontok akad el a bakelit lemez, ui. eszerint a nő arra való, hogy gyönyört szerezzen a férfinak minden tekintetben (a testével, a megjelenésével, gondolkodásával). Az öntudatlan gyönyörenergia spirituális véglete pedig az elvonulás a világtól, az elmerülés istenben (egy mantrában vagy imában).

Abban, hogy a Rádha-Krisna sztori vallási úttá formálódott nagy szerepe volt Caitanya mahaprabunak. Kétségtelenül hatalmas kegyelem a részéről, hogy elvileg kinyitotta minden ember számára azt a kaput, amely a teljesen öntudatlan embereket is képes a transzcendentális birodalom küszöbére juttatni. Az általa alapított birodalomban ugyanazt az életmódot lehet folytatni, amit Krisna a gyermekkori kedvtelése során bemutatott, vannak tehénpásztorok, tehénfejő lányok, és tehenek, miközben mindenki elbűvöltem hallgatja Krisna furulyázását. Amúgy én bejáratos vagyok ebben a birodalomba, még Indiában kaptam meg ezt a beavatást magától a gyermek Krisnától, akit követtem a Krisna templomban Maturában, és átélhettem vele a fent emlegetett szerelmi tantrát, mint a tehénfejő lányok egyike. Ezért tudom, hogy ez még nem a transzcendentális sík. Ha átlépénének a kapun, akkor már elmerülnének az öntudatlan gyönyöráramlatok személytelen tengerében.

A **spirituális** meghatározottsághoz ismerjünk meg néhány történetet a hindu szentírásból. A történeteket saját interpretációm-ban ismertetem, hogy rámutassak, a történetnek számos értelmezése lehetséges, ha nem egyoldalúan közelítünk a témához.

A nagy hindu jögi (Kardama Muni), hosszú időn keresztül medítálva az erdőben végül legyőzte önmagát. Egyetlen vágyat ismert fel magában mielőtt belép az Istennel való teljes egységbe, szeretett volna egy alkalmas feleséget. Talált is, megnősült, de nem érintette a nőt. Teltek-múltak az évek, a nő hűségesen szolgálta, és mindketten megöregedtek. Egyszer, amikor a nő a folyó tükrében megpillantotta az arcát, ráeszmélt, hogy elment az élet, és szemrehányást tett a férjének, hogy nem teljesítette az ígérteét, miszerint kielégíti a vágyát, és gyermekeket nemz a számára. A jögi rádöbrent, hogy karmikus tartozása maradt, amit teljesítenie kell. A jögában elért misztikus képességeivel megfiatalította önmagát és a feleségét, teremtett egy csodálatos palotát, amiben gyermeknemzési projektbe kezdtek. A nőnek azonban olyan mértékű nemi vágya volt, hogy a bölcs jögi csak önmagát megkilencszerezve tudta kielégíteni. A nőnek kilenc lánya, majd egy fia született, Mikor a fia felnőtt, a férje lemondott életrendbe lépett, visszament a kunyhójába, és átadta a család irányítását a fiának. A fiú, akire isteni inkarnációként tekintenek (Kapila Muni), fejezte be anyja visszavezetését Istenhez.

A történetből adódik néhány fontos tanulság. Ha egy vágyról nem tudunk lemondani, akkor ki kell élni. Nem lehet úgy lemondani valamiről, hogy nem ismertük meg, és nem értettük meg a lényegét. A történet részleteiből kiderül, hogy a jógi megmutatta a feleségének, hogy mindaz, amire vágyik illúzió, de még ez sem volt elég. Így meg kellett adnia számára a vágyak kielégítését, mivel férjként felvállalta, hogy a felesége spirituális vezetője is lesz egyben. Az is kitűnik a történetből, hogy a védikus férfi-nő kapcsolat teljesen egyenrangú, szemben azzal, amit a jelenkori indiai kultúrában meg tapasztalhatunk.

Számos védikus történet azt mutatja a számunkra, hogy Isten a vágyat, mint létvágyat vagy kéjvágyat beleprogramozta a lényekbe és a teremtésbe, mint egyfajta mozgatóerőt. Ha nincs létezési vágy, akkor nincs teremtés, ha nincs meg a gyönyör utáni vágy, akkor nincs szaporodás. Nézzük meg ezek után egy másik védikus tanmesevel, hogyan kezeli a nemi vágyát egy félisten, nevezetesen az Úr Siva.

Történt egyszer, hogy az Úr Siva felkereste az Úr Visnut, mert szerette volna látni azt a női formáját, amivel illúzióba ejtette a démonokat. Az Úr Siva minden illúzió fölött áll, emellett a misztikus jóga legmagasabb szinten álló mestere, aki teljesen ura a szexuális energiának. Az Úr Visnu eleget tett a kérésnek, és felvette a női formáját, amivel olyan mértékben elbűvölte Sivat, hogy ő a feleségéről és a kíséretéről is megfeledkezett. Miközben a nő után futott a nő pusztá látványától elélezett. Siva azonban cseppet sem szégyellte magát emiatt. Tudta, hogy kizárólag egy tőle nagyobb mester volt képes őt ebbe a helyzetbe hozni. A történet végén Siva így szól a feleségéhez, aki tanúja volt a jelenetnek: "...Most láttad az Istenség Legfelsőbb Személyiségének, mindenki megszületetlen Urának illuzórikus energiáját! Noha én az Úr legfőbb kiterjedéseinek egyike vagyok, energiája még engem is illúzióba ejtett. Mit mondhatnánk akkor másokról, akik teljesen mayától függnék?" (Srimad-Bhagavatam 8.12.43.)

Siva tudatosan próbatétel elé állította magát, mert szembe akart nézni a legmagasabb kísértéssel. Mind Visnu, mind Siva tudták, hogy Sivat semmilyen külső (kivetített, teremtetten) energia nem képes

elcsábítani, mert annyira tudatos, hogy azonnal felismeri annak illuzórikusságát. Éppen ezért Visnu a belső energiájával kápráztatta el Sívát, azzal, aki Ő maga, csak női formában. A próbatételt követően Siva felismerte, hogy illúzióba került, és ezzel elnyerte a legmagasabb beavatást, a teljes illúziómentességet, mivelhogy amit már ismer és megértett, az nem tudja még egyszer illúzióba vinni.

Számunkra egyszerű halandók számára mindebből mi a tanulság, mit mondhatnánk magunkról? Ember, ismerd meg önmagad, nézz szembe a gyenge pontjaiddal, javítsd ki, tökéletesítsd, és fokozatosan egyre közelebb kerülsz a teljes illúziómentességhez. Azok a „szentek”, akik egy meztelen nő láttán: távozz tőlem Sátánt kiáltanak, illúzióban vannak, mert nem ismerik fel, hogy a Sátán saját belső víziójuk női formában történő megtestesülése, mivel a félelem a kísértéstől megteremti a félelem tárgyát.

Összefoglalva a szexualitással kapcsolatos 1. tételre adandó válasz: a szexuális vágy természetes, oka a Teremtő illuzórikus energiája, amellyel létvágyat ébreszt a teremtményekben, hogy ezáltal fenntartsa a teremtést, és arra sarkallja őket, hogy önmagukat tökéletesebbé formálják.

A szexualitással kapcsolatos 2.tétel:

A szexuális vágy kezelésének két útja van azok számára, akik ki szeretnének jutni az anyagi világból. Az egyik a szexuális ösztön nemesítése, átszellemítése, szublimálása. Ez a tantrikus út. A másik a szexuális tevékenységről való teljes vagy részleges lemondás (utóbbi a gyermeknemzést engedi meg), a cölibátus.

Ennek a tételnek az elemzése céljából választottam az alábbi történetet a hindu szentírásból, amely az Úr Krisna ifjúkori kedvteléseiről szól.

Krisna serdülőkorában a folyóparton elrejtőzve kileste a fürdőző lányokat. Amikor levetették a ruháikat magával vitte azokat, és elbújt egy fa tetején. A lányok látva, hogy eltűntek a ruháik először nem mertek kijönni a folyóból, de amikor már nagyon fáztak, mégis rászánták magukat. Mikor Krisna látta ezt, előbújt a faágak közül, és

odaszólt nekik, hogy csak akkor kapják vissza a ruháikat, ha egyesével elvonulnak előtte. A lányok kénytelenek voltak teljesíteni a kérést. Krisna kiválasztotta a lányok közül a legszebbet, Rádhat, akit később bevezetett a tantrikus szerelmi titkokba. A szeretkezés részleteit másnap, Rádha jelenlétében, elmesélte a többi lánynak.

Krisna, amikor felnőtt, elhagyta a szülőföldjét, királlyá választották egy másik országban. Megnősült, tizenhat fő feleséget választott, akiket rendszerint egy időben, önmagának tizenhat testet materializálva keresett fel. Mindegyiktől tíz gyermeke született. Mindegyik felesége rajongott érte, és imádatával vette körül. Krisna soha többet nem tért vissza szülőföldjére, és sohasem találkozott többet ifjúkori szerelmével Rádhával, aki viszont reménytelen szerelemmel imádta mindörökké.

A történetet direkt ilyen lecsupaszítva ismertettem, hogy elkülönüljön az esemény és a magyarázat. Magyarországon a hindu szentírás egyes történeteit szinte kizárólag az ISKCON mestereinek interpretációjában ismerheti meg valaki. Ennek a lényege, hogy Krisna cselekedetei transzcendentálisak, ezt átlagember úgysem érti, mert nem értheti, és még véletlenül se próbálja meg utánozni senki. Ez a magyarázat egy sajátos nézőpontot tükröz, amely lehet helyes, de nem lehet kizárólagosan helyes. Senki sem tekintheti magát a tudás kizárólagos letéteményesének, ha egy helyzetet csak egyetlen aspektusból vizsgál meg. Én legalábbis eltöprengtem néhány dolgon.

A Krisnások Rádhat tartják Krisna társának. Miért? Mert életében egyetlen egyszer öntudatlanul megélte vele az egységet? Ez nincs a helyén. Krisna miután egyszer vele volt, elhagyta, többet vissza sem nézett rá. Egész felnőtt életét más nők társaságában töltötte. Nemde inkább azok a társai, akiket feleségül vett, akik leélték vele az életüket, akik gyermeket szültek neki, akik szintén megélték vele tudatosan az egységet?

A magyarázat kézenfekvő. Krisna tudta, hogy el fog menni. Szerette volna a hölgyek közül valakinek átadni a tantrikus szerelmi tudományt. Ezért is mesélte el a többieknek a részleteket. Úgy gondolta a nők majd megtanítyák a férjeiket mindarra, amit tőle tanultak, hogy ezzel az eszközzel nemesítsék saját szexuális ösztöneiket. Nem ez történt, hanem a nők, egész további életükben, utána sóvárogtak éjszakánként telesírt párnáikon, Rádha pedig félőrülten járta a földet.

ket, és ölelgette a szőlőkarókat, mintha Krisna volna. És a mai napig alig valaki érti, hogy mi ezzel a gond? Ha Isten alászáll, és tanít, akkor azt azért teszi, hogy kövessük, nem pedig azért, hogy megmutassa saját hatalmát és tudását, amivel elkápráztatja a létezőket, majd közli velük, hogy nektek aztán ezt nem szabad ám! Isten képére lettünk teremtvé, minden isteni tulajdonság bennünk van. Krisna pontosan tudta, hogy milyen erős a szexuális vágy, és kiélése, ha ösztönszinten történik, az anyagi világhoz láncolja a teremtményt. Az ösztön fokozatos nemesítése azonban ugyanúgy kivezethet az anyagi világból, mint az önmegtartóztatás. Azonban mindkettő csak lehetőség, amely azoknak adatik meg, akik leépítik az anyagi világhoz való valamennyi ragaszkodásukat.

Krisna azt is megmutatta, hogy a ragaszkodás Őhozzá, akkor is kivezet az anyagi világból, ha valaki semmit sem ért a vele történő eseményekből. Másfelől fontosnak tartom megjegyezni, hogy Krisna cselekedeteinek öntudatlan másolása szintén karmikus vonzatokkal jár. Krisna megmutatta, hogy neki azért jár több feleség, mert mindegyikkel azonos módon tud bánni. Annyi testet materializált magának, ahány felesége volt. Igen, ha majd te is képes leszel erre, akkor neked is jár több nő, addig azonban legalább egyet elégséssel ki minden szinten, légy szíves!

Kardama Muni (a nagy jógí) kilenc testet volt képes materializálni magának, mégis elég volt számára egyetlen nő, és alig várta, hogy végre letudja az életének a családos szakaszát. Krisna tanításában pontosan az van benne, hogy a társaddal, akit az adott életben annak választottál, fokozatosan gyakorolva haladjatok a tantrikus szerelem irányába, ha nem tudtok hitelesen az önmegtartóztatás útjára lépni.

Ezen a ponton számolok be bizonyos megtapasztalásaimról, amelyekre egy vallási közösség keretei között tettem szert. A közösséghez tartozás egyik alappillére lemondott életrendben élő szerzetesek esetén a teljes szexuális önmegtartóztatás volt, családos szerzetesek estén pedig a szeretkezés kizárólag gyermeknemzés céljából. Egy hajnali szertartásra érkeztem, és egyenesen a szentélybe mentem. Miután először jártam ott, nem ismertem a rendet. Kis idő elteltével udvariasan megkértek, hogy fáradjak át a nőknek fenntartott terembe. Hát igen, a nők termében mások voltak az energiák. A nők ugyanis a következőképpen mantráztak: ”mantra, man-

tra... Képzeld el tegnap mi történt! mantra, mantra... Vajon lesz-e, aki elvesz feleségül? (elme gondolat) mantra... mantra” Ez rám is zavarólag hatott. Ekkor megértettem, hogy miért (is) különítik el a nőket a férfiaktól.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy a nők nem lennének képesek teljes összpontosítással mantrázni, csak nem lettek rá megtanítva. A szerzetes tanáraink között akadt egy harmincvalahány éves, álomszép nő, amilyen én még húsz éves koromban sem voltam, akiből ömlött ki az szexuális energia a kettes csakráján. (Nem tudhatták rólam, hogy képes vagyok érzékelni nemcsak a testek, hanem a környezet energiáit is.) Nem volt ennek tudatában, de képtelen volt tartósan a feladatára koncentrálni, hiszen vibrált körülötte a levegő. Néztem a vergődését, és akkor még nem értettem, miért akar valaki ekkora szexuális vággal szerzetes lenni?

Mintegy tíz év múlva találkoztam vele ismét. Akkor már nem vibrált, megszűnt a szexuális kisugárzása, egy öregedő, hervadt, jelentéktelen szürke egér lett a gyönyörű nőből. Tíz-húsz-harminc év alatt simán kiélhette volna a nemi vágyát boldoggá téve ezzel valakit, és utána még mindig lett volna ideje szerzetesnek állni, ha ez a szándéka. Azóta sem hiszem el, hogy Isten (Krisna) azt kívánja tőlünk, hogy erőszakot kövessünk el a testünkön, a személyiségünkön.

Azóta megértettem, hogy a gyönyörű szerzetesnő éppen a számára legbecesebbet helyezte az áldozati oltárra, saját fiatalságát, szépségét, kisugárzását, azért hogy elérje a Rádha állapotot, aki számára csak Krisna létezett azután, hogy egyszer megtapasztalta a vele való egységet. Én azonban senkit sem fogadhattam el sem tanítómnak, sem mesteremnek, aki akár lemondott életrendben, akár tantrikusként képtelen volt szabályozni a szexuális energiáit. A tantrikus megvalósítást példázza a védikus irodalom kiemelkedő nőalakja Draupadi, akinek öt férje volt.

*

Draupadi titkon szintén Krisnáért rajongott, és amikor Krisna megjelent nála lánykérőben szívesen tartott volna vele akárhányadik feleségnek is. Krisna azonban mások nevében kereste fel. Krisna ismerte az érzéseit, ezért azonnal közölte vele, hogy az unokatestvéreinek szeretné megkérni, öt testvérnek, akik valamennyien utána

sóvárognak. Elmondta neki, hogy ennek most így kell lennie, mert ezt kívánja a játék itt az anyagi világban. Draupadi megértette, és beleegyezett. Mindvégig kitartott a férjei mellett jóban, rosszban, és még azt is megbocsátotta nekik, hogy szerencsejátékon elkártyázták őt. Mikor ugyanis a férjei teljes vagyonukat eljátszották, a feleségüket tették meg tétnek, és vesztek. Ez azzal a következménnyel járt volna, hogy Draupadinak szextrabszolgaként, akin bárki kitöltheti kedvét, a nyertes király udvarában kell maradnia. Draupadit amúgy is léha nőnek ítélte a környezete az öt férje miatt. Draupadi látta, hogy a férjeire nem számíthat, azok tehetetlenül szemlélték a helyzetet, ezért Krisnához imádkozott. Krisna pedig csodát tett, és megmentette a szegénytől. A Krisnával való egység (Krisna-tudat) olyan tartást, akkora méltóságot adott Draupadinak, hogy kivívta a jelenlevők tiszteletét. Végül felajánlották neki, hogy választhat, vagy marad az udvarban, és férjhez mehet egy magas rangú személyhez, vagy a férjeivel tart a száműzetésbe. Ő az utóbbi mellett döntött. Draupadi és férjeinek száműzetése a minden ragaszkodásról való lemondásról szólt. Amikor erre képessé váltak, akkor Krisna ismét visszahelyezte őket a javaikba. Draupadival valamennyi férje meg volt elégedve, istennőként tekintettek rá, és imádták őt. Ő pedig más nőknek is tanította, hogyan kell szexuálisan (is) elégedetté tenni a férfit.

Összefoglalva a 2. tétel kifejtésének eredménye: Az emberi élet célja az ösztönszintről történő fokozatos kiemelkedés az önnemesítés által a magasabb létformák felé. Ha a tantrikus utat választod, akkor törekedj arra, hogy a szerelemet és a szexualitást a legmagasabb sztenderdek szerint éld meg, így megérted azok lényegét, a mögötte álló motivációkat, és megszabadulsz a hozzá való ragaszkodástól. Amikor nincs benned ragaszkodás, akkor már bárkivel vagy bárki nélkül élhetsz, mert teljesen ura vagy a szexuális energiáknak. A szexuális tevékenységben a legmagasabb motiváció az egység utáni vágy. Ha eddig eljutottál, akkor már csak egy lépés, hogy szabad akaratodból, szexualitás nélkül képes legyél bárkivel megélni az egységet. A lemondott életrendet csak akkor válaszd, ha már képes vagy azt hitelesen képviselni.

Az átlagos és az igaz szerelem (tantra)

A tantrikus kapcsolat lényege nem egyszerűen a szex vagy a szeretkezés, hanem férfi és nő szeretetteljes, misztikus teremtő egysége. A tantrát tanulni kell, fel kell hozzá nőni, mert csak fokozatosan érhető el a harmóniának az a szintje, amelyben az egység hosszútávon fenntartható. A tantrikus társ megtalálása időbe telik; lehet, hogy csak egy másik dimenzióban akad rá az ember. Sok megvilágosodott évezredek is várhat arra, hogy felnőjön egy olyan személy, akivel megvalósíthatja ezt a misztikus szerelmi egységet.

A tantra célja messze túlmutat az élvezet adásán és elfogadásán, sőt még a teremtésen is. Legfőbb célja Isten szeretetének gyönyörteli megosztása a társsal, a fejlődés összehangolása, az isteni ideaminta megvalósítása érdekében. A szerelem nektárjának megízlelése olyan gyönyörenergiákat szabadít fel, amelyek hevében megsemmisíthető minden hiányosság, de egyszersmind maga az energiamező is, amely az elkülönültséget létrehozza Istentől és egymástól. Az információs mező idő előtti megsemmisítése nem vezet el a végső célhoz, ezért a szeretet hevét fokozatosan kell beállítani és növelni, hogy megfelelő ütemben fejlődni lehessen általa. Ha túl heves a szeretetenergia, akkor a gyengébbik partner elég, megsemmisül, feloldódik az egységben, és képtelen lesz a személyiségét megőrizni. A fejlettebb személynek kell a szabályozást megtennie, hiszen ő tudja irányítani az energiát. Mindehhez óriási önuralomra van szükség. Az irányító többnyire a férfi. Nő is képes ugyanerre, de a legtöbb esetben csak tanítási céllal használható ez a szereposztás, mert a férfi ebben a helyzetben alárendeltnek érezheti magát, mivel nem a férfi minőséget valósítja meg. A személyiség megőrzése azért fontos, mert a partnerek külön-külön történő megújulása képezi a vonzóerő alapját, és ez az, ami újra és újra az egység megélése felé ösztönöz.

Az egység megvalósítását tehát szétválások követik, összefolyás és különválás folyamatos váltakozásában. Az egységet meg lehet élni szexualitással és anélkül. Ehhez két különböző energiamezőre lehet felcsatlakozni, az egyik a magnetikus vonzódás, a másik a kozmikus szeretet. Mindkét energia befogadása ragaszkodásmentességet feltételez a partnerektől. Ha valamelyikükben ragaszkodás ébredne, azt ki kell dolgozni, mert ez megakadályozza az energiák szabad áramlását, mivel korlátok közé próbálja szorítani a partnert. A korlátozás meg-

öli a tantrát. A szexualitással történő megélés energia kihelyezését jelenti a nőbe, aki a kapott energiát vagy szublimálja, ezáltal a saját energiatestének fejlesztésére fordítja vagy közös szándékkal gyermek(ek) energiatestének létrehozására használják fel. Az ily módon létrehozott energiatest magas szintű entitások belépésére ad lehetőséget függetlenül attól, hogy fizikai síkú vagy szellemi világbeli „születés” történik.

Az egység során mindketten teljes egészében befogadják egymás energiáját és információs mezejét. A befogadó fél kijavítja a másik hibáit, hiányosságait, teljessé teszi azt, majd a javított, kiegészített információs mezőt visszaadja az adónak. Mindketten felváltva adók és befogadók. Amikor az információs mező kiegyenlítődött, akkor tovább kell lépniük a fejlődésben, hogy ismét újdonságot adjanak a másik számára. A tantra tehát a folyamatos megújulás, a végtelenre kötött fejlődés Isten mind teljesebb megismerése céljából.

A tantrikus kapcsolatban nem létezik NEM. Egyik sem kér vagy kíván olyat a másiktól, amihez a partner nem járulna hozzá, de ugyanakkor készen áll arra, hogy minden vágyat beteljesítsen. Ez a legmagasabb kompromisszum készség, mert mindenkor figyelembe kell venni és ismerni kell a másik aktuális helyzetét. Ha a partner valamit nem tud megadni, akkor nem tudja és kész. A másik fél vagy lemond róla, vagy segíti a partnerét az adott készség kifejlesztésében vagy az akadályok elhárításában.

Mivel mindketten ragaszkodásmentesek, ezért a döntésük köti össze őket. A tantrikus kapcsolat legfontosabb motivációja a közös cél. Ha ilyen nincs, akkor a kapcsolat nem lesz tartós, és csak a megtapasztalást szolgálja. Ha sikerül a közös célt megtalálni, akkor a kapcsolat akár az örökkévalóságig is folytatódhat.

Amit a fentiekben leírtam az az ideaminták kifejlesztésére vonatkozik. A földi gyakorlatban vagy az alacsonyabb létsíkokon az ideaminta megvalósítása csak részlegesen tud megtörténni, ezért csak alapelveket fektetek le, amelyekből annyit valósítanak meg a partnerek, amennyire aktuálisan képesek.

A szellemi dimenzióban létezik olyan szféra, amelyet Tantrikus Birodalom névvel illethetünk, mivel az itt létező entitások a szerelmi tantrát gyakorolják. A Birodalom szabályai szerint olyan lelkeket fogadnak, akik a magas szintű szerelmi-szexuális megtapasztalá-

sokhoz vonzódnak. A legfontosabb képességek, amelyekkel rendelkezni kell ahhoz, hogy ide beléphessen valaki a következők:

- képesség az energiamezőkre való felcsatlakozásra
- energiamezőmozgatás képessége
- szexuális energia (legalább részleges) szublimációjának képessége
- befogadó-, elfogadókészség
- tisztelet, szeretet minden potenciális partner iránt
- megkülönböztetés nélküliség
- ragaszkodásmentesség
- másokon való uralkodni vágyás mellőzése.

A Birodalomban (mint általában mindenütt) létezik egyfajta hierarchia, amely szerint minél lejjebb található valaki a ranglétrán, annál kevesebb lehetősége van önállóságra, mivel nem képes magát saját erőből a Birodalom energiamezejében benntartani. Éppen ezért számukra a jogok és a lehetőségek is korlátozottak. Nem áll messze az igazságtól az az elképzelés, miszerint a Tantrikus Birodalom hasonlatos egyfajta szellemi swinger klubhoz, ahol a rangsor végén állóknak (általában nők) rendelkezésre illik állni a rangsor elején elhelyezkedő személyek (általában férfiak) számára. Az ilyen Birodalom messze nem a szellemi világ megtisztult szintje, de mégis vonzó lehet olyanok számára, akik nem akarnak leszülni a földi létsíkra, inkább vállalják a magasan kulturált szerelmeskedés feladatát, és nem tudnak, vagy nem akarnak más Birodalmakhoz csatlakozni. (Megj: az UKTM Birodalma befogadja a tantrikus szerelmet gyakorlókat, ha vállalják az itt érvényes szabályok betartását, és készen állnak magasabb szolgálatra.)

A földi létsíkra a Tantrikus Birodalom leképeződik, vagyis, a Tantrikus Birodalomból különböző okok miatt leszülető személyek a Földön gyakorolják tovább a szellemi világban megismert helyzeteket. A leszületek oka vagy tudatosság zuhanás, vagy tanítói szándék. A földi megtapasztalást követően az entitásnak lehetősége van ismét bekerülni a Tantrikus Birodalomba, vagy tovább léphet más Birodalmak felé.

Az átlagos földi szerelem még a swinger klubok szintjét sem éri el, mivel a partnereket előző életbeli ragaszkodások – mint a birtoklási vágy leképeződései – kapcsolják össze, és a kapcsolatot különböző partnerkapcsolati játszmák határozzák meg. A hűség önmagában

nem érdem, amennyiben nem belső elkötelezettségből fakad, hanem a megszokások, elvárások, minták, kényelmesség motiválja. Ez azt jelenti, hogy a legtöbb ember egyáltalán nem lenne hűséges a partneréhez, ha lenne kockázat nélküli félrelépési lehetősége, vagy ha mindezek ellenére mégis hű marad, akkor erőszakot követ el magán, és szenvedéssel éli meg a helyzetet, amelynek megtapasztalásáról lemondva mártírnak vagy szentnek képzei magát.

Az átlagos földi szerelem továbbfejlesztésének iránya azonban mégsem a swinger klubok mintái felé, hanem a belső ideaminták megélésének irányába kellene vezessen, egyszerűen azért, mert attól, hogy valaki kulturáltan váltogatja a szerelmi partnereit, még nem lesz boldog, sőt az élet végső célját sem érheti el.

A szexuális erőszak és elkerülési lehetőségei

Írásomban a nőknél elkövetett szexuális erőszakot, és annak elkerülési lehetőségeit tárgyalom, de a következtetések mindkét nemre egyaránt érvényesek lesznek. Ebben az esetben nem célom a szexuális erőszaktevő motivációit elemezni, maradjunk annyiban, hogy ilyen emberek mindig is voltak és várhatóan lesznek, aminek az egyszerű oka, hogy a Földre tökéletesedni születnek a lények, vagyis ez a hely nem a makulátlan szentek birodalma. Ha valaki az utóbbi helyre vágyik, akkor abban az irányban kell fejlesztenie magát.

A szexuális vágy a második legerősebb, ösztönszinten kódolt késztetés (a létfenntartási ösztön után). A szexuális ösztön korlátlan kielétele pedig társadalmi normákba, akadályokba ütközik, ezért mindig lesznek olyanok, akik erőszakkal próbálják megszerezni a vágyott kielégülést. Minél erősebb ennek az ösztönprogramnak az elfojtása valakiben, annál nagyobb az esély arra, hogy egy váratlan pillanatban olyan erős kitörést eredményez, amely felülírja az illető józan ítélőképességét. Ilyenkor a személy az elmetudatosságot teljesen kikapcsolva, és egy mély tudatalatti programot aktiválva cselekszik, figyelmen kívül hagyva a következményeket. Ez nem mentség, csupán tény. Ha szeretnénk elkerülni az áldozatszerepet, akkor érdemes önmagunk és mások megismerésére törekedni, így fel tudunk készülni a váratlan helyzetekre is.

Az esetek egy jelentős részében az alkalom szüli az erőszakot, vagyis az erőszaktevő nem tudatosan készül rá. Ezért mindig arra kell törekednünk, hogy ne kerüljünk félreérthető vagy kiszolgáltatott helyzetbe.

1. Önmeghatározás

Örizzük meg minden helyzetben az ítélőképességünket (ne fogyasszunk alkoholt vagy drogot olyan mennyiségben, hogy ne tudjunk magunkról). Mielőtt elmegyünk bárhová bárkivel, tisztázzuk, hogy hová, milyen céllal, mennyi időre, kik lesznek még jelen, milyen távozási lehetőségek lehetnek számunkra, ha mégsem szeretnénk maradni. Továbbá célszerű már az elején tisztázni, hogy mi az, ami nálunk nem jöhet szóba az adott körülmények között. Összefoglalva nyilvánítsuk ki az egyértelmű szándékunkat, hogy az adott helyzetben hol húzzuk meg a határokat. Ezek után előfordul, hogy nem minket fognak randira hívni, mert a legtöbb potenciális erőszaktevő a gyenge láncszemet keresi, a határozatlan, kiszolgáltatott, befolyásolható nőt, és kerüli a konfliktushelyzetet az olyanokkal, akik tudják, mit akarnak.

2. Övintézkedések

Ha idegenekkel vagy friss ismerősökkel megyünk el valahova, akkor mindig legyen olyan megbízható ismerős, akivel közöljük, kikkel, hová mentünk, és érdemes megbeszélni egy vészjelzést is (pl. telefonon megcsörgetjük az illetőt, de nem szólunk bele), amit ha leadunk, akkor azt segélykérésként kell értelmezni.

3. Határozottság és nyugalom

Abból kell kiindulni, hogy az erőszaktevő tudja, hogy helytelenül cselekszik, emiatt fél, továbbá önmagára van hangolva, vagyis nem lát túl a saját vágyán, hanem azt kivetíti a potenciális áldozatra. Ilyenkor mindig az a személy lesz a helyzet ura, aki megőrzi a nyugalmát. Az áldozatszerep elfogadása (pánik, sikoltozás, vergődés stb.) csak tovább ingerli az erőszaktevőt, és mivel az áldozatot elhallgattatni igyekszik, még komolyabb veszélyeket hív elő. A higgadt nyugalom ezzel szemben nagyon lehangoló tud lenni: pl. *Sem szenvedni, sem élvezni nem fogsz látni, összeszorított foggal elviselem, amit tenni szándékszol, mi ebben a jó neked?*

4. A teremtőképességünk megnyilvánítása

A gyengébbik nemnek nevezett női nem valójában az erősebb. Ez alatt nem fizikai erőfölényt kell érteni, hanem mentális erőt. Ezek

a képességek kifejleszthetők, ha valakinek nem lennének alaptól adottak. A mentális erő annak tudatosítását jelenti, hogy semmi sem történhet meg velünk, az akaratunk ellenére, vagy amihez nem járultunk hozzá. Az erőszaktevőnek van egy elképzelés a fejében arról, hogy milyen szerepet szán nekünk, és nekünk szabad akaratunk van azt nem elfogadni. Ha ő azt képzei, hogy behatol, mi elképzelhetjük, hogy sikertelen lesz. Ha nem azonosulunk az elképzelésével, akkor felülírható a mentálisan gyengébb személy teremtmése. A teremtő erőt mindig gyengíti a félelem, vagyis aki jobban fél, az lesz a helyzet vesztese.

5. Segítségkérés magasabb dimenziókból

Ha valakinek kapcsolata van a felsőbb szférákkal, akkor elkerülheti azt, hogy a személye erőszakos cselekményeknek legyen kitéve, vagy ha a megtapasztalás elkerülhetetlen, akkor nem jár súlyos következménnyel. Ez ember mindig kérheti Isten és az angyalok segítségét, hogy egy szorult helyzetből megmeneküljön. Ehhez az anygákkal való kapcsolatfelvétel bárki számára elsajátítható. Ha viszont valaki nem hisz ezekben, akkor számára csak a saját ereje lesz elérhető itt az anyagi világban.

Előfordulhat, hogy az erőszaktevő tudatosan készül a támadásra, pl. kifigyeli az utunkat. Emiatt a fenti tanácsok további javaslattal egészülnek ki.

6. A figyelem irányítása

Ha egyedül vagyunk valamely félreeső helyen, mindig irányítsuk figyelmünket a környezet felé (ne használjunk fülhallgatót, ami megakadályozza a külvilág észlelését). Ha nem vagyunk önmagunkra hangolva, akkor észlelni fogjuk a környezetünkben a gyanús eseményeket; feltűnhet, hogy többször látjuk ugyanazt a személyt vagy járművet, megérezhetjük a veszélyt, és időben cselekedni tudunk, hogy elkerüljük. Ha gyanús személlyel találkozunk, akkor kerüljük a tekintetét, húzzuk vissza önmagunkba a kihelyezett energiáinkat (ezt a technikát az UKTM jógaiskolájában tanítjuk), ezzel mintegy „láthatatlanná” válunk a potenciális támadó számára. Az erőszaktevő mindig a legkisebb várható ellenállást, a legkönnyebb prédát keresi.

7. Ha megtörténik a támadás

Ha látjuk, hogy nem tudunk sem elfutni, sem önvédelmi módszerekkel védekezni, és nem látszik más esély sem a támadás kivédésére (pl. nyilvánvaló erőfölény, túlerő esetén) akkor a legjobb módszer,

ha az életünk megmentésére törekszünk, és együttműködési készséget tanúsítunk. Sohase fenyegezzük az erőszaktevőt azzal, hogy majd mi megmutatjuk, kik vagyunk, és milyen következményekkel jár számára a cselekedete. Ő ugyanis ilyenkor nincs a józan ítélőképessége birtokában, és a félelem a lebukástól még aljasabb tettekre ösztönzi. A fenyegetés helyett arra törekedjünk, hogy élve megússzuk, és képesek legyünk bizonyíték birtokába jutni a későbbi beazonosításához, pl. körmeinkkel bőrdarabkákat kapirgálhatunk le róla.

8. A támadást követően

Igyekezzünk minél előbb segítséget kérni. Ne tartsunk attól, hogy nem hisznek nekünk, ha nem vagyunk félholtra verve, az erőszakos cselekmény akkor is bizonyítható, ha nem jár szemmel látható testi sérüléssel.

Soha ne feledjük, csak a testünkön lehet erőszakot elkövetni, és mi nem vagyunk azonosak a testünkkel, a lelkünk örök és sérthetetlen!

Néhány gondolat erejéig foglalkoznék még a családon belüli erőszakkal, amelynek a megoldása sokkal összetettebb. Az első számú szempont itt az elkerülés, vagyis soha ne költözzünk össze olyan személlyel, akinél a legkisebb gyanú is felmerül arra, hogy iszákos vagy erőszakos. Ha mégis összeköltöznénk, akkor még véletlenül se vállaljunk tőle gyermeket, hanem az első adandó alkalommal szakítsuk meg a kapcsolatot. Már csak azért se vállaljunk tőle gyermeket, mert az erőszakos partner hasonló típusú személyt vonz be, így a szülés által bővítetten termeljük újra az erőszakra hajlamos egyéneket. Mivel az ilyen típusú helyzetbe eleve olyan nők kerülnek, akik befolyásolhatók, akaratgyengék, általában agresszív szülői környezetből menekülnek, ezért ők önerőből nem lesznek képesek kilépni a romboló kapcsolatból. Ha ilyen helyzetben vagyunk, akkor keressünk külső segítséget, lépésről lépésre, titokban építsük ki a menekülési irányt, és akkor lépünk le, amikor az már körvonalazódott, addig pedig a legkisebb ellenállást mutassuk. Hosszú távon soha ne adjuk fel, hogy kimeneküljünk egy ilyen kapcsolatból, mert nemcsak a saját, hanem a gyermekeink sorsát is meghatározza az agresszív családi közeg, és előbb-utóbb elkerülhetetlenül akár halálos kimenetelű tragédiába torkollhat.

Bejáratok a pokolba, ami nincs, noha van...

Az alkoholizmus okai, hatásai és a kivezető utak

Kérdés (W. L.): *Íme, egy "hétköznapi kérdés", hogyan tudnék leszokni az alkoholról (erre már igencsak sok sztereotíp választ kaptam)?*

Ezt a sokakat érintő problémakört úgy fogom tárgyalni, hogy először bemutatok egy történetet, egy emberi sorsot, majd ennek elemzését fogom elvégezni. Egyetlen ember sorsa sohasem szakítható ki abból a korból és abból a családból, amelybe született. Az ember ugyanis egy adott ország-, valamint családkarmába születik, és ezekben éli meg a saját karmáját.

Amikor ezt tanulmányozzuk, akkor mindig tegyünk félre minden ítélkezést, tekintsünk úgy az emberre, mint aki egy szerepet játszik el számunkra az élet színpadán. A szerepjátéknak az a lényege, hogy ő, és minden mellékszereplő magasabb tudatossággal kerüljön ki a játékból. Ha bárkinek, legalább egy személynek ez sikerül, akkor a játék nem volt hiábavaló.

A történet szereplői a családom tagjai, és három generáción keresztül mutatom be a család karmáját, de mivel nem szándékozom családregeényt írni, ezért a történetből csak az elemzésünkhöz szükséges legfontosabb eseményekre szorítkozom. A történet helyszíne egy bortermelő vidék, időintervalluma pedig a második világháborútól a napjainkig tartó periódus.

Anyai nagyapám borforgalmazó cégnél dolgozott. A család szempontjából ez annyiban fontos, hogy minden nap részegen ment haza, és minden jövedelmét elitta. Emiatt mindennaposak voltak a veszekedések, amelyek időnként odáig fajultak, hogy a nagyapám az egész családot nagykéssel kikergette a házból, és a disznóólban voltak kénytelenek éjszakázni. Anyám ebben nőtt fel. Nekem minden emlékem pozitív a nagyapámról, mert imádozt engem. Korán meghalt, még iskolás sem voltam. Háromszor kapott szívinfarktot, a harmadik elvitte. Anyám tehát ezt a családi mintát vitte magával a saját házasságába: a tudatos és öntudatlan, de folyamatos rettegést a ré-

szeg, erőszakos férfitől, amire még rátett a serdülőkorában átélt háború, majd az utána következő înséges évek. Mindeközben sem értett a körülötte zajló eseményekből, mindössze négy osztályt végzett, mert közben kitört a háború. Szegény családból származott, kevés kérője volt, azok közül választotta ki apámat, aki felemelkedési lehetőségként jelent meg a gondolataiban. Szerelem nem volt, legfeljebb apám részéről.

Apám tehetősebb, de sokgyermekes családban nőtt fel, mint a legkisebb fiú. A tehetőséget itt relatív értelemben kell tekinteni. A felnövekvő gyermekeknek a házban már nem volt hely, az istállóban aludtak a tehenekkel, mert ott meleg volt. A háború utáni TSZ-esítés az apai nagyszüleim minden vagyonát elvitte. Ők éppen nyugdíjas korukban léptek be „önként” a TSZ-be, így onnan kaptak nyugdíjat, ami a nyomorszinthez sem volt elegendő. Akkoriban nyomorogtak a falvakban élők, és mindenki úgy próbálta megoldani, ahogyan az a személyiségéből fakadt. Az apai nagyszüleimnél a nagymamám volt az eszesebb, ő hordta a kalapot, amire szükség is volt a hat fia plusz a férje mellett. Az idő tájt építették a falu határában a vasutat, a nagymamám kertje épp a vasútra vezetett. A nagymamám illegális borkimérést indított a nyári konyhában, a vasútépítő munkások hátul jöttek be, ahol nem láthatták a falubeliek. Persze annyi szőlőjük nem termett, mint amennyi bort kimértek, de ennek megoldására máig ismert technikákat használnak az emberek.

A faluban minden férfi ivott, mint a gödény. Ez volt a minta, a szokás, aki nem ivott, az nem volt férfi. A szokásokhoz híven, a lagzi napján is mindenki lerészegedett, hiszen vigadni kell, köztük az ifjú férj is, majd ebben az állapotban intézték el a nászéjszakát. Nem számított tehát rendkívülinek, hogy apám a nászéjszakán részegen megerőszkolta anyámat, hiszen nem is volt az erőszak. Honnan is tudta volna, hogyan kell bánni egy nővel, aki korábban csak tehenekkel aludt. Anyám terhes lett a szó teljes értelmében.

Persze tudta, hogy ez a nő sorsa, ahogy ő fogalmazott: a férfiak felcsinálják, és neki szülni kell. A Ratkó korszakban vagyunk, az abortusz tilos! Kilenc hónapot végighányt, csonttá-bőrré fogyott, két napig vajúdott otthon, bába jelenlétében, teje nem volt, táplálni nem tudott. Ezekben a körülményekben benne volt minden öntudatlan ellenállása a saját helyzete iránt, amit az én elutasításomban nyilvánított ki. Soha nem volt képes engem elfogadni, mert úgy tekintett rám,

mint a szenvedéseinek okozójára. Tudatosan tudta, hogy ez nem így van, de képtelen volt legyőzni a zsigeri utálatot, amit abban is kifejezésre juttatott, hogy „Te az apád fajtája vagy”, mintha az ő családja különb lett volna egy hajszállal is. A kisgyermekkor az apai nagyanyámékkal töltöttem, a nyári konyhában, ahol az illegális borkimérés zajlott. Szerettem ott lenni. Jöttek a férfiak, miközben megitták a magukét, a térdükre ültettek, ringattak és meséltek. Rajtuk kívül másról nem kaptam sem szeretetet, sem mesét. Anyám elment dolgozni a közeli gyárba, kellett a pénz az építkezéshez, külön akart költeni az anyósától, hátha akkor jobb lesz. Apám a TSZ-ben dolgozott, lópatkoló kovács volt. Akkor ez egy megbecsült mesterség lett volna, ha bárkit is megbecsültek volna. A TSZ nem fizetett, mert minden be kellett szolgáltatni, kellett a városnak, aki ez ellen lázadt, kirúgták. Apámat is. Nem tudott elhelyezkedni, és egyre többet ivott.

Anyám a frusztrációját rajtam vezette le, amikor dührohamot kapott, elvert, ettől megnyugodott, és az élet ment tovább. Egyszer apám részegen bezárt a fészerbe, és maszturbálni kezdett. Közben valaki jött, megzavarták, rám zárta a fészerajtót, majd lefeküdt aludni. Ott kuksoltam egész nap, moccanni sem mertem a félelemtől. Mikor anyám hazajött, keresni kezdtek, de én nem mertem kiabálni. Mikor végül megtaláltak, jól elvert, hogy miért nem szóltam, és miért hoztam rájuk a frászt. Ezek után kinek, és mit lehetett volna elmondani, arról, ami történt? Nem is voltak rá szavaim, annyira nem értettem az egészséget. Ez az esemény olyan mély elfojtást váltott ki, hogy később csak speciális technikával lehetett felszínre hozni. Még iskoláskoromban is azt gondoltam, hogy én valami örökbefogadott gyerek vagyok, mert olvastam a mesében, hogy a mostoha szülők bánnak így a gyerekükkel. Aztán lassan kezdtem felismerni, hogy ebben a közegben ez a „normális”. A szomszédunkban lakó házaspár mindkét tagja alkoholista volt. Rendszeresen késsel kergették egymást. Ilyenkor a gyerekek a fészerbe szorultak, napokig nem kaptak még enni sem. Velük szemben lakott egy másik alkoholista pár, a gyerekük a szart ette maga alól. Mégsem jött a gyámhatóság, mert ezen az alapon minden másodiktól el kellett volna venni a gyerekét. Az én sorsom még a jobbak közé tartozott. A szüleim engedtek tanulni, mondogatták, hogy jobb sorsot szánnak nekem, mint az övék volt.

Az emberbe a gyermekkor vésődik be legmélyebben. Utána, az öntudatra ébredés szakaszában mindent megpróbál, hogy kikapaszkodjon a helyzetéből, és onnantól már maga felelős azért, hogy mire jutott. Sohasem az a lényeg, hogy honnan jössz, hanem az, hogy hová tartasz. Az a lényeg, hogy mihez kezdesz azzal a megtapasztalással, amit szereztél, hogyan dolgozod ki magadból, és mit adsz abból tovább. Én minden erőmmel azon voltam, hogy megértsem, ami körülöttem zajlik, ezért képeztem magamat. Mind az anyagi világot leíró tudományokban, mind a lelki világot feltáró ismeretekben törekedtem minél mélyebb tudás birtokába kerülni.

Akkor most ugorjuk át a további eseményeket, mert az eddig leírtak kellő megvilágításba helyezték a család induló karmáját. Ahogy élsz, úgy halsz, szoktam mondani. Lássuk, kinek milyen vég jutott. Anyai nagyapámat már említettem, ő ment el legegőbb: alkoholizmus következtében kialakuló infarktus. Apai nagymamám: megőrült, elmegyógyintézetben végezte, diagnózis: agylágyulás, a spirituális diagnózis: megszállta a halott fia. Apai nagyapám: gyomorrák; elemésztette magát a felesége és a családja miatt. Anyai nagymamám: méhnyak-rák, spirituális diagnózis: megszállta a halott férje. Az orvosok pár hetet adtak neki a műtét után. Ő ettől kezdve minden nap végigmondta a rózsafüzér imát, még 35 évet élt. Végül hivatalosan agylágyulásban halt meg, előtte látta elhunyt hozzátartozóit, és elmondta, hogy már várják. Apám: garatrák, megműtötték. Tovább ivott és dohányzott. A rák nem újult ki, de az alkoholos elbutulás tünetei jelentkeztek. Önmagáról gondoskodni nem tudott, elment otthonról, nem talált haza, beborult az árokba, ott aludt el, éjjel kimászott az ablakon, mert hangok hívták. Anyám elindította a gondozásba vételét, és szerzett neki helyet a kórházban a pszichiátrián. A pszichiátrián hasonló állapotú betegek a székhez vagy az ágyhoz kötözve vegetáltak. Etették és pelenkázták őket. Apám elméje egyre jobban elborult, már nem ismerte meg az élőket, csak a holtakkal társalgott. A pszichiátria pedig bőven adott erre lehetőséget. Amikor éreztem, hogy közel a vég, megtettem valamit, amit senkinek sem javaslok, mert nem játék. Tudtam, hogy ezzel véték a kozmikus törvények ellen, de reméltem, hogy megbocsájtják nekem, mert a tiszta szándék vezetett. Azt szerettem volna elérni, hogy emlékezzen rám, mielőtt meghal, hogy halála után tudjak rajta segíteni. Ezért rákötöttem őt a saját életenergiámra. Ebben a pillanatban magához

tért, kitisztult a szeme, rám nézett, és hangosan kimondta a nevemet, majd visszasüllyedt az öntudatlanság mocsarába. Pár nap múlva meghalt. Halála után megszállta anyámat.

Anyám rövidesen beteg lett. Diagnózis: bőrrák. Nem tudott elle-
ne védekezni, nem merte elengedni, érezte, hogy nagyon mélyre
süllyedne. Műtét, sugárkezelés, kemoterápia, majd ugyanez előlről.
Sem tudományos, sem spirituális ismereteimmel nem tudtam segíte-
ni, hiába értettem a betegsége lényegét. Nem lehetett őket szétválasz-
tani. Akár pozitív, akár negatív érzelmek fűznek valakihez, annak az
eredménye ragaszkodás lesz, ami nem engedi az elhunynak, hogy
tovább haladjon a saját útján. Az egyik kemoterápiás kezelésnél az
infúzió kifolyt az ér mellett, és szétroncsolt egy ideget. Hiába szólt
az orvosnak, hogy csíp és fáj... Következmény fél oldani bénulás. A
bőrrák nyirokátételt képezett, mellesleg inzulinos cukorbeteg is volt,
mint mindenki, aki nem tud szeretetet adni. További kezelésre nem
volt mód, minden lehetőség kimerült, már csak várni kellett a halált.
Egyszer azt mondta nekem, te biztos tudsz adni valami mérget, ami-
től azonnal meghalok. Mondtam, igen, de nem adok, mert lecsuknak
érte, és nekem ez nem éri meg.

Az utolsó stádiumot kórházban töltötte, akkor már csak morfiu-
mot kapott. Ekkor kezdtem el vele beszélgetni a halálról. Elmesél-
tem, hogy meg fog jelenni egy angyal, és amikor látja a fényt, köves-
se azt. A morfium hatására rendszeresen testelhagyás élményei vol-
tak, ilyenkor eljött hozzám. Először engem nézett fénynek, és teljes
erőből belém csapódott. Ez pont a munkahelyemen történt, annyira
rosszul lettem, hogy kis híján elájultam. Később elmondtam neki,
hogy nem én vagyok a fény, és ha látja, várjon egy kicsit, kérdezzen
inkább. Innentől kezdve minden alkalommal, amikor megjelent,
megkérdezte tőlem: „Meghaltam-e már?” „Nem.” Mondtam: „Menj
vissza!” És eljött a nap, amikor azt válaszoltam, igen, most már
meghaltál. Hívtam egy Ehohimot és belépett a fénybe.

Ekkor azt gondoltam, minden megoldódott, de nem. Még el kel-
lett dolgozni néhány szálát. Miért születtem én ebben a családba? Mi
volt a közös karma? Még nem értettem ezt. Amikor belépett a fénybe
az asztrális-mentális testét ledobta, és ott hagyta nekem. Ezt a mindig
a család legfejlettebb tagjának kell magára vennie, és feldolgoznia.
Ez testesíti meg a családkarmát, a közös pontot a két entitásban, akik
ebben az életben egymást választották. Az asztrális-mentális test egy

információs mező, adott rezgésszinttel bír. Sokáig nem tudott rám tapadni, csak ott kóválygott, nem tudtam mit kezdjek vele. Egyszer elutaztunk a családommal egy hosszú hétvégére, az isten háta mögé, egy tanyára. Közel-távol semmi emberi létesítmény. Akkor még nem voltak mobiltelefonok sem. Itt kaptam meg anyám asztrális-mentális információs mezejét, ami belém vágódott, és feltépte az aurámat. Mondtam a férjemnek, hogy vigye el a gyerekeket sétálni, és fűtsön be a kandallóba. Nekem most muszáj egyedül lennem. Én, aki még télen is mezítláb mászkálok a hóban, most annyira fáztam, hogy két nadrágban, három pulóverben, két dunyha alatt az izzó kandalló mellett reszkettem, mint a nyárfalevél. Jártányi erőm sem volt, éppen csak beajultam az ágyba. A fejem azonban tiszta volt! Tudtam, hogy el kell varnom az anyámmal való kapcsolatom valamennyi szálát. Itt és most, azonnal, nincs idő várni, ha nem sikerül, mentőt kell hívni.

Akkor és ott megértettem mindent. Hogy nem a rákba, és nem a morfiumba halt bele, hanem abban, hogy leesett a vércukorszintje az inzulinadagolás miatt, amit ellenőrzés nélkül nyomtak neki, amikor már nem is evett. De nincs értelme ezt forszírozni, aki meghalt, nem tér vissza. A kapcsolatunkban a közös feladat a férfi elengedése. Meg kell tanulnunk a férfit testileg és érzelmileg is befogadni, mert ez a női princípium dolga. A másik oldal viszont, hogy meg kell tanulnunk leválni is róla. Én akkor már túl voltam a rákon, tudtam, hogy az előző életbeli férjem volt a megszállóm, akit nem tudtam elengedni. Még azt is tudtam, mikor volt az a pillanat az életemben, amikor befogadtam. Egy olyan élethelyzet, amikor a magány, a kétségbeesés az öngyilkosság határára sodort. A másik közös pont a szeretet adásának és a megbocsátásnak a képessége. Ő megbukott ezeken a vizsgákon, de nekem még át akarta adni a saját sikertelenségének a tapasztalatait. Ezzel megspórolt számomra néhány fölösleges kört. Akkor, ott megéltem vele az egységet, és megértettem őt. Megbocsájtottam mindent, amit ellenem elkövetett, mert nem követett el semmit. Azt adta, amiben ketten lélekállapotban megegyeztünk. Ez volt a sorsom, ebbe a családi karmába akartam belépni, mert ezt állt szándékomban megélni. Ez az életem kiindulópontja, és ebből a pontból akartam felemelkedni. Ez a vizsgatétel.

Mikorra a családom hazaérkezett, már rendben voltam, de úgy éreztem magamat, mint aki a halálos ágyáról kelt fel. Azok a technikák, amelyekkel dolgoztam mindenki számára hozzáférhetőek,

magam is tanítom őket, de elsajátításuk nem két perc. A spirituálisok, amiért generációk betegszenek, és halnak meg hasonló betegségekben, hogy ha valaki egy ilyen súlyos beteget nem tud elengedni, és vele a dolgát lezárni. A genetikai hajlam másodlagos tényező. Tudatossággal és lelki munkával a genetikai hajlamokat felül lehet írni. Rajtam anyám egyetlen betegsége sem jelent meg soha többet.

Amikor anyám belépett a fénybe, elengedte apámat, aki ekkor eltűnt a látókörömből. A fénybe nem lépett be vele, az asztrális-mentális síkon pedig nem találtam. Az asztrális-mentális síknak több rétegét különböztetjük meg, amit a Föld felszínétől való távolsággal szoktak érzékeltetni. Jóval a Föld felett találhatók a magas asztrálisíkok, a Föld közelében elhelyezkedő síkot hívják bardónak. Ide azon halottak szellemei kerülnek, akik a Föld közelében ragadnak a vonzódásaik következtében. A szellemek nem mindegyikéből válik megszálló. Többségük csak szeretne a hozzátartozóik körében időzni, esetleg még segíti is őket a maga módján. Ahogy azonban fogy az életerejük, egyre több energiát szívnak el a környezetükből, és potenciálisan támadóvá vagy akár megszállóvá is válhatnak. A megszállás azt jelenti, amikor az élő és a halott asztrálteste összeolvad, nem különböztethető meg. Léteznek mély asztrálisíkok is, ezeket a Föld alattinak képzeljük el, és ezeket hívják köznyelvi értelemben pokolnak. Minden réteg további rétegekre bontható. Az angyalok segítsége lefelé csak a Föld felszínéig terjed. Ők nem léphetik át a pokol küszöbét. Ez azt jelenti, hogy egy Föld közeli szellemnek hívhat az ember egy Elohimot (a hazavezetés angyala), hogy magasabb régiókba vezesse, de aki ennél mélyebbre kerül, azért csak imádkozni lehet.

Apámat tehát nem találtam a Föld közeli rétegekben. Teltek-múltak az évek, nem foglalkoztam vele. Egyszer egy külföldi házaspárt láttunk vendégül, akik mélyen spirituális érdeklődésűek és képzetek voltak. Nem ismerték a szüleimet, és nem is beszéltünk velük korábban erről. Ültünk egy étterem sörözőjében, amikor megszólal Ralf (zeneszerző): „És az édesapád hol van?” „Meghalt.” Mondtam. „Azt tudom, de hol van?” „Nem találtam a bardóban.” Válaszoltam. „Rosszabb helyen van, majd nézd meg, meg kell oldanod.” Zárta le a gondolatot. Több szó nem esett erről, úgy tekintettem a szavaira, mintha az angyalok üzenetét közvetítette volna.

Legközelebbi meditációm erről szólt. Kértem a segítséget, hogy megtaláljam. Korábban már tanítottak az alászállásra a pokolba, de még sosem voltam igazi bevetésen, amikor egy konkrét feladatot kellett elvégezni. Most eljött az idő, megkaptam az engedélyt. Az angyalok elkísértek a bejáratig, onnan egyedül mentem, de az arany fonalú összeköttetés a magasabb világokkal be volt kötve. Rátaláltam az összetöporodott, félelemtől reszkető emberkére, aki magánkívül volt a kínzásoktól. „Gyere velem, kiviszlek innen.” Mondtam. Rázta a fejét: „Nem lehet.” „Miért?” Kérdeztem. „Mert be kell oda menni...” Mutatta. Arra néztem, és kemencék sorát láttam. Most ő került sorra. Kihúztak egy tepsit, abba belefeküdt, és betolták a sütőbe. Egy idő múlva kihúzták, és összeéve kiszállt belőle. Mindig csak addig volt bent, amíg tudatánál tudott maradni, amikor épp elvesztette volna, kitolták. Így folyamatos volt az átélt szenvedés.

„Menjünk innen!” Megragadtam a karját, és teljes erőmből húztam magammal. Feljutottunk a Föld felszínére, ott vettem észre, hogy nincs magánál. Hiába hívtam volna Elohimot, nem látott és nem hallott semmit, képtelen volt kommunikációra. Ez részeg, tudatosult bennem, ahogy elengedtem bezuhant egy árokba. Ott hagytam. Teltek az évek, évente egyszer ránéztem, még mindig mozdulatlanul feküdt. Egyszer azonban már nem találtam ott. Elkezdtem ismét keresni, ekkor megláttam egy elevenen megnyúzott kutyát, ami remegett a félelemtől és a fájdalomtól. Akkor eszembe jutott, ahogyan bánt az állatokkal. Nem csoda, hisz böllér is volt. Akkor még nem volt szokás elkábítani az állatokat a disznóvágások alkalmával. Pár feles bedobása után leszúrta, és kész. Nyulakat is nyúzott. Felismerem őt ennek az állatnak a formájában. Nem tudom onnan kiszedni, gondoltam, és otthagytam. Elkezdtem érte imádkozni, és kiimádkoztam ebből a formából. Ez úgy derült ki, hogy megjelent a lakásomon. Ekkor hívtam az Elohimot, de nem volt hajlandó vele tartani. Elszökött, ezt játszottuk sokáig. Végül kitiltottam a házamból: „Itt szellemeknek nincs helye!” Elment, majd hosszú idő elteltével, utolsó erejéből, mielőtt ismét a Föld alá bukna, visszasomfordált. Akkor már készen állt arra, hogy megtegyen bármit, amit mondok, csak legyen vége.

Visszagondolva, majdnem két évtizedre volt szükség a halála után arra, hogy kövesse a fényt. Ez azonban még mindig rekordidő. Azok, akiknek nincs olyan személy a környezetükben, aki segíteni

tud, sokszor ennél hosszabb ideig bolyonganak szinte reménytelenül az asztrális birodalomban egyre mélyebbre süllyedve. Persze elég lenne egy gondolat, amivel Isten felé fordulnak, vagy egy őszinte ima, vagy egy kegyelemért esedező sóhaj, és kaphatnának segítséget. De ezek az emberek nem hittek Istenben, míg éltek, így nem hisznek benne utána sem. Mert, ahogy élsz, úgy halsz. Mind a Mennyország, mind a pokol benned van. Életedben fejleszted ki a vonzódásaidat, és azt kapod haláloed után, amit önmagadban kifejlesztettél.

Összefoglalás:

Az elemzés jelentős részét a történetben elvégeztem. A rövid összefoglalás azt célozza, hogy kiemeljem a lényegét.

- Az alkoholizmus egy elme program, ami a szülőről a gyermekre száll megfelelő vonzódás esetén. Lehet, hogy nem a szülők, hanem a környezeti hatások aktiválják. Ha előző életből hozott, akkor az egyén azért vállalja ismét, hogy kidolgozza magát belőle. Ha nem sikerül, egyre mélyebbre süllyed mind életében, mind halálát követően. Minél nagyobb tudatlansággal és vallástalansággal jár együtt, annál csekélyebb az esély, hogy önerőből ki tud jutni az entitás abból a tudatállapotból, amit pokolnak hívnak a különböző vallások.

- Az alkoholista tönkre teszi a fizikai testét, az idegrendszerét, és súlyos torzulásokat hoz létre az energiatestiben is. A fizikai testben a máj enzimerendszere hozzászokik az alkoholhoz, és fokozottabb működést produkál. Minden sejtnak van egy önálló sejtszintű tudatossága. A májsejt azt hiszi, neki fenn kell tartani a fokozott enzimműködést a szervezet érdekében. Ennek fenntartása miatt újra és újra alkoholt kér. Ez egyre fokozottabban működő spirálba hajszolja az egyént.

- Az alkoholista személy súlyos fizikai és érzelmi sebeket ejt a környezetén, családtagjain, különösen a gyermekein. Mindezt öntudatlanul teszi, de ez nem jelenti azt, hogy nincs felelőssége. Ezzel további karmát gyűjt.

- Az egyén akkor fordul alkoholhoz, ha nem lát kiutat a helyzetéből, megvalósítható célt maga előtt, ha akaratgyenge, hogy ezeket elérje vagy kitűzze.

- Az alkoholista menekül önmaga elől. A saját tudatalattijába zárt információk elől menekül, nehogy azokkal szembe kelljen nézni. Sem akarata, sem módszerei nincsenek ahhoz, hogy feldolgozza a tudatos és tudattalan elmetartalmakat. Az elme annyira túlcsordul, annyira megtelik a feldolgozatlan tartalmakkal, hogy már elkerülhetetlen a szembesülés. De még mindig ellenáll, a félelem megakadályozza a feldolgozást, ezért az egyén tudatmódosító szerekekkel kapcsolja a tudatot, hogy ne kelljen foglalkozni a tudatba beáramló baljós elme-gondolatokkal.

- Az alkoholista többnyire részegen alszik, így az elme még álmában sem tudja beindítani és működtetni az önszabályozó mechanizmusokat.

- Az alkoholizmus kinyitja a tudatalatti kapukat, és kontrollálatlanul áramlik fel minden eddig lezárt információ, hogy ennek hatását ki lehessen kapcsolni, még többet kell inni. Az alkoholista számára érzékelhető lesz a szellemvilág, annak a legalacsonyabb rétege, befolyásolható válik ezen entitások által. Megszállhatják elhunyt, szintén alkoholista emberi szellemek. Ennek a befolyásnak a hatása alatt bűntetteket követhet el. A kocsmák, alkohol elvonók, kórházi osztályok tele vannak itt ragadt szellemekkel, akik legkönnyebben az alkoholistákat és a súlyos betegeket tudják megszállni, és saját céljaikra felhasználni.

- Az alkoholizmus a pokol felé vezető út. Pokol a valóságban nincs, mégis az alkoholista ezt éli át. Saját tudatalatti félelmeinek fogságában vergődik. A pokol, mint megtapasztalás, olyan, mint egy rossz álom, amelyből az egyén önerejéből nem tud felébredni. Mivel életében sem volt soha józan, és nem tanulta meg értelmezni az élethelyzeteit, ezért halála után ugyanebben a beszűkült tudatállapotban maradva tovább szenved.

Megoldás

1. Döntés.

Kijelentem, hogy az alkohol mellőzésével oldom meg a konfliktushelyzeteimet. Mindig. Minden kikaput bezárok magam előtt, annak érdekében, hogy ezt megvalósítsam.

2. Képzés, önképzés

Megtanulok olyan módszereket, amelyek segítségével kezelni tudom a helyzeteimet, szabályozni tudom az elmémet, stb. Élek olyan lehetőségekkel, amelyekkel oldani tudom a stresszt, a feszültséget.

3. Célkitűzés

Keresek magamnak olyan célt, ami motivál, amiért érdemes élni, tevékenykedni, és megtanulok arra összpontosítani.

4. Cselekvés

Kitartok a döntésem és a célkitűzésem mellett és megvalósítom.

5. Önfogadás

Ha megingok, és elbukom a cselekvést, akkor mellőzöm az önmarcangolást és az önvádat, mellőzöm az önpusztító szavakat, mint pl. „milyen szar alak vagyok”. Majd ismét elkezdem a folyamatot előlről, és addig ismétlem, amíg sikerre vezet.

Ha az elme látja, hogy nincs kibúvó, egy idő után megadja magát és elfogadja a döntésem, végrehajtja a feladatot. Ahogy hozzászoktattad magadat az alkoholhoz, ugyanúgy le is tudod magadat szoktatni. Gondolj arra, hogyan tanultál meg járni? Eldöntötted, megpróbáltad, elestél, felálltál, ismét nekifutottál. Ha feladtad volna, most nem tudnál járni. Ehhez az adott erőt, hogy körülötted mindenki járt. Ha körülötted mindenki iszik, akkor szubjektíve ítélnél a helyzetedet nehéznek, de akkor olvasd el ismét a fenti történetet, és gondolj rám. Honnan jöttem és hová jutottam. Ez adjon neked erőt, és kitartást! Üdvözöllek a józan életű emberek körében!

Hajléktalanok

Kérdés (K. A.): *Mit lehet kezdeni a hajléktalansággal?*

Véleményem kifejtését egy személyes élménnyel kezdem, hogy senki se vádolhasson azzal, hogy a meleg szobából az íróasztal mögül szemlélem az eseményeket.

Egyik előző életemben én is a kitaszítottak közé tartoztam. Egy cselédlány titkolt, törvénytelen gyermekeként születtem meg, akit csecsemőként kitétek az erdő szélére. Isten azonban kegyelmet gyakorolt rajtam, az erdőben élő szerzetesek megtaláltak és kecsketejen felneveltek. Megtanítottak írni-olvasni, énekelni, és egy sor olyan dologra, amire sosem került volna sor, ha az anyámmal maradok. Nekem azonban nem tetszett a szigorú szerzetesi életforma, meg akartam ismerni és élvezni a világot. A szerzetesrend vezetője még ekkor is kegyelmet gyakorolt rajtam, és ajánlólevelet adott a

legközelebbi földesúrhoz, aki a törvénytelen apám volt, de ezt senki sem tudta. A földesúr alkalmazásába kerültem, és jó dolgom lehetett volna, de nem tudtam elfogadni a társadalmi viselkedési normákat, a rám vonatkozó alárendeltségi helyzetet. Így fogtam a vándorbotot, és énekes-koldusként jártam az országot. Nem lévén világi tapasztaltatom, nem ismertem a világi embereket és szokásaikat, ráadásul mindez a török dúlást követően történt, amikor a nép nyomorban élt. Sokszor a kutyákkal marakodtam azon a koncon, amit a gazdag emberek mészárszékeiről kidobtak. Egy rettenetesen hideg téli éjszákán megfagytam az árokparton.

Az életem feldolgozása során arra kerestem a választ, hogy miért lettem akkor kitaszított hajléktalan?

1. ok: Istentagadás. Azt az életet megelőzően megtagadtam Istent. Aki Istent megtagadja, az automatikusan kitaszítottá válik, mert önmaga lényegi részét tagadta meg. Aki azt mondja nincs Isten, annak legközelebb semmije nem lesz, mert Istenen kívül semmi nincs.

2. ok: A társadalom elutasítása. Nem voltam hajlandó elfogadni az adott társadalmi rendszert, és nem akartam beilleszkedni abba, mert ahhoz el kellett volna fogadnom az akkori viselkedésmintákat.

3. ok: Tudatlanság. Noha iskolázottabb voltam, mint a nép többsége, nem ismertem a világi életformát működtető szabályokat, azt hogy, hogyan lehet boldogulni a társadalomban, kinek milyen jogai és kötelezettségei vannak, továbbá nem ismertem az univerzumot átható kozmikus törvényeket sem, hiszen az egyszerű életmódot folytató szerzetesek mindezekre nem tudtak megtanítani.

Ha megvizsgáljuk a hajléktalanság jelenlegi okait ugyanerre a következtetésre jutunk.

1. Az Istentagadás működésbe hozza a visszahatás (karma) törvényét, és az istentagadó legkésőbb a következő életében kitaszított helyzetbe kerül, még akkor is, ha nem annak születik.

2. A jelenlegi hajléktalanok is elutasítják a társadalom azon segítségnyújtási formáit, amelyek nem a kedvükre valók. Tudomásul kellene venni, hogy aki nem tud magáról gondoskodni, arról gondoskodni fognak, de nem úgy, ahogy ő szeretné, hanem úgy, ahogy azt az osztálytársadalmi érdek diktálja, pl. a törvény és a hatalom eszközei-

vel. Erőszakkal összeszedik, megfürdetik, munkára kötelezik, esetleg bebörtönzik. Nem a hajléktalanságot büntetik, hanem a társadalmi viselkedési normák semmibe vételét. A mocsoktól és az alkoholtól messziről bűzlő emberek foglalják el az aluljárókat, köztereket, utaznak a tömegközlekedési járműveken és eszükbe sem jut, hogy a társadalom fenntartásához valami módon nekik is hozzá kellene járulniuk, minimum annyival, hogy tisztán tartsák magukat, és ne ürítsenek a parkokba.

3. A tudatlanság alatt nem az iskolázottság hiányát értem, bár sokszor az iskolázottság is hiányzik. A tudatlanság azon ismeretek hiánya, amely ahhoz segíti hozzá az egyént, hogy az adott társadalomban boldoguljon. Ha pl. azért került utcára, mert elvált, kismizték, és a kilátástalanság miatt inni kezdett, akkor a problémamegoldás, konfliktuskezelés és a jogi ismeretek, ha devizahiteles adósság miatt vált hajléktalanná, akkor a pénzügyi ismeretek hiányoznak. Honnan tanulta volna meg? Ugyanezt kérdezi a rossz tanuló is az iskolában. Ahonnan a többiek. Vannak, akiknek nem sikerül elsőre, ezért lehet több élet során is nekifutni.

Felvetődhet valakiben, hogy a véleményem nem keresztényi álláspont. Anno rajtam is a keresztény szerzetesek próbáltak segíteni. Egyértelmű volt, hogy mindhiába. Amíg az egyén nem tanulta meg a leckét, semmilyen keresztényi kegyelem nem fog rá hatni. A keresztényi kegyelem csak lehetőséget nyújt a változásra, senki helyett nem vállalhatja át a felelősséget az életéért.

Nyugodjon le mindenki, Jézus nem volt liberális. Egyértelműen megmondta, hogy nem juthat be mindenki a Mennyeek Országába. Komoly szelekció van szegénynek, gazdagnak egyaránt. Sem a szegénység, sem a gazdagság nem érdem, hanem állapot, és pusztán az ítéltetik meg, hogy mihez kezdett az illető az állapotával, hogyan kezelte azt. A gazdag törekedett-e a környezetének felemelkedést nyújtani, a szegény törekedett-e felemelkedni, és mindkettő törekedett-e tisztességesen, emberhez méltóan élni. Vagyis az elért állapotunk önmagában nem elég, hanem az elért állapotunk kezelési módja, felhasználásának mikéntje juttathat el az üdvözüléshez.

Az UKTM vezetőjének és tagjainak személyes vállalása, hogy minden elhunyt számára kinyitja a Paradicsom kapuit, és befogadja őket az UKTM Szellemi Birodalmába. Vajon mi történik itt egy hajléktalannal? Az első dolog, hogy „mosakodásra” kötelezzük. Le kell

tisztítania magáról az asztrális mocskot. Utána megismertetjük a Birodalom törvényeivel, azokkal a feltételekkel, amelyeket be kell tartania, ha maradni szeretne. Ezt követően képeznie kell magát, hogy a legközelebbi életének felkészültebben futhasson neki. És ha valaki minderre nem hajlandó, akkor kikísérjük a Birodalomból, és a sorsára hagyjuk. Tesszük mindezt Krisna, Jézus, Buddha, Siva stb. támogatásával. Mert senki se léphet be a Mennyeek Országába, aki nem esett át a testi-lelki-szellemi megtisztuláson, és ennek a fejlődésnek az első lépcsőfoka itt az anyagi világban zajlik.

Egyéb földalatti világokba vezető tevékenységek

A tudatmódosító szerek (drogok) mindegyike (ide értve az alkoholt is), függetlenül attól, hogy engedélyezett, avagy sem komolyan károsítja az idegrendszert. Ezek a kémiai anyagok az idegsejtek tevékenységét módosítják, és még ha visszafordíthatónak is tekintenek egy folyamatot, a létrejövő pszichológiai változások akkor sem mindig reverzibilisek. A hatás során olyan kontrol idegközpontok tevékenysége függesztődik fel, amely lehetővé teszi az idegsejtek fokozottabb, sok esetben hallucináció jellegű működését. Ennek következtében az elme tevékenység még nehezebben lesz szabályozható. Márpedig a szabályozott elmetevékenység nélkülözhetetlen ahhoz, hogy magasabb tudati központokat elérjünk, hiányában pedig nemcsak az életünk, hanem a halálunk is öntudatlanul zajlik.

Szexuális aberrációnak kell tekinteni milyen olyan szexuális tevékenységet, amely nem élő emberek között zajlik (ember-állat, ember-halott ember). Ez nem azt jelenti, hogy bármely egyéb szexuális tevékenység helyeselhető, csupán azt, hogy vannak megtapasztalás céljából végzett, megtúrt helyzetek. Ennek kapcsán vetődik fel, hogy ki vagy mi az, ami megtűri, vagy nem tűri meg? Isten semmit sem büntet, ezzel szemben a bennünk elhelyezett isteni szikra (atman) büntet, tehát cselekedeteink minden visszahatása önbüntetés. Az isteni lélekszikra felemelkedni törekszik, ezért minden olyan tevékenység, amely az emberi méltóságot sérti, az alsó világok felé visz. Az, aki állatokkal szexel, állati sorba helyezi magát, aki halottakkal, az pedig a mély asztrális dimenziókba. Ahogyan él valaki, a vágyai a halála után az annak megfelelő létsíkra viszik, és egyre

mélyebb tudatállapotba zuhan. Vannak olyan mélységek, ahonnan önerőből már nem lehet kijutni, csak az isteni kegyelemben lehet reménykedni.

Az életellenes cselekmények az Egységelvet sértik. Az Egységelv értelmében mindenki mindenkivel kapcsolatban áll, és amit mások ellen elkövet, azt önmagával cselekszi, ezért cselekedete saját magára fog visszahatni. Ez alól természetesen kivétel az önvédelem. A teremtetést működtető törvények rendkívül erős és kíméletlen törvények, amelyek nem tudása, vagy el nem fogadása senkit sem mentesít azok hatálya alól.

Az UKTM jógaiskolájában részletesen elmagyarázzuk, hogy a fizikai test halála után miért vezetnek bizonyos cselekedetek elkerülhetetlenül a tudatosság lezuhanásához. Akik nem hisznek a halálon túli létezésben, azok helyzete még nehezebb, mert öntudatlan zuhanás lesz az osztályrészük saját feldolgozatlan tudatalattijuk mélységeibe, amit úgy élnék meg, mintha egy rossz álom lenne, csak éppen nem tudnak belőle fölébredni.

Kérdés (B. R.): *„Mindenki a pokolban kezd, de létezik igazi halál?”*

A kérdés megválaszolásához azzal kell kezdenünk, hogy mi történik a halál után? Létezik-e pokol? Ha igen, miért jutunk oda, vagy hogyan jutunk ki belőle? Ha kijutunk, hová jutunk?

A választ Jézus egy bölcsességével indítom: Mindenkinék hite szerint adatik. Ez azt jelenti, hogy az adott személy hitrendszere befolyásolni fogja a halál utáni megtapasztalásait. Még világosabban fogalmaz Krisna: „Amilyen elmeállapotra (tudatállapotra) emlékszik az ember teste elhagyásakor, azt éri majd el.” (Bhagavad Gíta. 8.6.). Aki nem hisz a túlvilágban, annak semmi sem lesz megtapasztalható a halál után. De hisz ez nagyszerű, nekem van igazam! – gondolja ezek után a materialista. Aki tehát azt hiszi, hogy a halál után az életelen, lebomló test az egyetlen megmaradó szubsztancia, ami tovább létezik, mint atomok összessége, annak az anyag öntudatlansága jut osztályrészül. **Még világosabban fogalmazva, ekkor az elhunyt személy tudatossága az anyag öntudatlanságához rögzítve időzik.** Annyiban lehet „jó” ez az állapot, hogy az illető nem tapasztal semmit, mivel teljesen öntudatlan, de pontosan azért, mert öntudatlan a

tudatosabb létezők fogják őt mozgatni. Ha tehát jön egy tudatosabb lény (bárki legyen az), és kiadja neki az utasítást, hogy menj ide vagy oda, tedd ezt vagy azt, akkor engedelmeskedni fog. Avagy elgondolkoztatok-e már azon, hogy manapság miért születik annyi gonosz tulajdonságot hordozó ember? A materialisták tudata, a haláluk után, az anyag öntudatlanságához rögzítve engedelmeskedni fog a sötét erőnek. Emiatt nincs középút, valaki vagy hívő, vagy hitetlen. Ha hitetlen, akkor mindegy, hogy materialista vagy ateista, mindenképpen az anyag (sötét erő, a vallások Sátánnak hívják) öntudatlan rabszolgája lesz.

Ha valaki hívő (pl. keresztény), és nem hisz a reinkarnációban, de hisz a mennyországban, akkor a halál utáni megtapasztalásai függeni fognak attól, ahogyan élt. Ha szigorúan követte a vallása előírásait, akkor halála után az angyalok elvezetik egy létsíkra, ahol öntudatlanságba merülve várja a Megváltót. Tulajdonképpen a végítélet harsonáit várja, amire felébred, majd a Megváltó elé állva eldől, hogy átment a vizsgán vagy sem. A tudatosabb lények őket is tudják mozgatni, és időnként visszalökik a reinkarnációs ciklusba. Csak annyit kell nekik mondani, hogy tüttürű..., (és természetesen tudatosnak kell lenni azon a létsíkon), mivel csekély az esély arra, hogy átmenjenek a végítélet vizsgáján, ezért ismét meg kell születniük. Tekintve, hogy nem fejlesztettek ki magasabb tudatosságot, öntudatlanul, a vonzódásaik által motiváltan születnek le, és nem emlékeznek az előző életükre. Ha valaki formálisan keresztény volt ugyan, de nem követte a vallási útmutatásokat, sok „bűnt” követett el, akkor kerül az un. pokolba, ahol a bűneit levezekli. A pokol minden léleknek a saját belső valósága, de egy kollektív illúzióvilággá áll össze. Egy hasonlattal élve, olyan mintha a legrosszabb álmainkba beleragadnánk a felébredés esélye nélkül. Miután az átlagember nem rendelkezik megtisztított elmével, ezért a tudatalattija teli van félelemmel bizonyos dolgoktól, és vággyal bizonyos dolgok iránt, amelyeket elfojtott. Ezeknek az öntudatlan átélése következik be a halál után, amiből a felébredés, annak a felismerése, hogy ez nem valóság. A helyzet megvilágításához mondok néhány személyes példát. Egy tanítványom öngyilkos lett. Az ok az volt, hogy nem tudta kifizetni a hitelezőit. Halála után folyamatosan azt élte meg, hogy a hitelezői elől menekül. Néha hozzám is eljött, leült a sarokba, és engedyt kért, hogy megpihenhessen. Minden alkalommal felaján-

lottam neki, hogy az Ehohimok hazavezetik, de nem élt vele. Pár perc után futott tovább, mint egy űzött vad. Ilyenkor nincs más lehetőség, mint kívánni, hogy leteljen a karma. Amikor elege lesz, és már minden mindegy, nem fut tovább, hanem szembenéz az árnyakkal, akik őt üldözik, ekkor az árnyak eltűnnek, és meglátja a hazavezetés angyalát.

Az elme tudatalatti rétegeinek kitisztítása során tudatosodnak azok a karma csírák (töredék programok), amelyek az álmokba is betörnek, illetve a halál után, amikor az éber tudat kikapcsol, mindenképpen megjelennek. A gyökérfélelmek a fizikai test sérülésétől való félelmek, a gyökérvágyak pedig a meg nem élt szexualitással kapcsolatosak minden emberben, mint az általános emberi evolúciós program részei. A tudatalatti rétegeibe (bardóba), mély meditációban is alá lehet szállni még a halál előtt. Nekem pl. a következő megtapasztalásaim voltak. Oroszlánok közé kerültem, amelyek fel akartak falni, skorpiók másztak a testemen, amelyek csípése halálos, hajótörökként úsztam a tengerben, és fulladoztam. Valamennyi esetben el kellett jutni a teljes önmegadáshoz, és abban a pillanatban felismerésre került, hogy ez nem valóság, hanem a félelem miatt ragadt bele az ember egy álomszerű állapotba. A meg nem élt szexualitással kapcsolatos képek a tömeges erőszak, a csoportos szexuális orgia, az anális szex voltak, mind férfiként, mind nőként. Amíg fennáll az elzárkózás, a képek ismétlődnek, újra és újra betörnek a tudatba, amint azonban a képek megértésre kerülnek, törölhetők lesznek az elméből, és nem szolgáltatnak háttér motivációt, illetve nem képeznek karma csírákat a jövőben. Az átlagember azonban nem tisztítja az elméjét, emiatt neki a halál után kell szembenéznie a tudatalatti motivációival, vagy valamely életben a hétköznapi tudatosság szintjén, fizikailag kell megtapasztalnia ezeket az elmetartalmakat. Az említett gyökérfélelmek és gyökérvágyak minden ember tudatalattijában jelen vannak, de nem mindenki tudja feldolgozni meditációban, emiatt egyszer betör a tudatba és megtapasztalás lesz belőle. Minél nagyobb az elzárkózás, annál nagyobb az esély, hogy az egyén a fizikai síkon kénytelen megélni a kellemetlen vagy éppen a vágyott, de elfojtásra került helyzetet. Miután én meditációban megtapasztaltam, megértettem, ezáltal megéltem bizonyos elmetartalmakat, emiatt pontosan tudom, hogy ezek miképpen és miért hatnak az emberekre.

Az elme kitakarításának számos módszere van, az egyik ilyen a mantra jóga, amire elvileg bárki képes. Ebben az esetben a mantra idővel anélkül törli az elmetartalmakat, hogy azokkal szembesülni kellene. Ennek is van azonban egy titka, a teljes odaadással történő dzsapázás (mantrázás), amit tanulni kell.

Ahogy az életet lehet élni tudatosan és öntudatlanul, úgy a halál után bekövetkező eseményeket is át lehet élni tudatosan vagy öntudatlanul. Ezért szoktam azt mondani, hogy ahogy élsz, úgy halsz. Minden vallásnak megvan a maga szertartásrendje, amivel a halál közelében, és azt követően segíti az átmenetet ebből a létezésből egy másikba. Az érdeklődők részére javaslom a Tibeti és az Egyiptomi Halottaskönyv elolvasását. Mindkettő azt a célt szolgálta, hogy az egyénnek ne kelljen ismét megszületnie, vagy ha igen, akkor olyan családokba kerülhessen, ahol befejezheti az evilági létezését egy következő körben, és ehhez átkelésre van szükség a Holtak Birodalmán (tibeti nyelven bardón). A reinkarnációt nyíltan hirdető vallások, mint pl. a hinduizmus is, azt tanítják, hogy amíg az egyénnek karmacsírak léteznek az elméjében, addig mindig meg fog születni. Az indiai hősi eposzban a Mahábharatában le van írva, hogy amikor Ardzsuna és testvérei valamint feleségeik meghalnak, nekik is át kell menniük a Holtak Birodalmán, mert nem éltek karmamentes életet. Számukra azonban, mivel Krisna hívők voltak, egy pillanat elég volt annak felismeréséhez, hogy illúzióban vannak, Krisnára összpontosítottak, és felszabadultak. Jézus is alászállt a Holtak Birodalmában, hogy felszabadítsa azokat az egyéneket, akik benne hisznek. Ez nem egyszeri lehetőség volt, most is vannak olyan szolgálattevők, akik képesek a Holtak Birodalmába alászállni, hogy segítsenek az ott szenvedő lényeknek. Ezeket a szolgálattevőket többnyire nem a Vatikánban kell keresni. A pokol felépítéséről Dante Az isteni színjátékában többé-kevésbé hiteles leírást adott legalábbis keresztény szimbolikával. Goethe Faustja illetve Bulgakov Mester és Margariája, valamint Dürrenmatt Doktor Faustus c. műve pedig az önmagát a Sátánnak eladó ember bukását és felemelkedését mutatja be a művészet eszközeivel.

A pokolnak nevezett formációba tehát senki sincs végérvényesen és örökre bezárva. Valójában mindenki önmaga börtönében van, és a ragaszkodásai tartják ott. Lassan egy évtizede már, hogy az alábbi beszélgetés zajlott le a buddhista mesterem és közöttem. Mindenkép-

pen meg akart győzni arról, hogy az ő útját kövessem. Azt mondta: „Kettőnknek egyidejűleg nem lehet igaza, vagy nálad van az igazság, vagy nálam. Ha nem követsz engem és a pokolra kerülsz, ott már nem tudok segíteni rajtad.” Mire én azt találtam mondani: „Ha viszont te kerülsz a pokolra, én biztosan érted megyek, és kihozlak onnan.” Ez volt az a pillanat, amikor karmikusan eloldozódtam tőle. Ő egy korábbi életben a mesterem volt, és az ő követéséhez fűződik az egyik legnagyobb bukásom a buddhizmus útján.

Szólnom kell még arról a megmérettetésről, ami a halál pillanatában bekövetkezik. A vallások úgy számolnak be erről a megtapasztalásról, hogy az embernek Isten elé kell állnia, aki elszámoltatja a bűneiről. Ez a téves, fél információ sokszor hozzájárul ahhoz, hogy az elhunyt félve az elszámoltatástól és a büntetéstől, elfut a fény elől, amit meglát a halált követően. Ami valójában történik egészen más. Erről a Mérték c. versemben részletesen írtam. Szimbolikus formában bemutattam, ami történik. Az isteni mérlegen az elvégzett feladatot hasonlítjuk össze a tervezettel:

„Egyik személy, akivé lettem mostanáig;
másik énem, aki lehettem volna máig.”

Az egyén tehát önértékelést végez, és amennyiben nem tudja magát felmenteni a felelősség alól, akkor egy másik életre, vagy a meg nem élt helyzetek bardóban való átélésére ítéli önmagát. A legfőbb hiba, amit elkövetünk, ha nem a lelkünk tiszta szavára hallgatunk:

„Minden percet létezésed teremtett,
valót mégsem az a pillanat jelentett,
vagy a jövőben, vagy a múltban éltél,
sohasem éppen akkor, amit megértél.

Létezésed csak látszatlékezés volt.
Többet számított a sok baj, gond,
mint a teremtő erőd tiszta szava,
amit nem mellőzhettél volna soha.”

Ha nem ítélünk önmagunk fölött, akkor mások sem ítélnek fölöttünk:

„Nem mondott fölöttem senki ítéletet,
nem éreztem mást, csak értő szeretetet.”

Végül, ha az ember képes arra, hogy önmaga isteniségét nyilvánítsa ebben a világban, akkor a feladat bevégeztetett:

„a Belső Isteni Mércét kövesse életed,
ne a külső emberi tetszés legyen a mérleged.”

Amíg valaki nem képes önmaga isteniségét megélni itt és most, addig milyen alapon akar a Mennyeek Országába bekerülni? Addig úgy viselkedik, mint a szófogadatlan gyermek, aki nem akarja követni az útmutatást, de meg szeretné kapni az ajándékot. Hiba elfutni ez elöl az önvizsgálat elöl, mert akkor még nagyobb nehézségeket teremt az ember önmagának. Ha viszont őszintén szembenéz az elkövetett hibákkal, akkor minden segítséget megkap, hogy azokat egy következő életben kijavíthassa.

Ezek után most már ott tartunk, hogy válaszolhatok az eredeti kérdésre. Halál után azért kerülünk a pokolba, mert nem éltünk karmamentes életet, és nem dolgoztuk le az összes karmánkat. A pokol nem valóság, hanem egy rossz álom, amiből felébredhetünk, ha eszünkbe jut Istenhez imádkozni a halál után. Ahhoz, hogy ez eszünkbe jusson, az életünkben kell begyakorolnunk. Igazi halál nem létezik, de létezik virtuális halál, amely során az egyén megéli, hogy megsemmisül. Ez a megélés lehet maga a fizikai megsemmisülés, amikor az anyagi testet leveti, tehát hagyományos értelemben meghal. Megsemmisülés érzéssel járhat a többi testek levétele is, ha valakinek az önazonosítása nem lépett túl ezeken a szinteken. Ha valaki az érzelmeivel azonosítja magát, akkor megsemmisülés érzéssel jár, amikor az érzelemtestet leveti. Az érzelemtesthez való ragaszkodás visszahozza egy újabb megtestesülésbe, és így tovább. Erről a Tökéletesség c. versemben írtam részletesen, amely bemutatja az egész folyamatot:

„Eljött az utolsó pillanat.
Dobd el anyagi burkotat!
Tested, amint végleg elhagyod,
az anyag törvényeinek átadod.
Burkaid még körbevesznek,
míg érzelmeid átölelnek...
Lebontva az érzelmek köntösét,
a gondolati lepel az öltözők.
Lehull az is, és most itt állsz,
már a kauzális síkon jársz.
Megszemléled, ami maradt!
Teljes-e a tapasztalat?”

Csak az Istennel való azonosság tudat az, ami megszüntet minden újjászületést, és elvezet a megvilágosodáshoz, üdvözüléshez, nirvánához, vagy nevezze mindenki annak, aminek akarja.

„A fénypiramis! Indulni kell!
Csúcsát egy sugárnyaláb hagyja el.
Amint végigpásztáz rajtad,
már tudod, hogy fényből vagy.”

A lelki testet teljesen beragyogja az atman, az isteni tudatosság. Ebben lehet belépni az isteni, transzcendentális birodalomba, ami magasabban van, mint azok a birodalmak, amelyek a lelkek átmeneti lakóhelyei, vagy mint a Mennyek Országá. A lelki testet azok számára adják, akik teljesen kifejlesztették az atman tudatosságot, és ebben az állapotban felajánlották szolgálatukat az Istenség Legfelsőbb Személyiségének:

„A világító, hófehér körbe lépve
egy fényoszlop emel fel az égbe.
Ott láthatod, mit álmod áhított,
a színarany kaput, mely nyitott.
Vége. Küszöbét átlépve
az otthonodba térsz be.

Köszöntenek: “Isten hozott!”
Egy újabb lélek a fénybe feljutott.

Gyülekeznek egy Üdvözlégyre.
Felhangzik a szférák zenéje.”

Az itt bemutatott Istenmegvalósítás nem fejezi ki valamennyi vallás összes lehetőségét, mert minden vallás más jellegű „végállapotot” eredményez, mivel Isten más és más arcának megvalósítását tartalmazza. Ennek megértéséhez, az olvasóknak, komoly filozófiai ismeretekre lenne szükségük. Ezt a kérdést az UKTM jogaiskolájában tárgyaljuk, azért hogy a jelölt választani tudjon a számára vonzó lehetőségek közül.

Az idézett versek meghallgathatók az www.uktm.org honlap kiadványok vagy elolvashatók a Dimenziókapu c. könyvem Atlanti-szi beavatási utak c. fejezetében.

Freddie Mercury személyiségének elemzése

Az alábbi személyiségelemzéshez a Freddi Mercuryrol szóló film szolgáltatta az alapot, éppen ezért csak annyira lehet pontos, amennyire a film valós információkat nyújtott, ezen kívül a személyiségevel való egység megélése az, ami feljogosít arra, hogy az elemzést elvégezzem. Az elemzésem általános irányelvek mentén történik, amely másokra, akik hasonló helyzetben vannak, szintén érvényes lehet.

A szülői közeg: egy autokratikus vezetési stílusú apa, és egy gyenge anya. Az apa erőteljesen vallásos mintakövető, aki szabályok betartására presszionálja a fiát. Az anya gyengéd és szerető közeget biztosít, de nincs önálló véleménye, emiatt mindenben a férjével azonosul. A mintáktól való eltérés esetén védelmet, megértést egyiktől sem remélhetett. A gyermek sohasem azért születik, hogy a szülői mintát kövesse, hanem azért, hogy a saját személyiségét kifejllessze. A szülői minta csak beilleszkedési alap az adott kultúrába. Mindezek mellett Freddie a Szűz jegyben született, aki számára fontosak voltak a minták, a szabályok, a beilleszkedés, a magánéleti tisztaság, a rendszer, az átláthatóság.

A Szűz minőséget csak akkor volt képes megélni, amikor alkotott, zenét szerzett, vagy amikor kiállt a színpadra és énekelt. Akkor

valóban önmagát adta. A magánélete során teljes ellentmondásba kerül azokkal a személyiségvonásokkal, amelyeket az asztrológiai jegyéből és a szülői házból hozott mintákból adódóan eredendően megvalósítani szándékozott. Ez az ellentmondás folyamatos feszültségben tartotta, a feszültség levezetésére pedig az italhoz és a tudatmódosító szerekhez nyúlt.

Munkájában önmagához (és másokhoz is) maximalista, aki tudta, hogy kiemelkedő tehetség, amit nem szeretne eltékozolni. A folyamatos belső izzás, a teljesítménykényszer, a kiemelkedési vágy olyan erős késztetések, amelyek nem hagyták megállni, és feltárni a feszültségek forrását. Talán nem is volt erre szülői vagy környezeti mintája, amely elősegíthette volna ezt. A kiemelkedő tehetségek gyakran kerülnek egy olyan mókuserékbe, amely nála is megfigyelhető. A sikerre, a hírnévre való törekvés, továbbá a management profitélsége megakadályozza azt, hogy az előadóművész a saját személyiségét élje, beleszorítják egy olyan szerepjátékba, amivel belül nem tud azonosulni, de mégis annak eljátszására kényszerül, mert meggyőzik, hogy ez a sikerhez vezető út.

Amiért az ő élete csúszott el, és a zenekar többi tagjáé nem, az éppen a védtelensége; az, hogy ő nem abba a társadalomba szocializálódott, amelyben a sikert megvalósította. Neki mások voltak a társadalmi mintái, de nagyon meg akart felelni annak a közegnek, amely a siker lehetőségét megadta a számára. Ennek a társadalmi közegnek az elvárásai ugyanakkor nagyon megszűrve, főleg a managementen keresztül jutottak el hozzá.

Freddie Mercury a valóságban nem volt sem homoszexuális sem biszexuális. Heteroszexuális férfi volt, aki azt hitte, mert elhitették vele, hogy homoszexuális! Annak oka, hogy homoszexuális életformát folytatott, a személyiségének instabilitása, és a közeg, amely ezzel az instabilitással visszaélt! A védelmet kereste, a megnyugvást, az elfogadó, szerető pótapát, akit a homoszexuális partnereiben vélt megtalálni. Miután az apamintája használhatatlan volt, így megfelelő férfi mintája sem jöhetett létre. Az apai minta ugyanis az ő számára nem nyújtott előremutató megoldást, mivel teljesen más közegben és szerepkörben kellett volna megnyilvánítania azt. Sajnos előremutató anyai mintája sem volt, emiatt a női minta sem tudta megtartani. Nő helyett anyát keresett, és még ha talált is, ha a nő az anyát kénytelen

eljátszani, abból nem lesz tartós partnerkapcsolat, mert elmúlik a lán-
golás.

Freddie Mercurynak minden összejött, hogy egy személyiségza-
varos zsenivé váljon. Az apai és az anyai minta idejétmúltsága, a
beilleszkedési vágy és kényszer egy számára idegen társadalomba, és
az előadóművészek tevékenységére rátelepült management réteg gát-
lástalansága, amely kiszipolyozza, kihasználja és kiégeti a támogatót-
takat, vezetteket, majd amikor már használhatatlanná váltak, félre-
dobja őket, hiszen van másik, van új, aki alig várja, hogy befut-
hasson. Igaz, Freddie Mercury dönthetett volna másképp, megpróbál-
hatta volna összhangba hozni a valós személyiségét a zenei karrier-
rel. Sajnos nem sikerült, és sajnos nagyon keveseknek sikerül. Vi-
gaszként szolgál, hogy újra megpróbálhatja, ahogy más is.

Az egyén beilleszkedése a társadalomba

A hétköznapi élethez kapcsolódó stresszhelyzetek

Élet egy másik országban, kultúrában

Kérdés (N. G. de B.): *Miért okoz stresszt az emberben, ha egy
másik országba költözik? Más energiák, más országkarma?*

A kérdésekre a legtágabb összefüggésekbe agyazottan szeretném
megadni a választ.

Adott egy gyermek (lélek), aki születése előtt kiválasztja azt a
családot, amelybe születni szeretne. Ha nem elég tudatos, akkor ösz-
tönösen, a vonzódásai alapján, választ. A vonzódásokat vagy a szü-
lők személyéhez való kötődései, vagy az adott családban érvényesülő
viselkedésminták fogják meghatározni. A viselkedésminták a korai
gyermekkorban bevésődésre kerülnek az elme-computerbe. Ezek a
sémák kész programcsomagot szolgáltatnak arra, hogy adott helyze-
tekben hogyan kell reagálni a külvilág ingereire.

Ez az elsődleges, kora gyermekkori imprinting (bevésődés) csak
egy kiindulópontot szolgáltat a gyermek számára, amit később
felülvizsgál, és ha talál számára megfelelőbb viselkedésmintát, akkor

azt elsajátítja, de a régi sohasem törlődik teljesen, és egyes helyzetekben (pl. erős érzelmi motivációk hatására) a régi viselkedésminta bekattanhat.

Azért a saját életemből meríték példát, hogy ne érezze magát senki megsértve. Az én szüleim nem használtak kést-villát odahaza, ezért nekem is ez volt a természetes. Az óvodában megtanultam késsel-villával enni, és otthon is ezt akartam követni; rám szóltak, hogy mit urizálok. Kialakult egy sajátos kettősség, otthon úgy ettem, mint a szüleim, az óvodában pedig, ahogy tanítottak. El kellett tennie egy kis időnek, amíg felvállaltam a szüleim előtt, hogy én most már úgy eszem, ahogy nekem tetszik, és még több időnek, hogy el is fogadják. Pedig ez egy aprócska dolog, még életek sem múlnak rajta. Most képzeljük magunkat egy roma gyermek helyébe! A családi háttér a legnagyobb visszahúzó erő a többségi társadalomba való beilleszkedés szempontjából. A kötelező óvodai elhelyezés sokat segít, mert lát legalább a gyermek mást is, mint odahaza, de amíg nincs támogató családi háttér, amely arra biztatja, hogy legyen több, jobb, éljen más módon, mint a szülei, addig a gyermekkori bevésoedés viselkedésmintái nem engedik a lényeges előrelépést. Ha pedig az iszlám vallásúak beilleszkedését vizsgáljuk a jelenkori nyugati (keresztény, liberális demokratikus) kultúrkörbe, akkor még hatalmasabb, kiáltó ellentmondásokat érzékelünk. A beilleszkedés elvileg lehetséges, mert minden ember képes tanulni, de gyakorlatilag azért kicsi rá az esély, mert az iszlám társadalom értékrendje más, és már kora gyermekkorban ahhoz szocializálják a tagjait. Ha egy iszlám fiatal a nyugati kultúrkörbe szeretne beilleszkedni, akkor teljesen meg kell tagadja a szülei értékrendjét, ráadásul, valljuk be, hogy a gyakorlati keresztény liberális demokratikus viselkedésminta csekély mértékben előremutató, számtalan ellentmondással terhes, és egy más vallású számára teljesen átláthatatlan. Mi hosszú évszázadok alatt szocializálódtunk hozzá, de az ő számukra teljes identitásvesztést okoz, ha akár csak részben is elfogadják, teljesen kifordulhatnak magukból.

A gyermekkorban megtanult viselkedésminták alkalmazása megnyugtatóan hat az egyénre. Úgy érzi, képes kezelni a helyzeteit, mert „otthon” van, a saját szokásaiban. Ezért alkotnak párhuzamos társadalmakat az eltérő kultúrájú népek egy másik országban. A párhuzamos kultúrák egymás mellett élése elvileg lehetséges ugyan, de

eddig, a történelem során, mindig az erőszakosabb, a jobban szaporodó, a kevésbé iskolázott tömegek győzelmével végződött, kivéve, ha a kulturáltabb kisebbség erőszakot alkalmazott. Óriási lehetőség előtt áll az emberiség, hogy a migrációból adódó helyzetet a történelmi tapasztalatok alapján, magasabb szinten oldja meg, de jelenleg semmilyen ebbe az irányba mutató jel nem ismerhető fel.

Az egymáshoz hasonló kultúrák esetén könnyebb az egyéni vagy csoportos beilleszkedés. Mi magyarok szerencsés helyzetben vagyunk, mert sokféle megszállást túléltünk már, ezért nagyon élet- és alkalmazkodó képesnek bizonyulunk. Minket nem rázna meg egy újabb német, orosz vagy török (iszlám) megszállás sem. Ismét saját példával élve, alkalmam volt egy ideig Németországban élni és dolgozni. Annakra beleillettünk a közegbe, hogy bölcsődés gyermekemnek rendszeresen gügyögtek éltes korú német hölgyek a buszon, és nem akarták elhinni, hogy a gyerek egy szót sem ért az egészből. (Hozzá kell tenni, hogy szőke volt, kék szemű, és fehérbőrű.) Szokásomhoz tartozott, hogy ha egy idegen országba mentem, ott mindig beleolvadtam a közegbe, hogy ne nézzek ki turistának, azért, mert így többet láthattam a hétköznapi életükből. Isztambulban, egy seelyemsálat tekertem a fejem köré, amúgy teljesen európai öltözet mellett. A hatás annyira jól sikerült, hogy az utcán rendszeresen megszólítottak, hogy információt kérjenek. Nem akarták elhinni, hogy idegen vagyok ott, és egy szót sem értek törökül!

Fontos, hogy ahova az ember utazik vagy költözik, ismerje és elfogadja az ottani kultúrát olyannak, amilyen, minősítés nélkül. Tudvalevő, hogy pl. Indiában kasztrendszer van; nem legálisan, de a szokásjog alapján. Ha tehát Indiába megy az ember, akkor célszerű elsajátítani egy választott kaszt viselkedésmintáját, mert az ott élők oda fogják helyezni, ahová ő magát sorolja. Én tudatosan a második (ksatria) kasztba helyeztem magamat, az első (bramana) kasztot ugyanis nem tudtam volna hitelesen eljátszani. A ksatriák, a társadalom vezető rétege, régen a királyok, harcosok tartoztak ide. Az egész attitűdömről (öltözködés, viselkedés, tekintet) lerítt, hogy ebbe a kasztba tartozónak nyilvánítom magamat. Ennek következtében a taxisofőr, a hotelszemélyzet, árusok stb. meghajoltak, kinyitották nekem az ajtót, ruhám szélét sem érintették, mert tudták, hogy ők alacsonyabb kasztba tartoznak. Nem vonatkozott ugyanez a ksatriákra, akik egyenrangú félként tekintettek rám. A környezetbe való

belesimulásom sokszor létkérdésnek bizonyult. Indiában nagyon kevés lehetőség van a nők számára a nyilvános mosdó használatára, viszont a mecsetek mellett mindig van mosdó, mert kötelező lábat mosni, mielőtt bemennek. Engem mindig beengedtek az iszlám vallási helyek női mosdójába (ahová sokszor csak a dolgom végezni mentem), sőt magába a mecsetbe még imák alatt is. Megnéztem, mit csinálnak a többiek, és én is ugyanazt csináltam. Férjem sokszor kinn ragadt, mert őt idegennek (turistának) tekintették.

Ha valakinek ellenállása van egy ország kultúrájával kapcsolatban, akkor két lehetőség van, vagy nem megy oda, vagy megvizsgálja magát, hogy miből fakad ez. A legtöbb esetben félelmet fog önmagában találni. A félelem többnyire abból ered, hogy nem ismeri az új közeg szokásait, vagy nem biztos abban, hogy képes lesz megfelelni a közeg elvárásainak, mert nincsenek beléégetve a helyzetek kezelésére szolgáló viselkedésminták. Ezen rengeteget segítenek a filmek vagy a jövőbeli helyzet tudatos modellezése. Ha ez nem bizonyul elegendőnek, és az ember kész helyzetben találja magát pl. ott kell élnie, akkor keressen a környezetében egy számára szimpatikus azonos nemű személyt, akit érzékelhetően elfogadnak a többiek, és próbálja meg arról a személyről magára tölteni a hiányzó viselkedésmintákat (ennek módjáról az UKTM spirituális életmód tréningjén esik szó).

Vannak, akik úgy gondolják, hogy nekik nem kell alkalmazkodni egy idegen környezetben, mert ők ilyenek és kész. Ezzel nincs semmi gond. Ha valaki kinyilvánítja magát, hogy ő az, aki, akkor vállalnia kell ennek minden következményét. Meg lehet próbálni, de rögtön kiderül, hogy ki rendelkezik nagyobb mentális erővel, ő, vagy a környezet? Pl. ha valaki kiteszi a placra a fél hátsóját az araboknál, és megerőszakolják, akkor így járt. Tudomásul kell venni, hogy ők így működnek, rájuk nem vonatkozik a liberális demokrácia (legalábbis saját hazájukban). Indiában kerültem egy olyan helyzetbe, hogy a férjem magamra hagyott a taxisofőrrel, amíg elment a bankba. Egy idő után felfigyeltem rá, hogy a férfi furcsán és feltűnően méreget, ráadásul vadul pörög a kettős csakrája. Ilyenkor az a fontos, hogy az ember ne helyezze bele magát az ő illúzióvilágába. Ő elképzel valamit a fejében a dolgok lehetséges kimeneteléről, én pedig nem azonosultam azzal, hanem kívül maradtam az ő gondolat-

világán, és maradtam a sajátomban. Adott esetben elég volt egy „helyedre” tekintet, és máris minden rendeződött.

Természetesen, ha az ember egy másik országba költözik, akkor más energiák, információk fogják körbevenni, és más országkarmába kell beillesztenie a saját életfeladatát. Gyakran előfordul, hogy az áttelepülő itthon sem volt képes megoldani ezt a feladatot, így egy másik országban még kevésbé lesz sikeres. Most ne a szó általános értelmében tekintsük a sikert. Anyagilag sokszor sikeresebb lesz, de senki sem kizárólag azért születik a Földre, hogy anyagilag sikeres legyen, hanem ezért, hogy fejlődjön. Azok, akik fejlődés céljából mennek külföldre, bizonyosan sikeresek lesznek, bárhol. Lehet, hogy a jelenlegi vagy egy következő életükben ismét ide születnek, és külföldi tapasztalataikat idehaza sikeres alkalmazzák majd.

Végezetül a kérdezőnek még annyi személyes megjegyzésem van, hogy Te éltél Franciaországban egy előző életben, onnan ismerjük egymást, és egy percig sincs okod az aggodalomra a beilleszkedés miatt. Igaz, hogy egy félelemmintá kapcsolódik hozzá, mert egyedül maradtál a férjed halála után. Most más világ van, szabad, önálló, független nő vagy, aki képes irányítani az életét még egyedül is, ha úgy hozza a sors.

Én nagyon sok helyen éltem, voltam gazdag és szegény, elnyomott és hatalomban álló. Ennek alapján állítom, hogy a boldogság független mind a gazdagságtól, mind a hatalomtól, mind a környezettől; egy belső állapot. Amikor valaki szenved, nem a körülményektől szenved, hanem attól, hogy ellenáll a helyzetének, elutasítja, más akar. És itt a görcsös akaráson van a hangsúly, nem pedig a lélekből fakadó vágyon. Minden változáshoz, amit a sorsunkon tehetünk, először az adott helyzet felmérésén, és elfogadásán keresztül vezet az út.

Szembenézés a félelmekkel

Kérdés (V. S.): *Hogyan tudom megoldani a félelmeimet? Szembenézni a félelmekkel – mit jelent? Próbálkoztam, azt hittem sikerült, de újból előjött, mit kell tennem?*

A legmeghatározóbb érzélem, amit az elme generál, a félelem. Annyira természetes, minden ember által megtapasztalható, hogy az emberek azt hiszik, együtt kell vele élniük. Ez igaz is annyiban, hogy amíg a tudatosság nem ér el egy bizonyos szintet, addig a félelemre szükség van, mert az elmében található gyökérfélelmek akadályozzák meg azt, hogy belemenjünk olyan helyzetekbe, amelyek a fizikai test sérülésével, halálával járhatnak. Akiben nincs félelem a fizikai test halálától, és tudatossága sem megfelelő, az halált megvető bátorsággal megy bele olyan helyzetekbe, amelyekben adott esetben szépen (vagy csúnyán) meg is hal. Aki tudatos, az viszont ismeri a képességének a pillanatnyi korlátait, ezért nem vállal fölösleges kockázatot. Képletesen szólva, nem fél az oroszlántól, de nem megy be a ketrecébe, hogy húzogassa az alvó oroszlán bajszát.

Most azonban nem a gyökérfélelmekről szándékozom beszélni, hanem azokról a hétköznapi félelmekről, amelyek megkeserítik és megnehezítik az életünket, mert érzésem szerint a kérdés is ezekre vonatkozik. Félelem attól, hogy elveszítjük az állásunkat, nem lesz miből megélnünk, egyedül maradunk, betegek leszünk stb. Minden félelem oka alapvetően tudatlanság, olyan értelemben, hogy az illető nem tudja, hogyan működik a környező világ. Úgy vesz részt az univerzális játékban, hogy megtörténnek vele a dolgok, mintha tőle független erők játékának lenne kitéve, emiatt elszenvedti az életet, nem tud cselekvő, teremtő részese lenni az egésznek.

Ebből az egyik kiút, hogy spirituális képzéssel fejlesztjük a tudatosságunkat annak érdekében, hogy teremtő részesei legyünk saját életünknek. Lehet, hogy valaki már elvégezett ezzel összefüggésben számos tanfolyamot, de azt nem értette meg, hogy neki az ott tanultak miért nem működnek? A hagyományos iskolarendszer az ismeretek visszaadására trenírozza a diákokat. Az élet iskolájában azonban csak az alkalmazott tudás a tudás. Vizsgáljuk ezt meg egy vallási minta segítségével. Valaki elmegy a templomba, meghallgatja a szentbeszédet: 'Szeresd felebarátodat, mint tenmagad.' Ezt a szöveget hallotta már számtalanszor, fejből tudja, talán érti is, hogy ez miért helyes. Aztán hazamegy, felidegesíti a gyereke, majd jól megveri, utána elmegy a templomba és meggyónja. Tudja, hogy helytelenül cselekedett, de nem tud győzni a beidegződésen, a helytelen viselkedésmintán, emiatt az újra ismétlődik. Ezek a beidegződések (elmeminták) úgy alakulnak ki bennünk, hogy ezt látjuk a környeze-

tünkben pl. minket is vertek. Ezt a megoldást dobta ki az elme, amikor a szüleinken a tehetetlen düh lett úrrá, és mi ennek a mintájának a tovább vivőivé váltunk. Ezek a viselkedésminták, hasonlóan a feltételes reflexekhez, beégnek a tudatalattiba, éles helyzetben aktivizálódnak, és levezénylik a cselekedeteket. Miután ez egy tudatalatti bevésozás, nem könnyű változtatni rajta, de nem lehetetlen. A spirituális képzéseink (UKTM spirituális életmód tréning) gyakorlatokat adnak az ilyen beidegződések felülírására. Bár én tudom, hogy a kérdező elvégezte ezt, de nem elég elvégezni, hanem folyamatosan gyakorolni kell.

Amikor az ember járni tanul, nem gombnyomásra tanul meg járni. Sokszor elesik, de kitartóan próbálkozik, amíg végül sikerül. Ehhez az adja a fő motivációt, hogy mindenki jár körülöttünk. Az önismereti minták felülírásánál azonban pont az ellenkezője zajlik a környezetünkben. Az emberek automatizmusként alkalmazzák a sémákat, és eszükbe sem jut, hogy változtatni kellene, vagy lehetne, vagyis az általánosan elfogadott tendenciával is szembe kell fordulnunk. A séma olyan, mint egy vájat a földúton, amin esős időben végigment a traktor. Megszárad az út, és ráhajtasz autóval, az autód kerekei pedig beugranak a vájatba, hiába kormányzol. Ahhoz, hogy ez elkerülhető legyen, a göröngyöket el kell egyengetni. Sokan, akik elvégzik a képzésünket, azt hiszik, hogy megspórolhatják ezt a tevékenységet. A göröngyök elsimítását nevezzük mi az elme kitisztításának, és a kormányzás megtanulását az elmeszabályozásának.

A félelmek szintén viselkedésminták. Megtanultuk, hogy adott helyzetben félni kell. A főnök leszidhat, kirúghat, a rendőr megbüntethet, megverhet, lecsukhat. A megoldás, hogy szembenézünk ezekkel a helyzetekkel, és megtanuljuk őket kezelni. A szembenézéshez szükségünk van egy, az elmetudatosságtól független, nézőpontra. Ezt hívjuk kauzális tudatosságnak. Ha ezt sikerül elsajátítani, akkor élethelyeeteinket képesek leszünk úgy nézni, mintha egy filmszerepet játszanánk. Ha azonosulni akarunk a szereppel, akkor belépünk a filmbe, és megtapasztaljuk a helyzetet a saját bőrünkön, ha kilépünk belőle, akkor pedig külső szemlélőként képesek leszünk megérteni a helyzetben cselekvők rejtett motivációit (beleértve a sajátunkat is). Ez egyben a szükségtelen félelemminták törlésével is jár, mert ha megértjük, akkor az elzárkózásunk a helyzettől megszűnik, képesek

leszünk megérteni és szeretni minden helyzetben szereplőt, és ezzel a megtapasztalási kényszer is eltűnik.

Tudom, hogy mindaz, amit itt leírok egyeseknek *kínai*, de hogyan magyarázzam el az óvodásnak, ha megkérdezi, hogy kell ledoktorálni? Csak azt tudom mondani, hogy járd ki az iskolákat, és utána majd beszélgetünk erről.

Ha valaki nem járja ki a spirituális iskolákat, hogy szert tegyen egy legalább kauzális szintű tudatosságra, annak a számára van a másik megoldás. Ez az abszolút önátadás Istennek (sorsnak). Ilyenkor, az van, ami van. Ha a rendőr megvert, akkor Isten megbüntetett, ha a főnök kitüntetett, akkor Isten megjutalmazott, és pont. Ehhez nem kell megérteni semmit. Ez a jézusi tanítás a tudatlanok számára: 'vedd fel a keresztedet, ahogy én felvettem', és vidd, mert a tied, a te karmád, neked kell ledolgozni. Ha egyik megoldás sem tetszik, akkor automatikusan az utóbbit fogod csinálni (karma jóga), de még egy jó adag szenvedéssel is büntetted hozzá magadat.

Jó néhány tanító, mester azért születik a világba, hogy felszabadítsa az embereket mindenféle megszorítás alól, mert azt látja a szellemi világból, hogy az emberek félnek, szenvednek, és megváltásért könyörögnek. Ím, itt vagyunk, és mit tapasztalunk?

A minap láttam a TV-ben egy népes gyülekezet vezetőjét beszélni. A gyülekezet résztvevői több ezren voltak, síri csendben ültek. Mindenkinek a kezében toll, notesz, és úgy jegyzeteltek, mintha Észak-Koreában lettek volna. Bár a gyülekezet vallási vezetőjének spirituális tudása nagyságrendekkel kisebb, mint akár az enyém, egy dolgot kétségtelenül jobban tud, ami miatt fejet kellett hajtanom előtte. Mégpedig azt, hogy hogyan lehet több ezer embert mentális befolyásolással, a félelmeiket, tudatlanságukat felhasználva összetartani és mozgatni. Ehhez persze Isten akaratának vajmi kevés köze van. Vagy mégis? Amire nincs szükség, az nem jöhet létre. Ha tehát létezik, akkor ezek szerint tömegeknek van szükségük arra, hogy rettegjenek a (vallási) vezetőiktől, a Sátántól, a kárhozattól vagy bármi mástól.

A félelem egy kép, magadból hozod létre, majd kivetíted, és rá nézve, megijedsz tőle. *CSAK ÖNMAGADTÓL FÉLHETSZ!*

„Deja vu” élmények és magyarázatuk

Kérdés (M. M.): *Hogyan lehetséges, hogy bizonyos helyzetekben az ember úgy érzi, a lelke már átélte ezt korábban? És ha így van, miért nem vagyunk képesek visszaemlékezni a korábbi eseményre?*

Legelőször szeretném pontosítani a kérdést, mert ha nem ugyanazt értjük egy szó vagy kifejezés alatt, akkor könnyen elbeszélünk egymás mellett. A megfogalmazásból következik, hogy a kérdező mást ért a lélek alatt, mint én. Az én szótáramban a lélek a lélekszikkirával (Atman) azonos. Ebben az értelemben önálló megtapasztalásra és átélésre sem képes. Az átélések abban az információs mezőben jelennek meg, amely a lélekszikkirát körülveszi. A lélek tehát örökkévaló és mindentudó, nem él át semmit, csak tanú, az átélések pedig más szinteken történnek azért, hogy a lélekszikkra elméleti ismeretei gyakorlati megéléssé válhassanak. Az UKTM spirituális életmód tréningjén részletesen tárgyaljuk azt a folyamatot, ahogyan a lélekszikkra körül megjelennek azok az információs mezők, amelyek az átélésre lehetőséget adnak. Ezek közé tartozik az elme is.

A deja vu élmények megértéséhez tehát ismerni kell az elme működését. Minden megtapasztalás, ami nem lett teljesen megértve, raktározódik az elme számítógép háttértárában, mint egyfajta töredékprogram (jóga szakkifejezéssel élve benyomásmag). Megfelelő helyzetben, ami hasonló a már megtapasztalathoz, az elme belöki a tudatba a töredékprogramot, azért hogy azt új megtapasztalás által kiegészítse. Az elme-tudat tehát emlékezik, hogy: 'hasonló helyzetben (helyen stb.) már voltam', de a teljes emlékképet nem tudja felidézni. Ennek oka, hogy ha sikerülne a teljes képet behozni, akkor az elme nem akarna foglalkozni vele, hanem, mint érdektelent, elhanyagolná: 'ezt már ismerem, nem érdekel'. Így a részinformáció miatt az elme érdeklődik (kíváncsi), 'mi is lehetett ez?' és keresi az összefüggéseket. Az elmének muszáj szelektálnia, nem foglalkozhat minden információval, ami a külvilágból jön, erre egyszerűen nincs kapacitása, emiatt csak a különösen fontos megjelöléssel ellátott hatásokat dolgozza fel soron kívül, a többit félreteszi, és később, ha ismétlődik, újra előveszi.

Elsajátíthatók olyan elmeszabályozási technikák, amelyek segítségével a teljes emlékkép beemelhető a tudatba. Ebben az esetben nem kell az összefüggések után kutatni, hanem azonnal világossá válik minden, ami az új átéléssel kapcsolatos, továbbá az is, hogy mi hiányzott a korábbiából. Ekkor a kép kiegészül, bekerül a feldolgozott információk közé, és vagy nem kell vele többet foglalkozni, vagy, ha pl. egy régi képesség felidézéséről van szó, akkor azt újra lehet alkalmazni, használni.

Ebben a vonatkozásban nem választottuk szét az előző életekből és a jelen életből származó emlékképeket, mert valójában az elme nem is választja szét ezeket. Átlagos tudatossággal ritkán tudjuk egyértelműen eldönteni, hogy a benyomásnak időben mikor keletkezett. Lehet, hogy elmegyünk pl. Mallorcára, és *deja vu* érzésünk lesz, megesküszünk rá, hogy soha nem jártunk ott ebben az életben, de nem zárhatjuk ki, hogy nem láttunk róla egy képet, ami nem tudatosodott az aktuális pillanatban, és ez a kép villan be. Az is lehet, hogy egy helyzet lesz hasonló Mallorcán, amit egy másik utazásunk alkalmával éltünk át, ekkor a helyzetben való párhuzamokat kell elemezni, mert annak lesz jelentősége a feldolgozás szempontjából.

Az elme ugyan tökéletes komputer, minden információt pontosan rögzít, de a visszakeresés során a „beolvasás” az operatív memóriába nem lesz pontos, emiatt az elme észlelhetően torzít. Azonosnak ítéel többé-kevésbe hasonló képeket, sőt racionalizál, vagyis a számára értelmezhetetlen képet kiegészíti, és értelmezhető jelentéstartalommal ruházza fel. Az elme becsaphatja az embert, amint azt pszichológiai képanyagokkal már sokszor bizonyították.

A *deja vu* élményeknek maximum annyi jelentőséget érdemes tulajdonítani, hogy elkezdjük keresni a jelenség mélyebb okait, ugyanis amíg valaki az elme szintjéről próbálja meg a feldolgozást, addig mindig becsúszik valami tévedés, félreértés, mindig hiányozni fog valami. Megtanulható azonban a kauzális tudatosságban (az elme szintje fölött) történő élményfeldolgozás, amely a *deja vu* mozaik kockát szélesebb összefüggésekbe helyezi, ezáltal a teljes kép láthatóvá válik, és a teljes megértés bekövetkezhet.

Párválasztási útmutató nőknek, illúziók nélkül

Kérdés (V. B.): *Hogyan találhatom meg az igazit?*

Korunk társadalmi problémáit látva összegeztem a gondolataimat a párkapcsolat egyes kérdéseiről, ami nem tanácsadás szeretne lenni, hanem illúziómentes helyzetelemzés, amely alapján mindenki levonhatja a rá vonatkozó következtetéseket. Előre elnézést kérek a férfiaktól a kategorizálás miatt, de csak így tudom megmutatni a nőknek, hogy mit nem értenek a férfiakban. Ugyanezek a kategóriák, bizonyos meggondolásokkal, a nőkre is alkalmazhatók. A kategóriákba sorolás az energia eloszlásbeli harmóniák és diszharmóniák alapján történt, ami egyúttal azt is jelenti, hogy a diszharmóniák megfelelő gyakorlatokkal kijavíthatók lennének, és senkinek sem kellene önmagától vagy másoktól szenvednie. A következő részben a nők sem kerülhetik el a besorolást, mert ez maga az élet.

A férfiak legkisebb csoportot alkotják az alfa-hímek. Az alfa-hímeket úgy definiáljuk, hogy minden területen átlag fölöttiek.

1. Az egyes csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Stabílan állnak az anyagi világban (átlag fölötti jövedelemmel, stabil anyagi háttérrel rendelkeznek), de nem anyagiasak (vagyis nem támasztanak hasonló feltételeket).

2. A kettes csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Jók az ágyban, a nő számára kimagasló szexuális élményt tudnak nyújtani, szexuálisan szabályozottak, emiatt könnyű hozzájuk alkalmazkodni.

3. A hármas csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Megtalálták a helyüket a társadalomban, stabil pozícióban vannak, céljaikat ki tudják harcolni, erőt, hatalmat, tekintélyt sugároznak, de nem hatalmaskodók, igazi lovagok, aki felemelik az elesetteket.

4. A négyes csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Szeretetet tudnak adni és elfogadni, az érzelmi kilengéseik ritkák vagy nincsenek, jelenlétükben a nő biztonságérzete nő, félelmei csökkennek vagy megszűnnek.

5. Az ötös csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Jó társalgók, szórakoztatóak, ők a társaság lelkei, kellemes a modoruk, jó a humoruk, mindamellett tudnak csendben maradni és odaadással hallgatni a másikat.

6. A hatos csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Intelligensek, műveltek, szellemi foglalkozást folytatnak, kimagasló eredményeik vannak a tudományban vagy a művészetben, mindamelllett szerények, nem hivatkoznak az eredményeikkel vagy képességeikkel. Gondolkodásmódjuk rugalmas és iránymutató.

7. A hetes csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Spirituális kérdésekkel foglalkoznak, vagy arra nyitottak, szemléletük túlnő az anyagi világot meghatározó törvényszerűségek tanulmányozásán. Ismerik az ideák birodalmának működését, saját életükben is ennek megvalósítására töreksenek, de megértéssel fordulnak mindazok felé, akik erre még nem képesek.

8. Bónusz, ha még jó testfelépítéssel és sármos megjelenéssel is rendelkeznek.

Nos, azt gondolom, hogy a fentiekben leírt „férfi” a legtöbb nő álma. Az alfa-hímekkel azonban van egy kis probléma:

1. Általában foglaltak. Ha éppen nem, akkor nem téged akarnak.

2. Lehet, hogy téged is elfogadnak, de akkor 176. vagy a sorban. Vagy kivárod, és kapsz egy menetet, vagy tovább állsz, és keresel el béta-hímet.

3. Az alfa-hímeket „szolgálni” kell. Mellettük nem lehet saját önmegvalósításod, mert olyan magasan állnak feletted, hogy a tiéd automatikusan az övék alá rendelődik. Beemelnek téged az önmegvalósításukba, amiben feloldódsz, annak részévé válsz.

Sok nő azzal jön hozzám egy adott férfit illetően, hogy nem „működik vele a kémia”. Elemezzük ezt az evolúciós kódoltság szempontjából. Az állatvilágban a szexualitást valóban a kémia szabályozza. Mi a kémia? Az anyag változásait, mozgásait leíró törvényszerűségek halmaza. Aki tehát a kémiára hivatkozik a párválasztás vagy a párkapcsolat kapcsán, az valójában azt akarja, hogy az ő működését az anyag („kémia”) meghatározza. Hol van akkor a tudata? Sehol. Akkor adja át magát az anyag (evolúció) törvényeinek. Az evolúciós törvény pedig az, hogy a nőtények az alfa-hímekkel szaporodnak, ami által biztosítva van a populáció legjobb genetikai állományának továbbörökítése, és egyszersmind a populáció egyedszáma is behatárolódik, mivel a béta-hímek nem jutnak nőtényhez. Egy ilyen rendszerben tehát a nőtények rendelkezésére állnak az alfa-hímnek, aki megtermékenyíti őket, a nőtény pedig

egyedül felneveli az utódot. Nem tetszik? Kereshetünk más megoldást.

Más nők azzal jönnek, hogy még (vagy már) nem szerelmesek a férfiba. Mi a szerelem? Egy érzelmi illúzió, amely a nő vágyakozásaiból, elvárásaiból, férfi mintáiból gyúródik össze. Mivel elvárás, eleve nem lehet neki megfelelni. Mivel illúzió előbb-utóbb szertefoszlik. Ilyenkor a nő csalódik (saját elvárásaiban), amit a másokra vetít ki, mert úgy kényelmesebb. Nézzük ezek után, hogy kik közül lehet(ne) választani.

A férfiak második csoportját a béta-hímek alkotják. Őket úgy definiáljuk, hogy valamelyik csakraszinten túl- vagy alulműködés jellemzi őket. Ha neked leányom nem jutott alfa-hím, akkor válasszál egy bétát, és tedd önmagad számára alfává. Nézzük a lehetőségeket. A kategóriák számos kombinációban előfordulnak, ennek feldolgozását mindenkinek a fantáziájára bízom.

1. „Ösztönlény” típus: Sok gondod nem lesz vele. Eszik, iszik, alszik, „kefél”. Ha mindezek biztosítva vannak a számára, akkor hűséges, stabil társad marad. Persze a feltételeket neked kell biztosítanod, de ha ügyesen vezeted, akkor részt vesz az anyagi javak megteremtésében, számíthatsz rá, mint fizikai erőforrásra. Felássa a kertet, megműveli a földedet, cipeli a gyerekedet, meg a szatyrodát. Fontos, hogy a háttérből irányítsd, képességeinek megfelelő motivációt (feladatot) adj a számára. Sokszor úgy érezheted, mintha a gyereked lenne, de miért zavar ez?

2. „Macsó” típus: Az energiatöbblet az egyes-kettes csakra szintjén található. Jó testfelépítésű, kisportolt férfiak, jól teljesítenek az ágyban, tehetősek, vagy legalábbis nincsenek anyagi gondjaik. Ne várj tőlük magasröptű filozófiai eszmefuttatást, sem a női érzelmekre való ráhangolódási képességet. A legtöbb férfi celeb ebbe a kategóriába tartozik. Mellesleg ők alfa-hímeknek képzelik magukat. Bár ettől messze esnek, ezen illúziójukat alátámasztandó olyan párt keresnek, aki ezt róluk elhiszi. Ha meg tudod adni ezt az illúziót, akkor válaszd őket bátran. Mellettük mindened meg lesz. Időnként félrelépnek ugyan, de nem komolyan. Ezt el kell viselned. Lelki igényeidet pedig a barátnőiddel kielégíted majd.

3. „Ház ura,” típus: Az energiatöbblet a hármaskakra szintjén dúsul fel. Ők a társadalomban nem találták meg a helyüket, vagyis nincsenek vezető vagy meghatározó pozícióban, emiatt otthon kompenzálják. A családban az ő szavuk dönt, neked alárendelt szereped lesz mellettük függetlenül a képességeidtől. Viszont van bennük felelősségvállalás az utódokért. Az anyagi javak biztosításáért kemény küzdelmet folytatnak a külvilággal, és ezt rendszeresen fel is emlegetik majd neked, amivel érzelmi zsarolást folytatnak. Az érzelmi életük többnyire ki is merül ennyiben. Ha a meghajlást és az odaadást akarod gyakorolni, vagyis jól kezeled őket, akkor jó dolgod lesz mellettük. A legfontosabb eszköz a kezekben az iránta való csodálat. Ezzel sok mindent elérhetsz.

4. „Érzelmes” típus: Az energia a négyes csakra környékén halmozódik fel. A nők érzelmeire való rezonancia fokozottan jellemző rájuk. Emiatt nagyon megértőnek tűnnek. Nekik kiöntheted a szívedet, sírhatsz a vállukon. Két alcsoportjukat különböztethetjük meg. Az egyik a „szívtipró”, aki miután rád hangolódott és megkapta, amit akart, lelép. A másik a „lúzer”, akitől mindezeket követően, te lépsz le. A „szívtiprókat” kerüld, ők javíthatatlanok. A „lúzerek” csalódottak, kiábrándultak, önmagukba fordulnak, és gyakran egyedül maradnak. Ha van türelmed egy ilyen pszichoanalitikust játszani, akkor bátran kezdjél vele, mert ha sikerült megtanítanod helyesen szeretni, akkor kitart melletted és számíthatsz majd rá.

5. „Jópofa” típus: Az ötös csakra a legaktívabb. Beszédes, szellemes, jó humorú, felszínes csevegésre kiválóan alkalmas. Csak az a fontos neki, amit ő mond. Meghallgatásra, mély beszélgetésre nem képes, sőt attól elmenekül. Nem agyal sokat az élet problémáin, játszva veszi az akadályokat, emiatt azt hiszed fejlett, de nem az. Csupán a szövegével sikeresen befolyásol másokat, és ezzel éri el az eredményeit. Remek ügynök. Az élet szórakoztató mellette, ha valakinek nincsenek saját gondolatai, vagy nem vele kívánja megosztani, akkor ő megfelelő társ.

6. „Tudós” típus: A hatos csakra a legaktívabb. Szellemi foglalkozású vagy hobbiú, amiben képes teljesen elmerülni. Számára a munkája az elsődleges és a legfontosabb. A tevékenység közben

megszűnik számára létezni minden, a családja is. Ilyenkor zavarják a gyerekek és elvonul. Magas intellektuális képességek jellemezhetik. Ha ebben partner tudsz lenni, akkor társának érezheted magad, de többnyire alacsonyabb intellektuális képességekkel megáldott nőt keres, aki „szolgálja” az ügyet (mármint az ő ügyét). Intellektuális képességeivel nem feltétlenül boldogul jól a társadalomban. Vagyis sem anyagi, sem erkölcsi elismerést nem vív ki, vagy esetleg csak az utóbbit. Nem igazán jó az ágyban, gyorsan elintézi, nem érdekli vagy megfélemledik róla. Igazából nem jut elég energiája arra, hogy jól csinálja. Ha nem vagy különösebben szenvedélyes, fontos számodra az intellektuális harmónia, és a szellemi szabadság, akkor jól boldogulsz mellette. Nem fog zavarni!

7. „Spirituális” típus: Ha a hetes csakra a legaktívabb, akkor a férfi az életét a spirituális önmegvalósításnak, a lételméleti filozófia tanulmányozásának, az istenmegvalósításnak szenteli. Előbb-utóbb elvonul (kimenekül) az anyagi világból. Az anyagi világban való boldogulás, szexualitás, család, gyerek nem fogják érdekelni. Ha ebben társa kívánsz lenni, akkor neked kell szolgálnod őt, neked kell biztosítanod számára az anyagi létezés feltételeit. Van egy másik altípus is, aki a spirituális fejlődést a világi (köztük szexuális) élvezetekkel megkísérli összehangolni, de ez csak az alfa-hímeknek sikerül. A többiek nagy eséllyel belebuknak, vagyis a hetes csakra aktivitás előbb-utóbb lecsúszik az alsóbb szintekre, mivel a köztes csakrák nincsenek kidolgozva (megtisztítva).

Ha már eddig eljutottál az olvasásban, akkor te a béta kategóriába tartozol (akár nő, akár férfi vagy). Szeretnél alfa lenni, de még van önmagaddal dolgod. Az alfa kategóriába kerülni azonban áldozatot kíván, amiről azt gondolhatod, hogy nem biztos, hogy megéri. Én viszont azt mondom, hogy távlatilag nincs más választásod.

Mindezekén túlmenően a férfiak legnagyobb csoportját a gamma-hímek alkotják, a futottak még kategóriában. Az emberi társadalom olyan felépítéssel rendelkezik, amely a gamma-hímek szaporodását segíti elő. A társadalomnak ebben a földi létezésben ugyanis az egyetlen feladata, hogy az emberek megtapasztalását lehetővé tegye, ezért kész alfa-hímek ide ritkán, csak „világmegváltónak” születnek. A béták elvileg fejlődőképesek, ha megfelelően tanítják és képezik őket. A gammáknak pedig teret kell adni, mert nincs más hol helyük.

Ezek után a társadat a béta-hímek valamely kategóriájából kell kiválasztanod, mégpedig a hasonlósági vagy a téged kiegészítő elvek alapján. A hasonlósági elv alkalmazása esetén (az ezoterikából iker-lélek ideológiaként ismert) eleinte nagy összeborulás várható, egységélmény, stb. de egy idő után dögunalommá válik az élet. Azért, mert a kapcsolatnak nincs hajtóereje. A kapcsolat hajtóerejét ugyanis az eltérések képezik. Hasonlóság esetén a gyengeségek egyidejűleg, ugyanazon a területen jelentkeznek, pl. ha a 3. csakra túlműködik és diszharmónikus, akkor összevesznek azon, ki az úr a házban, ha a 6. csakránál lép fel ugyanez, akkor nem lesz, aki enni ad a gyerekeknek.

A másik véglet, amikor a kiegészítő elv szerint döntesz (az ezoterikából duál-lélek ideológiaként ismert). A kapcsolat hajtóereje óriási, mert a különbségek kiegyenlítődése irányában hat. Ha sikerül egymást kiegyensúlyoznotok, akkor a végén mindketten eléritek a tökéletességet. Csak addig kell kibírni. A kapcsolat ugyanis azért elviselhetetlen, mert nincs közös pont, azonos érdeklődési kör, folyamatos a diszharmónia. Óriási tolerancia, tudatosság és szeretet kellene hozzá, ami nincs meg, ezért az ilyen kapcsolatok annyira labilisak, hogy nem fér bele család, gyerek.

A működőképes kapcsolatok a két elv együttes alkalmazásának talaján állnak. Állapíts meg fontossági sorrendet, amiben hasonlóságot kívánsz megélni a partnerrel. Ez a közös elvrendszer lesz az együttélés alapja. A különbözőségek pedig a kapcsolat hajtóereje. Ezek teszik lehetővé azt is, hogy munkamegosztás jöjjön létre közöttetek, ezeken a területeken tudtok egymás számára nyújtani valamit, amire a másik nem képes vagy nem tud rá energiát fordítani. Ezeken a területeken gyakoroljátok egymás elfogadását, a „másság” (értem ezalatt, hogy a másik, nem olyan, mint te) iránti toleranciát.

A partnerkapcsolat még így sem lesz sétagalopp. Partnerkapcsolatban élni nem muszáj. Elhatsz egyedül is. Elárulom, akkor sem fogod könnyebbnek érezni az életet. Mert valami nem attól könnyebb vagy nehezebb, hogy mi a konkrét helyzet, hanem attól könnyebb, hogy hogyan viszonyulsz hozzá lélekből. Ha lélekből viszonyulsz hozzá, akkor minden értelmet nyer, és minden megpróbáltatás csak vizsga, ami növeli a személyiségerődet, ami hozzásegít ahhoz, hogy egyszer a makrokozmosz felnőtt polgárává válhass. Sok sikert, egyszer veled is megtörténhet!

Párkapcsolati útmutató férfiaknak, illúziók nélkül

(közkívánatra, mivel férfiak is kérték)

Az előző részt nőknek ajánlottam, és a férfiak hiányosságait elemeztük azzal a szándékkal, hogy megtanuljuk elfogadni őket. A párkapcsolati problémák legfőbb gyökere, hogy a partnerek illuzórikus elvárásokat támasztanak egymás iránt. Ha a partnerkapcsolatot a szeretetre kívánjuk alapozni, akkor abban az elvárásnak semmi helye nincs. A szeretet elfogad, nem pedig elvár. Az elfogadás megnyugtató, felemel, az elvárás stresszel és lealacsonyít. Ki akarna párkapcsolatba lépni azért, hogy az élete még stresszesebb legyen? Ha a másik személyiségében észlelt hiányosságok zavarnak, annak okát önmagunkban kell megkeresni, saját személyiségfejlődésünk segít túllépni ezeken a részletkérdéseken. Előre elnézést kérek a nőktől a kategorizálás miatt, de csak így tudom megmutatni a férfiaknak, hogy mit nem értenek a nőkben. A kategóriákba sorolás az energia eloszlásbeli harmóniák és diszharmóniák alapján történt, ami egyúttal azt is jelenti, hogy a diszharmóniák megfelelő gyakorlatokkal kijavíthatók lennének, és senkinek sem kellene önmagától vagy másoktól szenvednie. Tekintsük most át a nők csoportosítását, hogy megkönnyítsük a férfiak számára a megfelelő társ megtalálását.

Amikor definiálom az alfa-nőt, akkor nem a férfiak elvárásai szerint teszem ezt, hanem az abszolút ideamintát használom. Ugyanígy jártam el az alfa-férfi leírása során is az előző részben. Amíg azonban alfa-férfi hús-vér alakban időnként megjelenik az anyagai világban, addig az alfa-nő rendkívül ritka, és ha előfordul, akkor sem a férfiak, sem a nők nem ismerik fel, ha mégis igen, akkor a reakciójuk meglepő lesz. Amíg az alfa-férfi körül nyüzsögnek a nők, addig az alfa-nőt kerülik a férfiak, sőt sokszor még a nők is, annyira különleges minőséget képvisel. Ebből következik, hogy a nők elenyésző csoportja tartozik az alfa-nő kategóriába. Ennek oka az, hogy a nő a férfi ideamintához képest fejlődik, ahhoz akar felemelkedni. Ha nincs megfelelő ideaminta, akkor a nő fejlődése megakad, érdeklődése beszűkül, és a külsőségekre korlátozódik. Ez alól kivétel azok a nők, akik megtalálják saját belső, férfi identitásukat, és ahhoz képest fejlődnek. Így azonban nem felelnek meg egyetlen reális, külső férfi ideamintájának sem, emiatt nem is találnak azonos fejlettségű társat. Az alfa-nők vagy egyedül élnek (mivel önmaguk-

ban teljesek), vagy béta-férfiakkal. Ez utóbbiak viszont képtelenek helyükön kezelni őket, hiszen nem fedik be a személyiségüket. Ezen jellegzetesség miatt az alfa-nők gyakran rejtett életformát folytatnak, nem tárják fel magukat teljesen, mivel nem akarják elijeszteni maguktól a férfiakat. (Alfa-nők voltak pl. VII. Kleopátra, I. Erzsébet, Mária Terézia, Zrínyi Ilona).

Az alfa-nőket úgy definiáljuk, hogy minden területen átlag fölöttiek. Nem meglepő módon jellemzésük szinte teljesen azonos az alfa-férfiakéval.

1. Az egyes csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Stabilan állnak az anyagi világban (átlag fölötti jövedelemmel, stabil anyagi háttérrel rendelkeznek), de nem anyagiasak (vagyis nem támasztanak hasonló feltételeket).

2. A kettes csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Jók az ágyban, a férfi számára kimagasló szexuális élményt tudnak nyújtani, szexuálisan szabályozottak, könnyen alkalmazkodnak a férfi képességeihez. Bármely férfit képesek megszerezni, de ez nem céljuk.

3. A hármas csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Megtalálták a helyüket a társadalomban, stabil pozícióban vannak, céljaikat ki tudják harcolni, erőt, hatalmat, tekintélyt sugároznak, de nem hatalmaskodók, kegyesek az elesettekkel. Bármilyen helyzetből talpra tudnak állni.

4. A négyes csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Szeretetet tudnak adni és elfogadni, az érzelmi kilengéseik ritkák vagy nincsenek, jelenlétükben a férfi úgy érzi magát, mint a gyermek, biztonságérzete nő, félelmei csökkennek vagy megszűnnek.

5. Az ötös csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Jó társalgók, szórakoztatóak, ők a társaság lelkei, kellemes a modoruk, jó a humoruk, mindamellett tudnak csendben maradni és odaadással hallgatni másokat.

6. A hatos csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Intelligensek, műveltek, szellemi foglalkozást folytatnak, kimagasló eredményeik vannak a tudományban vagy a művészetben, mindamellett szerények, nem hivatkoznak az eredményeikkel vagy képességeikkel. Gondolkodásmódjuk rugalmas és iránymutató.

7. A hetes csakra szintjének kiegyensúlyozottsága: Spirituális (lelki) kérdésekkel foglalkoznak, vagy arra nyitottak, szemléletük túlnő az anyagi világot meghatározó törvényszerűségek tanulmányo-

zásán. Ismerik az ideák birodalmának működését, saját életükben is ennek megvalósítására törekcszenek, de megértéssel fordulnak mindazok felé, akik erre még nem képesek.

8. Bónusz a kellemes külső és a vonzó megjelenés.

Nos, azt gondolom, hogy a fentiekben leírt „nő” mellett a férfi gyermek szerepet kap, és ez az alfa-nőkkel kapcsolatban az egyetlen problémája az ellenkező nemnek.

Sok férfi azzal jön hozzám, hogy ő egy „igazi nőt” keres. Ilyenkor megkérdezem tőlük, hogy milyen lenne az igazi? Sohasem a fentiekben jellemzett alfa-nőt írják le, hanem a női minőség egy számukra kényelmesen leszűkített aspektusát. Akkor most nézzük meg, hogy milyennek írják le a férfiak az alfa-nőt? Legyen jó a szexben, ügyes kezű a háztartásvezetésben, legyen hű feleség, odaadó anya, és jól kereső szabadfoglalkozású, aki saját maga osztja be az idejét, hogy korlátlanul jusson idő és pénz a férfire és a családra. Legyen mindig fitt, frissen sminkelt, vagy anélkül is tökéletes bőrű, ránc-talan, szőrtelen, karcsú és sovány, de mégis telt mellű, és jó farú. Fontos, hogy neki ne legyen anyagcseréje (tehát ne egyen, ne bőfögjön, ne szellentsen, ne legyen kis és nagydolga, mert az illúzióromboló), de jól főzzön, és kedvesen mosolyogva nyugtázza, ha az „embör” mindezeket jóízűen a jelenlétében elvégzi. Legyen járatos a férfi kedvenc hobbiában, vagy legalábbis értékelje azt, lelkesedjen érte. Álljon mindig rendelkezésre a szexhez, ébressze fel a vágyat, sose menstruáljon, sose essen teherbe, kivéve, amikor éppen kell, és akkor se legyen kilenc hónapig állapotos...

A férfiakban ez az elvárás rendszer a többnejűség kulturális hagyatéka. Amikor több feleség volt, akkor azok megosztották a szerepeket, és együttesen a férfi valamennyi igényének kielégítésén munkálkodtak. Csakhogy ez a korszak elmúlt, és akkor is (ahogy most is) csak az anyagi kiszolgáltatottság tudná a nőket belekényszeríteni a többnejűség életformájába. Azt gondolom, hogy kevés nő lenne hajlandó feladni a függetlenségét, szabadságát, azért, hogy ismét bevezetésre kerüljön a régi többnejű patriarchális rendszer, ami azért sem aktuális, mert jelentősen megnövelné a népszaporulatot, ami korunkban – világméreteken – nem éppen a jó irány. Ha pedig maradunk az egynejűségnél, akkor ezeket a feltételeket egy progra-

mozható biorobot tudja kielégíteni. Ő lesz az „igazi nő”, aki gombnyomásra tud váltani a különböző funkciók között, amint annak vannak is előjelei, pl. Japánban már többen feleségül vették a szexbábjukat. Az „igazi nő” tehát, nem kicsit antagonisztikusan, a „műnő”.

Nézzük ezek után milyenek a reális nők, akik közül lehet(ne) választani, kedves fiaim, ha félték az alfa-nőktől.

A nők második csoportját a béta-nők alkotják. Őket úgy definiáljuk, hogy valamelyik csakraszinten túl- vagy alulműködés jellemzi őket. A kategóriák számos kombinációban előfordulnak, ennek feloldozását mindenkinek a fantáziájára bízom.

1.A. „Ösztönlény” típus: Az egyes és a kettes csakra szintjén diszharmonikus energia többlet jellemzi. Együtt esztek, isztok, alszotok, „keféltek”. Csak akkor bírod elviselni, ha te is ilyen vagy. Ebben a létezésben háztartásvezetés nincs, csak alkalmyszerűen, amikor már minden szennyes edény, ruha halomban áll. Kaja csak a boltból, evés, ha van mit, gyerekek felnőnek, mint a gomba. Az anyagi javakat döntően neked kell megteremteni, de készülj fel rá, hogy sosem lesz elég. Ha kicsit igényesebb vagy, biztosan odébb állsz. Ő a gamma férfiaknak való.

1.B. „Plázacica” típus: Minden csakra alul működik. Átmenet a valódi és a műnő között. Bizonyos testrészei még valódiak, de megjelenik a műmell, műköröm, műfog, vagina és egyéb plasztika. Pont úgy nézni ki, mint egy színes viasz sütemény, kíváncsok, amíg meg nem ízleled. Egy-két alkalom erejéig még érdekesnek találod, de utána megunod, mert üres, nemcsak érzelmi és gondolati ürességtől kong, hanem hiányzik belőle az erő, a szenvedély, pont azok, amelyektől igazi lenne. Miután üres, könnyen rátölthető bármilyen tartalom, ha elég erős személyiség vagy át tudod formálni.

2. „Szexmániás” típus. Az energiatöbblet az egyes-kettes csakra szintjén található. Jó alakú, kisportolt nő, akik sokat adnak a külsejükre, rendszeres látogatói a fitness termeknek, átlag fölötti szexuális étvággyal bírnak, tehetősek, vagy legalábbis nincsenek anyagi gondjaik. Ne várj tőlük magasröptű filozófiai eszme-futtatást, sem gyengéd érzelmeket. Jól pozícionálják magukat a férfiak kiválasztásánál, ezért nem biztos, hogy te leszel a befutó. A legtöbb

női celeb ebbe a kategóriába tartozik. Ők alfa-nőknek képzelik magukat, bár ettől messze esnek, ezen illúziójukat alátámasztandó olyan párt keresnek, aki ezt róluk elhiszi. Ha meg tudod adni ezt az illúziót, akkor válaszd őket bátran. Időnként félrelépnek ugyan, de nem komolyan, kitartanak melletted, ha jól bírod az iramot. Koruk előre haladtával lecsillapodnak majd. Negyvenen túl már egész jó feleséggé és anyává válhatnak.

3. „Aki a kalapot hordja,, típus: Az energiatöbblet a hármaskakra szintjén dúsul fel. A társadalmi együttműködésben nincsenek vezető pozícióban, de otthon ők határozzák meg a rendet. A családban az ő szavuk dönt, neked alárendelt szereped lesz mellettük függetlenül a képességeidtől. Az anyagi javak biztosításáért kemény küzdelmet folytatnak a külvilággal, és ezt rendszeresen fel is emlegetik majd neked, amivel érzelmi zsarolást folytatnak. Az érzelmi életük többnyire ki is merül ennyiben. Ők osztják be a pénzt, élére rakják a garast, ezért, ha szűkösen is, de mindig mindenből van elég. Felelősséget vállalnak az utódokért, keményen nevelik, iskoláztatják őket. Ha nem vagy különösebben tehetséges, és szorgalmas, képes vagy a meghajlásra, akkor jó dolgod lesz mellettük. A legfontosabb eszköz a kezekben a munkájuk megbecsülése, elismerése. Ezzel sok mindent elérhetsz.

4.A. „Érzelmes” típus: Az energia a négyes csakra környékén halmozódik fel. Ezek a nők tele vannak feldolgozatlan érzelmekkel, amit időnként szeretnének kiönteni neked. Megértésre, meghallgatásra vágnak, rendkívül érzékenyek, könnyen megsértődnek, gyakorlatilag mindenre, de kedvességgel, ajándékokkal, bocsánatkéréssel kezes báránnyá változnak. Akkor is bocsánatot kell kérni tőlük, ha nem követtél el semmit, mert jobb a békesség, úgyis te vagy a hibás. Többnyire lányokat fognak szülni, akik ugyanilyen típusba tartoznak. Sok türelem kell hozzájuk, de ha az megvan benned, akkor jól fogod kezelni őket. Idővel, ha segíted őket az érzelmeik feldolgozásában, akkor kellemes lesz velük az élet. Ragaszkodnak hozzád, és kitartanak melletted.

4.B. „Végzet asszonya” típus. Ő az ujja köré fog csavarni, és kíméletlenül megkínózik. Neki nincsenek érzelmei, de felébreszti a te

elfojtott, szunnyadó érzelmeidet. Menthetetlenül belészeretsz. De neki senki sem kell, mert senki sem elég tökéletes. Többnyire gazdagokra és magas pozícióban levőkre utazik, ha nem ilyen vagy, akkor nem kell tőle tartanod. Neki minden férfi csak ugródeszka, ahhoz hogy felfelé törjön, és a céljait elérje.

5. „Fecsegő” típus: Az ötös csakra a legaktívabb. Beszédes, szellemes, jó humorú, felszínes csevegésre kiválóan alkalmas. Csak az a fontos neki, amit ő mond. Meghallgatásra, mély beszélgetésre nem képes, sőt attól elmenekül. Nem agyal sokat az élet problémáin, játszva veszi az akadályokat, emiatt azt hiszed fejlett, de nem az. Csupán a szövegével sikeresen befolyásol másokat, és ezzel éri el az eredményeit. Remek ügynök. Az élet szórakoztató mellette, ha valakinek nincsenek saját gondolatai, vagy nem vele kívánja megosztani, akkor ő megfelelő társ. Ha már nem bírod tovább, akkor váltsál horgászbérletet, vagy küldd el a barátnőjéhez pletykálkodni.

6. „Művész” típus: A hatos csakra a legaktívabb. Szellemi foglalkozású vagy hobbijú, amiben képes teljesen elmerülni. Számára a munkája az elsődleges és a legfontosabb. A tevékenység közben megszűnik számára létezni minden, a családja is. Magas intellektuális képességek jellemezhetik. Ha ebben partner tudsz lenni, akkor társának érezheted magad, de többnyire alacsonyabb intellektuális képességekkel megáldott férfit keres, aki „szolgálja” az ügyet (mármint az ő ügyét). Intellektuális képességeivel nem feltétlenül boldogul jól a társadalomban. Vagyis sem anyagi, sem erkölcsi elismerést nem vív ki, vagy esetleg csak az utóbbit. Nem igazán jó az ágyban, nem jut elég energiája arra, hogy jól csinálja. Ha nem vagy különösebben szenvedélyes, fontos számodra az intellektuális harmónia, és a szellemi szabadság, akkor jól boldogulsz mellette. Nem fog zavarni! Szemlélete nagyon alternatív. Nem igazán képes tartós kapcsolatra, vagy gyakran váltogatja a partnereit. Nyitott házasságra alkalmas. Ha gyereket csinálsz neki, akkor neked kell felnevelned (vagy keress bébiszittert, ez utóbbi szeretőnek is jó).

7. „Spirituális A” típus: Ha a hetes csakra a legaktívabb, akkor a nő az életét a spirituális önmegvalósításnak, az istenmegvalósításnak szenteli. Nem fog párkapcsolatba lépni, vagy ha igen, akkor hasonló

típusú férfit keres. Ha nem talál, akkor a mestere lesz számára az ideaminta, akibe „szerelmes” lesz. Ez nagyon ritka, nem lesz vele dolgod. A „Spirituális B” típus egy olyan változat, amikor nem a hetes csakra a legaktívabb, hanem a négyes. Ilyenkor a nő azt hiszi, hogy ő spirituális, valójában azonban nincs meg hozzá a kellő tudása, csak az érzelmei vezetik. Ilyenkor ide-oda csapong az utak, a mesterek, a vallások között, de képtelen az ismereteket integrálni. Ez a típus az idegeire mehet a férfiaknak, mert miközben buta, mindenkinél műveltebbnek képzelet magát. Neki egy férfi ideamintára van szüksége, hogy megtalálja a helyét és az élete értelmét. Ha képes vagy számára azzá válni, akkor téged fog követni.

Mindezeken túlmenően a nők legnagyobb csoportját a gamma-nők alkotják, és az emberi társadalom olyan felépítéssel rendelkezik, amely a gamma-nők szaporodását segíti elő. A társadalomnak ebben a földi létezésben ugyanis az egyetlen feladata, hogy az emberek megtapasztalását lehetővé tegye, és ehhez mindenki számára teret kell adni. A gamma nők és férfiak nem olvasnak párkapcsolati útmutatókat, mert az élet forgatagában arra nem érnek rá, így öntudatlanul vergődik végig az életet. Igen tudom, hogy sok baj van a nőkkel, nem elég tökéletesek. DE általában nem a nők tagadják meg, hogy elmenjenek önismeretre, párkapcsolati tréningre, párterápiára, vagy bármilyen személyiségfejlődést elősegítő, aktiváló foglalkozásra. Miért ne tennétek együtt?

Ha mind a nőknek, mind a férfiaknak szóló útmutatómat elolvasod, akkor belátod, hogy alfa-nő alfa-férfival csak kivételes esetben alkot párt. A leggyakoribb és magától értetődő eset, hogy a béták találkoznak, és ha egymást segítik az alfa irányba haladás útján, akkor békés, boldog, tartalmas életük lesz. Mindenképpen megéri családot alapítanod, mert ha vissza kell születned az anyagi világba, akkor lesz egy család, amely előbb-utóbb befogad. Ha viszont nem vállaltál családot, akkor hova állsz majd sorba, hogy befogadjanak?

Ha abban hiszel, hogy csak egy élet van, és kiderül, hogy nem igaz, az nagy pofára esés lesz. Ha abban hiszel, hogy van újjászületés, és kiderül, hogy még sincs, akkor nem vesztettél semmit.

Szlogenek a gyereknevelésben

Kérdés (G. Zs.): *Hogyan kerüljük el a frázisokat a gyermeknevelésben?*

„Anyám 13+1 kedvenc mondata

1. Engem más gyereke nem érdekel!
 2. Ha nem hagyod abba a hisztit, kapsz két pofont, aztán lesz miért sírni.
 3. Ha felnőtt leszel, majd megtudod.
 4. Én is sok mindent szeretnék, kislányom...
 5. És ha XY azt mondja, hogy ugorj a kútba, beugrasz?
 6. Háromig számolok: 1... még mindig 1...2...fél 3, még mindig fél 3...
 7. Csináld amit mondtam, nem a szél lengeti a számat!
 8. Azért, mert a macska szőrös és nem borotválkozik.
 9. A füleden ülsz?
 10. Nem érdekel, ki kezdte...
 11. Akarni a WC-n kell.
 12. Nem kell szeretni, meg kell enni.
 13. Hogyhogy nem csináltatok az iskolában semmit? Ültetek és néztetek magatok elé egész nap?
- +1 Senki sem mondta, hogy az élet igazságos.”

Ezek a jól beépült mondatok anyáról leányra, apáról fiúra szállnak, sőt szállóigévé merevednek az idők folyamán. Noha sokan később, felnőtté válásukat követően, ráéreznek ezeknek a mondatoknak a jelentésére, akkor és ott, a helyzet zűrzavarában, a gyermekek számára rejtélyes, értelmezhetetlen szavak maradnak, és csupán a helyzetben szereplők indulatai, érzelmi kitérősei rögzülnek gyermeki tudatukban. A tehetetlenség szülői mondatai ezek, amelyek azért hívódnak elő a tudatalatti mélységeiből, mert a szülő nem találja a helyes megoldást az éppen aktuális nevelési helyzet kezelésére. Mégis kicsivel jobbak ezek, mint a verés, kifinomultabb eljárások, nevezhetnénk szavakkal verésnek is. Ám ezek a tisztázatlan értelmű mondatok beépülnek a gyermek érzelmi szférájába, és alattomosan rágnak, sokáig észrevétlenül maradvá.

Világosan kell látni, hogy vannak olyan helyzetek, amelyekben célszerűtlen hosszas eszmefuttatásokba bonyolódni a gyerekekkel, hogy elmagyarázzuk, mi miért van. Magyarázni később kell, alkalmas helyen, időben és módon. Az éles helyzetben sokszor csak rövid tömondatos utasításokat lehet adni, amelyekkel kifejezésre juttatjuk, hogy az adott kérdésről nem nyitunk vitát. Amit ki kellene iktatni az idézett mondatokból az az indulat (ami nem könnyű!) és az egyéb érzelmek. A humor maradhat. Nézzük, én mit mondanék:

1. Én érted vagyok felelős, így gondolom helyesnek, ne hivatkozz másra.

2. Tudod, hogy hisztizéssel nálam nem érsz célt. (Ebben következetesnek kell lenni, és hamar leszokik róla.)

3. Most még nincs elég tapasztalatod, hogy ezt megértsd, ezért fogadd el, amit mondok.

4. Ha valóban fontos a számodra, akkor kivárod az idejét és teszel érte. Az eredeti mondatban érzem van, az anya érzékelteti, hogy ő sem tudja elérni minden vágyát. Nem célszerű negatív példát mutatni, inkább azt, hogy meg kell küzdeni az álmok eléréséért.

5. Más nem a te helyzetekben van, honnan tudná, neked mi a jó? (Ha tovább vitatkozik, hogy, ő tudja, akkor a válasz: "Ebben a kérdésben most én döntök, de később megbeszélhetjük.")

6. Adok neked egy kis időt, amíg átgondolod, amit mondtam. Számolj háromig! Itt a lényeg, hogy ő számoljon, mert az kihozza a hisztiből.

7-8. Amit te akarsz tenni, én nem támogatom. Ha a gyerek a hisztivel meg akarja nyerni a támogatásunkat olyan dologhoz, amit egyébként helytelenítünk, akkor ne tiltsuk. Ha azt mondjuk, nem támogatjuk, akkor tudja, hogy magára marad a cselekvésben, nem bírja el annak felelősségét, és ez elbizonytalanítja.

9. Legközelebb én is becsukom a fülem, ha te kérsz valamit.

10. Mindegy ki kezdte, aki okosabb (érettebb stb. milyen tulajdonságot erősíteni akarunk a gyerekekben, azt mondjuk) az fejezi be.

11. Nem értem. Talán kérem szépen akartál mondani?

12. Erre külön módszerem volt, hogy hogyan kedveltessem meg a gyerekeimmel az ételeket. Soha nem volt problémám, mindent megettek, és most is. Pl. A szamurájok híres japán hősök voltak.

Tudod mi volt jelmondatuk? „Amit meg kell enni, azt meg kell enni, amit meg kell inni, azt meg kell inni, amit meg kell tenni, azt meg kell tenni.” (Van tovább is, de ennyi elég.) Akarsz te is olyan nagy hős lenni, mint egy szamuráj?

13. Ha megosztod velem, ami bánt, szívesen meghallgatom.

Fölösleges a gyerektől azt kérdezgetni, mi történt az iskolában, mert többnyire nem történik semmi. Ha sikere volt, akkor magától dicsekszik, ha kudarca, azt kell belőle kiszedni.

+1. Az élet igazságos, csak nem úgy, ahogy te szeretnéd.

A továbbiakban részletesen elemzek néhány helyzetet.

1. helyzet

A gyermek elmeséli a szüleinek, hogy a szomszéd Pistike vagy az osztálytárs Pannika megkapott (vagy megengedtek neki) valamit, aminek ő nem lehet a részese. A kérdés lényege, hogyha másoknak szabad valami, akkor neki miért nem? A szülő számonkérésnek veszi a gyermek kérdését, és érzelmi töltéssel reagál. Ilyenkor jönnek azok a sztereotip mondatok, hogy nekünk erre nincs pénzünk, időnk, nem engedhetjük meg magunknak. Ez a válasz a gyermeket nem elégíti ki, és tovább magyarázza, hogy X-ékre ugyanez jellemző, de ott mégis máshogy mennek a dolgok. Amikor a szülőnek elfogy a türelme, akkor odavágja a szlogent: „Engem más gyerek (család stb.) nem érdekel.” És ezzel lezártnak tekinti a párbeszédet.

Az idő, pénz, lehetőségek hiányára hivatkozni azért nem szerencsés, mert akkor a hiányt teremtik. Vegyük tekintetbe, hogy egész életünk egy teremtési folyamat. Azt teremtik meg, ami bennünk van. Aki azt mondja, nincs időm, annak nem lesz. Valójában van ideje, csak arra a dologra nincs. Tisztességesebb lenne elmondani, hogy az adott témához nem vonzódik, és nem szeretne rá időt fordítani, mert számára fontosabb dolgokkal szándékszik foglalkozni. Nem biztos, hogy igaza van, de legalább őszinte. Gyakran akkor sem veszünk vagy engedünk meg a gyerekeknek valamit, ha megtehetnénk. Ilyenkor gyerekünknél tudja, hogy valójában megvan rá a lehetőség, fölösleges neki azt hazudni, hogy nincs, csak azért, mert az gondoljuk, így könnyebben lerázzuk. A szülőnek képessé kell válnia arra, hogy felvállalja a saját értékrendjét. Nem veszi meg azt a kutyút, amit fölöslegesnek tart, vagy nem engedi el a gyereket oda, ahol szá-

mára nem megfelelő viselkedésmintát láthat. Ilyenkor korrektebb azt felelni: „Én a te fejlődésedért vagyok felelős, és így látom helyesnek.” Ha a gyermek tovább kérdez, akkor időnk és türelmünk függvényében bővebben is kifejtethetjük az álláspontunkat, pl. „Szerintem a kívánt dolog nem segíti elő a fejlődésedet, mert...” A gyermeket idejekorán célszerű megtanítani arra, hogy a különböző családoknak más és más az értékrendje. Nem olyan módon, hogy mások „hülyék”, csak egyszerűen mást tartanak fontosnak, mint mi.

Gyermekeim rendszeresen zokon vették, hogy rendet kell rakniuk a játékaik között, pedig XY-néknál, ahol sok gyerek volt (és ez abszolút értelemben csökkentette a rendrakás esélyét) mindezt nem volt követelmény. Hosszan és több ízben fejtegettem, hogy miért van erre szükség, míg egyik alkalommal az óvodáskorú fiam közölte, hogy ő abba a családba akar költözni, mert ott cipőstől lehetett ugrálni az ágyon, és párnacsatázni, és különben is ott senki sem szólt, hogy nem szabad ráragasztani a falra a lekváros kenyeret, és mert ők sokkal jobban szeretik a gyerekeiket, mivel mindent megengednek nekik. Ilyenkor fel kell ismerni, hogy a gyerek érzelmi zsarolást folytat, aminek a lényege, ha nem engedsz meg valamit, akkor nem szeretsz! Lehetetlen elmagyarázni mélységében az ilyen helyzetben, hogy ez miért nem állja meg a helyét, mert a gyerek akkor önmagára van hangolva, és zárva vannak a fülei minden szülői szóra. Talán a legjobb megoldás átölelni, és a fülébe súgni, hogy „nagyon szeretlek, de akkor sem engedem meg” és egy későbbi alkalommal visszatérni az eset magyarázatára. Az ilyen „lehetetlen helyzeteket” én saját esti mesével oldottam föl.

„Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú, aki nem szeretett rendet rakni. Az anyukája valahányszor erre kérte, mindig nyafogni, sírni vagy dühöngeni kezdett, és azzal vádolta az anyukáját, hogy nem is szereti őt igazán. Így aztán az anyukája elhatározta, hogy próbára teszi, és nem hozta szoba a rendetlenséget. Alkalom is kínálkozott, mert ismerős gyerekek jöttek vendégségbe. A vendég gyerekek látva a szanaszét heverő játékokat azt gondolták, hogy ezek értéktelen játékok, amelyekkel bármit meg lehet tenni. Így aztán kitepték a kedvenc maci fülét, lábát, amivel a kisfiú nagyon szeretett együtt aludni, a kisautókat a falhoz dobálták, a földön heverő játékokat pedig összetaposták. A kisfiú hiába szólt rájuk, a többiek csak azt

kiabálták, te nem is vagy igazi játészó pajtásunk, nem is jövünk ide többet, nem is szeretünk téged, mert nem engeded, hogy játsszunk a játékaiddal! Így tovább tomboltak, és tönkre tettek mindent. A kisfiú alig várta, hogy elmenjenek, és sírva borult az anyukája karjába. Siratta a maciját, a kisautóit, széttépett könyveit. Az anyukája csak annyit mondott, gyere kisfiam, menjünk és tegyünk rendet.

Mindaz, amire nem fordítunk figyelmet, az számunkra értéktelen, és ami nekünk értéktelen, az mások számára még inkább az lesz. Rendrakás közben megtanuljuk a játékaink értékét, amelyen helyet találunk a számukra, olyan helyet tölt be az életünkben. Ugye milyen rossz volt neked, amikor azt mondták, hogy nem szeretnek téged, mert nem tehetnek azt, amit akarnak? Én akkor is szeretlek téged, ha rosszkodsz, de rád kell szólnom, hogy megtanuld, hogyan illik viselkedni, hogy ne bántásd meg másokat. A szülő akkor szeret igazán, ha megtanítja a gyereket mindarra, amire a felnőt világban szüksége lehet. A pajtásaid szülei nem szóltak rá a gyerekeikre, és ezzel fájdalmat okoztak neked. Látod, hogy nem is az szeret igazán, aki minden megenged?

A tanmese hatott. Innentől kezdve legalább a kedvenc játékait mindig elpakolta, viszont soha többet nem mondta azt, hogy a másik családhoz akar tartozni. A rendrakást fokozatosan lehet megtanítani a gyerekeknek. Először is személyes példát kell mutatni, másrészt közös programként célszerű beiktatni a tevékenységet. Nem elég azt mondani, hogy csináld meg, hanem most játsszuk azt, hogy rendet rakunk! Rájöttem, hogy a gyerekeknek nincs kialakult elképzelésük a rendről, nincs szisztémájuk arra, hogyan csinálják. Mi az, hogy rend? Nekik rend van akkor is, ha minden szétszórva a földön hever. Meg kell mutatni, hogyan szortírozzuk, szelektáljuk a dolgokat. Ehhez dobozokat készítettem, amelyeket felraktunk a polcokra, együtt eldöntöttük, mi legyen a doboz tartalma. Amikor már rend volt (szerintem), akkor azt mondtam, nekem most tetszik, próbáld meg ezt fenntartani.

Egy idő múlva a dolgok ismét szétmászta, ezért bizonyos időközönként újra nekifutottunk. Ha megszokja, hogy rend van körülötte, akkor később könnyebb lesz rávenni arra, hogy a fejében is rendet kell tartani. Amikor már szavakkal is lehet tanítani, el lehet magyarázni, annak a törvénynek az értelmét, hogy amint kint, úgy

bent és fordítva. Persze a gyerekeim egy idő után visszabeszéltek, mondván, hogy a zseni átlát a káoszon. Ok rendben, akkor most játszunk azt, hogy meg kell találnunk valamit a te káoszodban. Ha te találod meg előbb, akkor megtarthatod, ha én, akkor kidobhatom. Ez ismét hatott. A fontos dolgokat elpakolták, a többinek pedig létrehoztunk egy „elfekvő” dobozt. Fél évet adtam arra, hogy az „elfekvő” dobozból kikerüljenek a holmik, ha az idő letelt, akkor utolsó figyelmeztetés, majd kidobás következett. Kidobás előtt természetesen én még átnéztem, az értékesnek, épnek talált dolgokat eltettem, és ha továbbra sem kereste, akkor elajándékoztam az óvodának.

Ezzel a módszerrel az átlagosnál rendszeretőbb gyerekeket lehetett nevelni, akik most már ezt a példát képviselik a saját környezetükben.

Különböző nevelési helyzetek megoldása

Más személyek befolyásoló hatásának megszüntetése

A gyermeknek el lehet magyarázni, hogy a megszületés előtt a lelke egy másik dimenzióban tartózkodott, és ott az angyalok segítségével választotta ki a szüleit. Tehát nem pusztán véletlen az, hogy az adott családba csöppent. Azért jött hozzánk, mert tőlünk szeretne tanulni. Ha más családot választott volna, akkor most ott lehetne. Ha a gyerek még kicsi, akkor mese formájában beszéljünk neki erről a világról.

Mondhatja valaki, hogy ő ebben nem hisz. Nekem azonban nem feladatom a hitetleneket tanítani. Nekem az a dolgom, hogy megkönnyítsem a hívők életét, hogy felszabaduljon az idejük, amit önmaguk fejlesztésére szánhatnak.

A hiszti kezelése

A gyermek mindig tükör a szülő számára. Azt szokták mondani: olyan a kutya, mint a gazdája, ám, olyan a gyermek is, mint a szülője. Érdekes módon mindig azok kételkednek ebben, akikre valóban vonatkozik. A hiszti valójában egy érzelmi zsarolás, amit a gyerekek valakitől látott (pl. anya), aki nincs tisztában azzal, hogy a partnerkapcsolati játszmában ezt a módszert alkalmazza. A gyerek ösztönösen szembesíti az anyát ezzel a viselkedésmintával, mert azt

látja, hogy az anyja is így éri el a szándékait. Ha egy partnerkapcsolatban nincs jelen az érzelmi zsarolásnak ez a módja (sem), akkor a gyermek meg sem fogja kísérelni a játszmaázást. Ha mégis ezt tenné, mert pl. más gyerekektől látta, és kipróbálja, akkor maradjunk teljesen nyugodtak, és higgadtan mondjuk meg neki, hogy semmilyen körülmények között nem fogjuk megengedni neki, amit így szándékoszik elérni, de hajlandók vagyunk megbeszélni vele a problémáját nyugodt körülmények között (pl. otthon). A gyerek sikeresen ráérez a feszültségeinkre, és olyankor dobja be a hiszti módszerét, amikor érzi, hogy minket kellemetlen helyzetbe tud hozni, pl. vendégség, zsúfolt üzlet stb. Ilyen esetben is maradjunk következetesek, és tartunk ki a szándékunk mellett felvállalva a rosszalló tekinteteket. Senkinek semmi beleszólása nem lehet abba, hogy mi milyen elvek szerint neveljük a gyerekünket. Én úgy oldottam meg pl. az üzleti konfliktusokat, hogy előre megegyeztem a velük, hogy egy dolgot választhatnak ki adott értékhatáron belül. Megmutattam azt a pénz értéket, ami az értékhatárt jelentette. Utána bementünk az üzletbe, vásároltam, és a gyerekek is kiválaszthattak maguknak valamit az adott összegért. Így már néhány éves korban megismerték a pénz fogalmát és értékét valamint azt, hogy döntéseket kell hozni arról, mi a fontosabb számukra.

Ha valamit nem tudunk megmagyarázni...

Valójában nem fordulhat az elő, hogy valamit nem tudunk megmagyarázni. A konfliktus abból fakad, hogy a szülő nem akar a gyerekre hangolódni, hogy úgy magyarázzon meg valamit, hogy ő megértse. Teljesen nem fogja érteni, de emiatt nem kellene magunkat zavartatni. Egyszerűen válaszoljunk valamit, aminek köze van a kérdéshez. Utána úgyis tovább kérdez, arra is mondjunk valamit. A gyerek számára fontosabb a szülővel folytatott párbeszéd, mint az, hogy mennyire logikus a válaszunk, vagy mennyire felel meg a valóságnak. Ha valamit nem tudunk, akkor nyugodtan megmondhatjuk, hogy nem tudjuk. Pl. hogy működik a számítógép (TV, akármí)? Nem tudom, de vannak nagyon okos emberek, akik ezeket készítik, és ha te is olyan okos leszel, akkor el fogják neked magyarázni. Ezzel ambicionáljuk arra, hogy ha valami érdekli, akkor neki kell majd utánajárni.

A szelektív hallás kezelése

Miután ez rám is jellemző volt gyerekkoromban, ezért egészen pontosan értem a mechanizmusát. Nem mindig arról van szó, hogy a gyerek nem akarja meghallani a szülő kérését. A gyerek képes annyira elmerülni egy tevékenységben, hogy megszűnik számára minden más. Ha ilyen a gyermekünk, akkor örülnünk kellene neki, mert akkor képes lesz elmélyedni a tanulásban vagy a munkában is. Ha látjuk, hogy elmélyül valamiben és nem sürgős, amit akarunk, adjunk neki időt, amíg magától befejezi. A szülő azonban mindent azonnal akar (többnyire az ő szülei is ilyenek voltak) vagyis azt szeretné, hogy a gyereke azonnal ugorjon, ha valamire utasítják. Ha valóban sürgős (pl. indulni kell valahova) és a nyomatékos felszólítást sem veszi figyelembe, akkor egyszerűen oda kell hozzá menni és határozottan, de erőszak nélkül el kell tőle venni, amivel elfoglalja magát mondván, indulnunk kell, de majd ekkor és ekkor folytathatod. Ha arra kérjük, hogy a házimunkában segítsen, akkor előre meg kell egyezni abban, hogy a feladatot milyen határidővel kell teljesítenie. Ha helyette játszik, akkor is el kell végeznie. A kiadott feladat teljesítéséhez mindenképpen ragaszkodjunk, mert akkor megtanulja beosztani az idejét.

A gyermekek közötti veszekedés megoldása

A szülőnek nem feladata az, hogy a gyerekek minden konfliktushelyzetét ő oldja meg. Ehelyett maradjon azokon kívül, és adjon ötleteket a konfliktus megoldására: pl. játzatok vele együtt, egyeztetek meg ki játszik vele most, és utána cseréljétek. Felajánlhatjuk, hogy szólunk, mikor letelt az idő. A cél ebben az esetben a konfliktuskezelés megtanítása, nem pedig a szülői hatalom gyakorlása. Beavatkozni csak akkor célszerű, ha szoktam mondani „vér folyik”. Ez azonban ritkán fog előfordulni, ha a nyugodt a családi légkör. Este mondhatunk mesét, mintegy példabeszédként, hogy a testvérek, akik szeretik egymást, hogyan osztoznak meg a játékokon vagy eszközökön.

A nem-szeretem ételek, helyzetek, feladatok

Kezdjük az ételekkel. Sosem hatékony, ha egy gyermeket azzal akarunk meggyőzni, hogy valami egészséges. Ebben a korban ez számára nem szempont, talán nem is érthető. Az sem megoldás, ha azt mondjuk neki finom, ha egyszer neki nincs hozzá gusztusa. Ezek

helyett a megoldások helyett vonjuk be a nem-szeretem étel elkészítésébe azzal, hogy anyu-apu szereti és most te nekünk főzöl. Ha látja az ételkészítés folyamatát szívesebben fogja megkóstolni. Gyakran nem az étel tartalmával van problémája, hanem a külsejével, szagával, színével. Ebben az esetben próbáljuk meg az adott tartalmat más formában elkészíteni. Szükségtelen minden zöldségből a főzeléket erőltetni, amikor a zöldségek elkészítésének számtalan módja van, amelyek semmivel sem időigényesebbek, csak legfeljebb nem rutinszerű műveleteket igényelnek.

A nem-szeretem helyzetek, feladatok végrehajtásánál én mindig elmeséltem, hogy ilyenek számomra is vannak, és azért szoktam ezeket előrevenni, hogy gyorsan túl legyek rajtuk, hogy utána azzal foglalkozhassak, amit sokkal jobban szeretek. El kell mondani, hogy mindenképpen el kell végeznie, nincs kibúvó, csak az ideje megy az alkudozással. Adhatunk még tippeket, megmutathatjuk, hogyan lehet az adott feladatot minél gyorsabban megoldani.

Az akarom...

A gyermek számára fontos, hogy képes legyen a saját akaratát kifejezésre juttatni, és ezt először a szüleivel gyakorolja. Ha a szülő következetesen letöri ezt az akaratot, akkor a gyermek személyiségétől függően kétféle reakció várható, vagy behódol, vagy még makacsabb lesz. Egyik sem szerencsés megoldás. Az akarat letörése helyett egyezzünk meg vele. Ahhoz, hogy teljesüljön a kívánsága (amennyiben az teljesíthető egyáltalán) tennie kell valamit, pl. lemondania valami másról, vagy rendet tartani a szobájában stb. Ezzel tesztelhetjük mennyire fontos neki a kívánt dolog, mert ha valóban fontos, akkor igyekezni fog. Ha megszokja, hogy mindenért dolgozni kell, akkor feladja a követelődést. Ez a társadalomba való beilleszkedés szempontjából is előnyére válik.

A saját indulatok, érzelmek kezelése

Fontos lenne a gyereknevelés hatékonyságának növeléséhez, ha a szülő képes lenne kontrollálni az érzelmeit és indulatait. Mivel ezt többnyire nem tanulta meg a saját szüleitől, ezért érdemes valamilyen személyiségfejlesztő tréningre elmennie. Mivel a gyermek ugyanazt a viselkedésmintát viszi tovább, mint amit a szüleitől látott, ezért a gyermeknek kell majd megdolgoznia azért, hogy a szülői

viselkedésmintát továbbfejlessze vagy felülírja. A legtöbb, amit adhatunk a gyermekünknek a szereteten kívül az, hogy fejlesztjük saját személyiségünket.

A legtöbb gyermekkori frusztráció oka, hogy a gyermek nem érti a szülő magatartását, és önmagát hibáztatja egy adott helyzetben, ami összezavarja az értékrendszerét. Lehet, hogy ő nem is hibázott, sőt a szülő nem is rá haragudott, csak a feszültségét nem tudta máshogy levezetni. A gyermek viszont magára veszi a szülő indulatát, és negatív emlékképet kapcsol egy helyzethez, amihez egyébként nem kellene. Ez az emlékkép raktározódik, és később ösztönös indulatokat generál, aminek a kitakarításával sokat kell majd foglalkozni, máskülönben ismét tovább adódik a következő generációnak.

Hogyan reagáljunk, ha a gyermek elhallgat valamit?

Először is vegyük tudomásul, hogy a gyermekünknek is lehetnek titkai, amit nem velünk szeretne megosztani. A gyermek számára, attól fogva, hogy járni tud, célszerű lenne biztosítani egy korlátozott intim szférát. Ha nincs saját szoba, akkor saját sarok, saját doboz, amibe elrejtheti a titkait. Lehet, hogy a titok egy darab kavics, ami az ő számára jelent valami fontosat. Főlösképes állandóan a nyomában lenni, és *mindent* tudni róla. Csak akkor kell foglalkoznunk az elhallgatással, ha nyilvánvaló módon nyomasztja valami. Ne a vacsoránál akarjuk megbeszélni az egész család füle hallatára. A lefektetéskor, amikor amúgy is oda megyünk minden gyerekhez jó éjszakát pusztítani, szóba lehet hozni: pl. *'Úgy érzem, bánt valami, szívesen meghallgatlak'*. Ha nem nyílik meg, akkor így folytathatjuk: *'Később is elmesélheted, aludj rá egyet, tudod, hogy rám mindig számíthatsz.'* Biztosítsuk a gyereket arról, hogy mellette állunk, és segíteni fogunk neki, bármi is történt. Ez a legalapvetőbb feltétele annak, hogy a bizalmát meg tudjuk őrizni. Kihez fordulhatna máshoz, ha nem a szüleihez?

Az élet nagy kérdései

Gyermeünk talán már az óvodában, de legkésőbb az iskolában szembesülni fog azzal, hogy bántják, mellőzik, igazságtalanok vele stb. Én csak a legsúlyosabb esetben avatkoztam be a gyermekintézmények dolgaiba, mivel minden, amit a gyerek elmesél a történtekről az ő sajátos nézőpontját tükrözi. Inkább arra törekedtem, hogy meg-

mutassam a másik fél szemszögéből a helyzetet a feltételezéseim alapján. Sokszor nem az a lényeg, hogy valójában mi történt, hanem az, hogy milyen emlényt hagyott, mert azt kell eldolgazni.

Célszerű megmutatni más személyek nézőpontját, hogy gyermekünk megtanulja, nem mindenki egyformán reagál ugyanarra a helyzetre. Azt is elmondhatjuk, hogy bocsánatot kérni úgy is lehet, ha szerintünk nem mi voltunk a hibásak, mert a másik fél másképpen látja. Ha nem megyünk oda, sosem derül ki, hogy mit érzett a másik, csak marad az elvarratlan neheztelés. Sőt bocsánatot kérni gondolatban is lehetséges, és utána a magunk részéről le tudjuk zárni az ügyet.

A kisebb-nagyobb igazságtalanságok hosszú távon kompenzálják egymást, nem érdemes abba energiát fektetni, hogy kiharcoljuk a gyerek helyett az ő igazságát olyan piti ügyekben, mint egy osztályzat vagy intő. Velünk is előfordult, hogy az én gyerekek kapott intőt olyan dolog miatt, amit nem is ő követett el, mert a tanár tévedett. Azt tanácsoltam, hogy egy nyugodt pillanatban mondja el a tanárnak a saját verzióját. Az intő már benn van, de nem rugózunk rajta tovább. A nagy igazságtalanságok esetén érdemes a gyerekeknek segítséget ígérni a tisztázáshoz, de előtte mindenképpen információkat kell szereznünk a kialakult helyzetről.

Serdülőkorban már mindenképpen célszerű a gyerekeknek beszélni a karma törvényéről, valamint arról, hogyan teremti meg a saját sorsát. Nem biztos, hogy megérti, de legalább halljon róla.

ILLÚZIÓ ÉS VALÓSÁG

Hétköznapi csodák

Hogyan valósítsuk meg Istent a hétköznapiakban?

Paramahansa Yogananda a meditációi során érte el ezt a tudatállapotot. Az UKTM módszer azt mutatja meg, hogyan valósíthatod meg az Istent a hétköznapijaid során.

A takarítás például teljes egészében jóga. Az ember meditatív állapotban takarít, és közben olyan mozdulatokat végez, amelyek bőven megfeleltethetők egy-egy ászanának. Én közben még mantrázni is szoktam. Egyik alkalommal olyan jól sikerült az elmélyedés a mantrában, hogy szalmaszálként hajlott ketté a felmosófej fémrúdja. Azóta lecseréltem mindegyiket fára. Talán nem gyullad meg...

A főzés gyakorlatilag egy meditatív teremtes. Receptet sohasem használok, az belül van. Legutóbbi alkotásom az áfonyás-almás-túrós tészta fahéjas-kakaós öntettel sütőben sütve. Képzeljétek el, milyen lehetek, amikor főzés közben pl. a százsz szótagú buddhista mantrát használom... Om Vajrasattva Samaya Manupalaya..., mindezt ritmusra, és még táncmozdulatokat is teszek hozzá, miközben fénysebességgel cserélgetem a fazekakat a tűzön. Persze azért figyelni kell az anyagra is. Múltkor annyira sikerült elmélyedni, hogy az egyik fazekat a parafa alátéttel együtt raktam fel a gázra. Egyszer csak látom, hogy éktelenül füstöl valami. Leemelem a fazekat, az alátét a gázon maradt. Hirtelen semmi sem akadt a kezem ügyébe, lekaptam hát csupasz kézzel a lángoló alátétet, és a víz alá tartottam. Nem éreztem forróságot, igazából semmit sem éreztem. Hát ez olyan, mint a tűzön járás!

Az élet hétköznapi csodákkal van tele. Kedvenc íróm, szellemi „barátom” Edmond Bordeaux Székely élete tele volt csodákkal, mert be merte engedni az életébe a csodát. Azt tartotta, „Semmin ne lepődj meg!”, mert ami történik, annak meg kell történnie. A múltkor egyik barátommal beszélgettünk Skype-on, és szóba került egy jóginak a neve, akit én nem ismertem. Arra gondoltam, szeretném felvenni a kapcsolatot ezzel a jógival. Ebben a pillanatban elsötétült a képernyő, majd megjelent egy kék téglalap fehér kerettel, benne

fehér betűkkel a jógi neve. Már csak annyit kellett mondanom, hogy „Üdvözöllek!” Ezt követően a téglalap elhalványodott, és visszatért az eredeti képernyő, mindeközben egyikünk sem érintette a billentyűzetet.

Nyíljatok ki a csodára, mert veletek is megtörténhet!

Séta a Duna parton

Odakint tombol a kánikula, legalább 36 fok, de az aszfalt fölött még több. Mégis elindulok szokásos sétámra, hiányzik a mozgás. Némi önszuggeszcióval – milyen kellemes idő van – tervezem végigjárni öt km-es sétámat. A közelben levő Kis-Duna a cél, ami szerencsére megmaradt természetvédelmi területnek. Minden alkalommal, amikor kilátogatok, megáldom a helyet a Földanya angyalaival. Most vihar várható, sietni kell, nem ülök le pihenni, nincs is hova. Padok a tűző napon, ha éppen nem, akkor ülnek rajta. A séta fél-meditatív állapotban – így nevezem – szokott zajlani, ami azt jelenti, hogy közben rendezem a gondolataimat, esetleg ilyenkor támadnak világ-megváltó ötleteim. De most nem... csak lépegetek a zúzott kavicssal burkolt sétányon. Pár éve itt még egy gyalogösvény futott, amelyet az emberek tapostak ki. Aztán munkások jöttek, és utat építettek. Mindenki legyártotta a feladathoz a maga ideológiáját. Az emberek alkotni szeretnének, nyomot hagyni a világban, és persze pénzt keresni rajta. Ilyen az emberi természet.

Aztán kis idő múlva megjelent a frissen épített sétaút mellet egy kis ösvény, amit a sétálók lábbal tapostak ki. Letérek a keskeny kis ösvényre. Mennyivel kellemesebb ezen menni, mint a murván. Az ösvény kb. 30 centire halad a hivatalos sétaút mellett, pontosan azzal párhuzamos, és csak néhány fa kikerülése céljából tér el tőle. Nem tudom mosolygás nélkül megállni... Hiába építenek utakat fontos emberek, hogy terelgessék a népet, a nép észrevétlenül akkor is kitámassza a maga kis ösvényét... A várostól távolodva már csak vízimadarakkal találkozom, no meg két hittérítővel. Ezek mit keresnek itt? Kit akarnak megtéríteni, talán a kacsákat? Persze, hogy leszólítanak. Minden lehetőséget meg kell ragadni, hogy megmentsenek egy embert az elkárhozástól. Mondom, én ismerem a válaszokat a kor nehéz kérdéseire. Hitetlenül rázzák a fejüket. Az nem lehet, a vála-

szok itt vannak ebben a kis füzetkékben. Mosolygok... Olyan ellenállhatatlan szeretetet sugárok felénk, hogy zavarba jönnek, és elbúcsúznak. Ők ugyanolyan útépítők, mint azok, akik a járdát készítették, nem ismerték még fel, hogy az emberek úgyszólván a saját kis ösvényükön haladnak. Minden kiépített út egy idő után az enyészeté lesz, csak a belső ösvény örök. Az emberi lélek örökkévaló vágya az isteni idea iránt, ez lehet csak a hajtóereje ennek a felemelkedésnek, nem pedig a félelemkeltés.

Persze én is útépítő vagyok, mondhatja valaki. Az UKTM is egy út. Lehet, hogy egyszer úttá válik, de nekem az ösvény megmutatása volt a szándékom, hogy legyen egy olyan hely, ahol elmondják neked: nyugodj meg, bármilyen úton jársz, haza fogsz érkezni. Ám az emberek többsége még nem a hazavezető ösvényt keresi, hanem az illúziók élvezetét. Az illúzióknak pedig az a természetük, hogy szertefoszlanak, és elvesztésükkel együtt jár a fájdalom. Míg az illúziókból való kigyógyulás a valódi szabadság.

Hazaértem, és leszakadt az ég!

Beavatások

Az ember életét és az emberiség történelmét végigkísérik a beavatási szertartások. Az természeti népek körében máig is élnek pl. a nővé vagy férfivá avatás szertartásai. A vallások ezeket az ősi szertartásokat modernebbekre cserélték, és spirituális tartalommal ruházták fel. Beavatás pl. a keresztelő is, de csak akkor tudja betölteni funkcióját, ha valaki később annak szellemében él. Az emberek körében a régi rituálék elfajult változatai is időről időre felbukkannak, amelyek a közösséghez újonnan csatlakozni vágyók „szívátásával” járnak együtt. Ezeknek a szertartásoknak a közös lényege, az adott közösséghez való tartozást megerősíteni, egyfajta csoport-szellemet kialakítani.

Beavatás az is, amelynek során az egyén egy adott élethelyzet megpróbáltatásán sikeresen megy keresztül, amely lehet halálközeli élmény vagy akár egy gyermek születése. A lényeg ilyenkor a megtapasztalás mélysége, amely az átélés következtében beleégeti a megtapasztalt és megértett élményt az egyén buddhi testébe.

A spirituális utak, tanfolyamok rendszeresen járnak együtt beavatással, amit a mester vagy a mester közvetítésével egy magasabb entitás ad. A beavatásnak sokféle hatása lehet. Egy energetikai beavatás esetén (pl. REIKI) egy összekapcsolás történik a szóban forgó életenergia mezővel, ami által a beavatott ahhoz csatlakozhat, és az energiamezőt az elsajátított szabályok szerint felhasználhatja. Életenergiából napjainkban kevés van. Ennek okai: nem élünk természetes életmódot (mesterséges táplálékok, természetidegen építkezés, zsúfolt városok, a lelki élet hiánya stb.). A tünetek: állandó fáradtság, idegesség, ingerültség, türelmetlenség, hajszoltság érzet, agresszió. A tünetek teljesen hasonlóak ahhoz, mint amikor állapotokat kis területen, a természetes életfeltételeiktől eltérő körülmények között tartunk. Az eredmény: betegségek, gyakori fertőzések, korai halál. Az egyik lehetséges megoldás, hogy a természetellenes irányba megbillent életformát energetikai beavatással állítjuk helyre. Ez megnöveli az időegység által felvételre kerülő életenergiát. Az eredmény: növekszik az ellenálló képesség a betegségekkel szemben, csökken a feszültség, nő a türelem és az elfogadás a többi létezővel való kapcsolatban. Miáltal az életenergia a szeretetenergia egy formája, ezért a beavatottban növekszik a szeretet adásának és elfogadásának képessége.

A beavatások másik formája spirituális ideamintákat aktivál (pl. Angyaltanfolyam). Ez közelebb visz bennünket saját belső ideamintánkhoz, ezáltal a test és lélek harmóniáját segít helyreállítani. Az angyalokkal való együttműködés megbékéléshez vezet a természettel, a társadalommal és a Teremtővel. Támogatást nyújt a nehéz életciklusokban, csökkenti és megszünteti a magány-, elhagyatottság-, kizártság érzetet. Egy szereteteli egységbe forraszt bennünket egymással, miáltal az egymás iránti megbocsátást elősegíti. A megbocsátás pedig karma oldó hatású, ezáltal az egyént a magasabb világok felé vezeti.

A beavatás előnyei:

1. A tudatosságot a hétköznapi szint fölé emeli, ezáltal segíti a konfliktushelyzetek megoldását.

2. A személyiséget a nyitottság, elfogadás, szeretet kinyilvánítása irányába fejleszti, így mások szívesen tartózkodnak a társaságában.

3. Növeli a lelki békét, kiegyensúlyozottságot, belső harmóniát azáltal, hogy egységet teremt a test és a lélek vágyai között.

4. Kiutat mutat a betegség állapotokból a gyógyulás irányába, mivel magas rezgésű energiával látja el a testet.

5. Lerövidíti a spirituális utat, mert információt ad át. Nem kell hetekig, hónapokig egy hegyen meditálni, mert a mesterek ezt már megtették előttünk.

6. Minél több beavatást kap valaki, annál közelebb kerülhet saját isteni lényegéhez, ez növeli az esélyét annak, hogy megtalálja a lelki útját.

Mindenkinek szeretetteljes lelki békét és spirituális felemelkedést kívánok!

Klíma

Globális éghajlatváltozás, és ami mögötte húzódik...

Kérdés (D. Gy.): *Létezik-e a globális klímaváltozás és mit tehetünk ellene?*

Ha illúziók nélkül szemléljük a tényeket, akkor a globális hatalom képviselői azért nem tesznek semmit az éghajlatváltozás ellen, mert ez nem áll érdekükben. Komolyan elhiszi valaki, hogy ha az emberiség azon a terven dolgozik, hogy lakhatóvá tegye a Marsot, ahol még annyi víz sincs, mint a Szaharában, akkor nem lenne képes lakhatóvá tenni a Szaharát? Akkor most a Mars kutatók vagy hazudnak, vagy annyira idióták vagy minket néznek annak? Nem hazudnak, és nem idióták. Az emberiségnek minden tudományos, technikai tudás rendelkezésre áll, hogy elérhetővé tegye a bolygót, és még pénz is lenne rá, csak politikai szándék nincs. Nézzük sorra melyek itt a háttér motivációk.

Az északi félteke legészakibb országai mindenképpen nyernek az klímaváltozáson. A legnagyobb nyertes Oroszország lesz, amely óriási termékeny területeket nyer, és ahol hatalmas nyersanyaglelőhelyek válhatnak szabaddá azáltal, hogy a permafroszt felolvad. A permafroszt felolvadásával olyan mennyiségű metán kerül a légterbe,

amelyet a Föld összes tehene 100 év alatt sem bőfög fel, de mégis akadnak, akik szegény tehének kinyírásával oldanák meg a helyzetet. A felolvadó talajon 100 év alatt persze új erdők nőnek, csak hát addig ki kellene bírni, és lesznek, akik ki is bírják. Ha a Jeges-tenger télen sem fog befagyni, akkor új hajózási útvonalak keletkeznek, amelyek átrendezhetik a Föld hajózási térképeit komoly gazdasági előnyökhöz juttatva egyes országokat. A leggazdagabb országok pl. az USA úgy gondolkodik erről, hogy ők elég gazdagok ahhoz, hogy megoldják. Majd több légkondit használnak, és új városokba telepítik az előtött partvidékek lakosságát. A túlnépesedett országokban nem érték az emberi élet. Mondjuk, Kína vagy India észre sem venné, ha a lakossága a felére fogyna, sőt még jól is jönne, mert kevesebb embert kellene ellátni. Az arab országok úgy tervezik megoldani a kérdést, hogy a népességük számukra értéktelen részét menekülteként exportálják Európába. Az olaj bevételek elegendőek lesznek a mesterséges pálmaligethez. A legnagyobb vesztesek a szigetvilág lakói lesznek, de ők messze vannak a fejlett nyugattól, tehát nem tényezők, a másik nagy vesztes pedig az afrikai lakosság. Még ha milliók fognak is Európába özönlenni, senkinek se legyenek kétségei afelől, hogy ezt nem tudja Európa megoldani, ha akarja. Persze erőszak árán, de ez megint csak gazdasági előnnyel jár annak a maroknyi pénzembernek, aki kezében tartja a Föld pénzügyi erőforrásait.

A hatalmat kiszolgáló lakájmédia komoly gyakorlatot szerzett abban, hogyan lehet átmosni a népesség agyát annak érdekében, hogy elérjék a céljaikat. Ugyanezt az agymosást nem lennének restek ellenkező irányban sem bevetni, ha szükséges, hogy rabszolgasorba kényszerítsék a bevándorlók tömegeit, akik választhatnak majd a rabszolgasors, és az Afrikába való visszatérés között, mely utóbbi a biztos halál. Az egyes kormányok mostanság még tapasztalható negédes-nyálás aláfekvése a gazdasági menekültek érdekeinek csak egyes naiv, önmagát emberbarátnak gondoló szerencsétlent tévesztheti meg. Ne legyenek kétségeink, a kapitalizmus nem ellensége önmaga érdekeinek. A terv tehát az, hogy az Európába bevándorlók tömegeit rabszolgasorba taszítják, az Afrikában elnéptelenedő területeket birtokba veszik, majd az Európába önként bevándorolt, immár rabszolga tömegeket visszaszállítják Afrikába dolgozni, megoldani az erdősítést, a vízgazdálkodást, a napelem telepítést, amely immár a

leggazdagabbak tulajdonába kerülve fogja termelni az áramot, és az éghajlatváltozás szépen visszafordul, a népesség pedig lecsökken kb. a tizedére. Ennyi embert háborúval kiirtani nehéz lenne, így segítségül kell hívni a globális felmelegedést. Ezt érzékelve legfeljebb azon aggódhatnánk, ha lenne rá időnk, hogy nem számítják-e el magukat, mert megesett már ilyen a világtörténelemben.

Ezek után nézzük, hogy hol van ebben a mi helyünk? Úgy tűnik, nem lehet megakadályozni a fent felvázolt folyamatokat, amelyek kb. 50 év távlatában lezajlanak, tehát a túlélésre kell törekedni. Ehhez elég jó esélyeink vannak. Egy kis szerencsével elkerülhet bennünket az, hogy a területünkön folyjék a háború, legrosszabb esetben át kell engednünk az országon az oroszokat. Hát ezért (is) kell velük jóban lenni. Másrészt még nyerhetünk is a dolgon, ha elegendő élelmiszerral tudjuk ellátni a háborúzó feleket, természetesen nem grátisz. Már bocsánat, nem kell nekünk megakadályozni azt, ha mások egymást gyilkolászni akarják, amúgy sem tudnánk. Ahhoz, hogy elkerülhető legyen a területünkön a háború, nem szabad beengedni illetve korlátozni kell az afrikai-arab bevándorlást. A fent vázolt tervhez ugyanis az is hozzátartozna, hogy a háborút a rabszolgák létrehozásához a fejlett nyugat nem a saját területén akarja megvívni, hanem exportálni akarja nekünk. Kösz!

Ahhoz, hogy kimaradjunk a legrosszabb forgatókönyvből, spirituális fellendülést kell elérnünk. Csak az isteni erőhatások megfelelő irányításával tudjuk megvalósítani a túlélést, mint nép, mint ország. Szólnom kell még egy Mária jövődöletről, ami Fatimában történt. Az első két jövődölet már beteljesült, és így beazonosíthatóvá vált. A harmadikat azonban szerintem tévesen értelmezte a Vatikán. A harmadik jóslatban az szerepelt, hogy egy püspök, talpig fehérben zuhan a földre puskatűz következtében. Ezt az egyház a II. János Pál pápa elleni, 1981-es gyilkossági kísérleteként értelmezte. Amit ezzel kapcsolatban még előzetesen tudni érdemes az, hogy a legmagasabb egyházi személyek isteni védelem alatt állnak, mindaddig, amíg akár a legcsekélyebb mértékben is szolgálják a vallásuk érdekeit. Ez a jóslat arra vonatkozik, hogy eljőhet az idő, amikor Isten leveszi a kezét a legfőbb vatikáni méltóságról, aki ezáltal ugyanolyan védtelen lesz az erőszakkal szemben, mint más halandó ember. Az esemény a kereszténység hagyományos formájának összeomlását, és egyben a harmadik világháború kezdetét jelentheti.

Mivel a földi színjátékban a forgatókönyv eseményei nincsenek előre lefixálva, ezért minden jövőbeli történést csak valószínűségi alapokon lehet megadni. Minden nap elmondhatsz egy imát, amiben kéred, hogy az emberiség a legkisebb traumával menjen át a fejlődését eredményező következő fokozatba. Ha ennél többet szeretnél tenni, akkor tegyél lépéseket annak érdekében, hogy tudatosságod fejlesztésével sorsod és a környezeted alakítójává válj.

Mindezt azért tettem közzé, hogy segítsek elkerülni a legtöbb pusztítással járó forgatókönyvet, mert lassan ugyan, de körvonalazódik egy alternatív megoldás.

És akkor most vissza a természethez?

(A globális klímakatasztrófa megoldási lehetőségei)

A vízcsapból is a klímaválság folyik, sokan, sokféleképpen tárgyalták a kérdést. Én szeretek röviden és lényegre törően fogalmazni.

Összefoglalom, ami eddig történt.

1. Ha valami probléma merül fel, akkor az emberek szeretnek róla jó sokat beszélni, és ebben ki is merül a tevékenységük. Ennek az lesz a következménye, hogy a probléma felerősödik, és előbb-utóbb globálissá válik.

2. Ha valami probléma merül fel, akkor mindig lesznek emberek, akik tagadják, és akik bizonyítják, és a továbbiakban ebben kimerül az összes tevékenységük.

3. Ha valami megoldás merül fel a probléma megszüntetésére, akkor mindig lesznek emberek, akik a megoldást kritizálják, és ebben ki is merül az összes tevékenységük.

4. A probléma felmerülése esetén mindig lesznek emberek, akik a bármilyen megoldásért vagy éppen a bármilyen megoldás ellen tüntetnek, és ebben kimerül összes tevékenységük. A tüntetés mindig arra irányul, hogy mások oldják meg a problémát, és mások találják meg rá a megoldásokat.

Ezek után nézzük a megoldási lehetőségeket a felvetett kérdésre.

1. Nincs megoldás, adjuk fel, holnap már ne keljünk fel az ágyból, mert mind meghalunk, vége.

2. Bízunk Istenre, Földanyára, UFO-kra stb. majd megoldják.

3. Mindenki gyorsan tegye le a kocsiját, helyette járjon biciklivel, ne használja a WC-t, helyette a ház sarkába intézze a dolgát, csomagolja újságpapírba a szalonnát, mit beszélek (!), felejtse el a szalonnát, helyette egyen avokádót (!), a 100 emeletes toronyházból költözzön jurtába. Ez utóbbi amúgy is aktuális kérdés, mert az arabok úgyis ide akarnak jönni... Költözzenek ők a toronyházba, majd mi beköltözünk a jurtába, és virágzó társadalmat hozunk létre a sivatagban, aztán, ha kész vagyunk, akkor helyet cserélünk ismét.

4. Keressünk globális megoldást a globális problémára. Kezdjük el a tárgyalásokat és próbáljunk megegyezni az akármilyen kvótákban. Sose lesz megegyezés, ha mégis aláírnak valamit, akkor mindig lesz, aki felrúgja nyíltan vagy titokban. A tárgyalások addig folynak majd, amíg már nem lesz mit megoldani, az emberiség 90%-a kihal, a túlélők pedig újra felépítik a társadalmat, aztán az egész kezdődik előlről.

5. Keressünk lokális megoldásokat a globális problémára. Országos szinten faültetés, csatornázás, gátépítés stb., egyéni szinten bunkerépítés, élelmiszertermékek felhalmozása, hajóépítés (ld. Noé). Mindenkinek egyéni fantáziájára van bízva, hogyan élje túl az apokalipszist.

Az emberiség annyival van rosszabb helyzetben, mint egy hangyakolónia, hogy nálunk (még) van demokrácia, ami azt jelenti, hogy folyhat a szómenés, mindenkire nézve kötelező döntéshozatal nélkül. A hangyákat azért érdemes tanulmányozni a túlélési taktikáikat illetően, mert ők biztosan nem fognak kihalni.

Az emberiség legnagyobb problémája nem a klímaválság, hanem maga az emberi természet, ami nem fejlődött együtt a technikai civilizáció fejlődésével. Hangyák vagyunk, de még annyira sem tudunk globálisan gondolkodni, mint ők, ezzel szemben ragaszkodunk az egyéni szabadság jogainkhoz, egyéni és lokális érdekeinkhez még akkor is, ha a globális túlélésünk forog kockán. Van azonban egy különbség a hangyáktól, ami mégiscsak reményt ad, hogy nemcsak ők lesznek a túlélői az armageddonnak. Ez pedig a tudomány.

6. Ha már egyszer űrszondát tudunk küldeni a Marsra, ha már egyszer klónozni tudjuk a birkát, ha már egyszer létrehoztuk a mesterséges intelligenciát, akkor a tudomány időben ki fogja találni, hogyan tegye élhetővé a Földet. Csak egy baj van, hogy ez nem lesz

mindenki számára elérhető megoldás. És mi lesz azokkal, akik nem élnek túl? Erre már én is csak egyet tudok mondani: „Adassék mindenkinek az ő hite szerint.”

Szimbolika

A szimbolika egyidős az emberrel, az élet minden területét áthatja, sőt leképezése a transzcendensnek. Ha valaki megérti a szimbolika lényegét, egyszeriben kinyílik számára a világ.

A tudományok jelrendszere szimbolika. A kémiában az elemek vegyjele, a vegyületek képlete egységes szimbolikát képvisel. A matematika, fizika egyenletei szimbolikus leírásai a természet összefüggéseinek. A nyelv betűi, szavai, sőt mondatai egymásra épülő szimbolikát rejtenek. De szimbólumokban fejezi ki magát a festő, a képzőművész, a zenész is. A betegségek jelentése is szimbolika. Mindezek felett pedig a szakrális szimbolika áll.

Elemezzünk néhány szakrális szimbólumot. A szakrális szimbólumok jelentése túlmutat az evlági síkon, összeköti a földi dimenziót az égivel. A kereszt az embert jelképezi. Ha kitárod a karjaidat, egy keresztet formálsz. Ez jelenti az emberi sorsot, amit meg kell élni (hordani kell a válladon). A szimmetrikus kereszt két háromszöget alakít ki, amit ha egymásba csúsztatunk, akkor hatszög, a mikrokosmosz-makrokosmosz jelképévé válik. A kettős kereszt létraként értelmezhető, amin felfelé kell haladni egyre magasabb síkra. Mindezek miatt a keresztben benne van a teljesség és a teljességhez vezető út.

A szvasztika (szimmetrikus kereszt, a közepén derékszögben megtörve) ősi indiai jelkép, amely a legfelsőbb hangrezgést (AUM), vagy Istent jelképezi, a buddhizmusban a végtelenség, örökkévalóság és az állandó körforgás jelképe is. Fordított formáját horogkeresztként ismerte meg a világ. Ebben a formában a sötét erők szimbóluma. Hasonlóképpen ahhoz, ahogyan a három kilences a krisztusi, a három hatos pedig a sátáni szimbolikát jelenti a duális világban. A megfordítható szimbólumok azonban azt is kifejezik, hogy valójában a sötétség nem létezik, csak egy olyan fordított világban nyer viszonylagos realitást, mint a miénk. Az isteni színjátékban a hatos kilencessé és a kilences hatossá formálódik, aszerint ahogyan azt az

egyén vagy csoport karmája megkívánja. Ez lehetőséget ad arra is, hogy minden rosszból kihozzuk a legjobbat, amennyiben megtapasztalásainkból tanulunk, és minden jóban felismerjük annak mögöttes ellentétét, ami által a szemléletünk dualitás mentessé válik.

A félhold a beteljesületlenség jelképe, ahogy a teljes hold a beteljesültségé. A hold körlapot formáz, mint ilyen az Egység szimbóluma. A félhold jelzi azt is, hogy a cél a beteljesültség elérése, amely küzdelem árán érhető el. Ez a küzdelem azonban nem vihető véghez a külvilágban. Jól mutatja ezt az a külső küzdelem, amit a félhold szimbólumot képviselők folytatnak a földi beteljesültségért. A Földközi-tenger körüli gyűrű sohasem zárulhat be, mivel az utolsó akadály Isten által adottan létezik, és Izrael jelképezi. A Közép-Európa körüli beteljesedést pedig, ha már minden ország behódolna is, végül Oroszország fogja megakadályozni. Ez a félhold beteljesedésének földi akadály. A félhold küzdelme a teljességért csakis belül, az ember személyiségében érhető el.

Miért fontosak a szimbólumok? Egy nemzet nyelve, mint szimbólumrendszer, kifejez egy gondolkodásmódot, egy világhoz való hozzáállást, egy feladat együttest. Ha valaki feladja a szimbólumrendszerét, akkor feladja azt a belső programot is, amely őt meghatározza a világban, mint egy csoport, nemzet része. Ezt hívjuk a gyökek feladásának. Az a fa pedig, amelynek nincsenek gyökerei, nem tud magasra nőni. De van itt egy még fontosabb tényező. A szakrális szimbólumok egy információs mezőbe integrálják az egyént, beégnek az ember tudatalattijába, és programokká válnak. Ezért nem mindegy, hogy félhold vagy kereszt van-e a templomon.

Az angyalok vezessenek minden elhunytat az Égi Birodalmakba!

Miért kell(ene) tanulni?

Mi célból kaptunk emberi tudatot?

Kérdés (H. A.): *Ha úgyis spirituális célom van, akkor minek kell iskolában tanulnom?*

Tudom, már a címtől is sokaknak feláll a szőr a hátán. Én meg még borzolgatni is fogom. Szeretem a népszerűtlen témákat, valami

különös mazochista vonzódást érezek irántuk... Most nem az iskolai tanulásról fogok értekezni, és nem is arról, hogy mennyiben segíti elő az életben való boldogulást. Ezek mind unalomig ismételt szlogenek. Sokkal tágabb perspektívából értelmezem a kérdést.

Volt egyszer egy Egység. Mi most ezt Istennek hívjuk, de csak azért, mert nem értjük. Aztán mi kijöttünk ebből az Egységből. Miért? Nem volt jó ott lenni? De jó volt, csak nem értettünk semmit az egészből. Amiben benne vagy, azt másképp látod. Vegyünk egy példát. Adva van egy gyerek, otthon verik vagy ölelik, nem ismer más családot, neki az lesz a természetes, ami vele történik. Ha verik, az, ha ölelik, az. Akkor ismeri fel a helyzetét, ha kilép a családból, és megtudja, hogy mások hogyan élnek. Ekkor ártékelődik az egész megtapasztalása. Szóval azért jöttünk ki az Egységből, hogy képesek legyünk Istent megismerni. Istent azonban csak a teremtésén keresztül lehet megismerni. A teremtés pedig micsoda? A körülöttünk látható és láthatatlan világ, az egész anyagi és szellemi Univerzum.

Akik ismernek, tudják, hogy spirituális szemléletű ember vagyok, mégis mindig nagy súlyt helyeztem (más spirituális tanítókkal ellentétben) az anyagi világ megismerésére. Miért? Mert kézzel foghatóan tapasztalható, reprodukálható, ellenőrizhető, törvényszerűségekbe foglalható, leírható. Egy stabil kiindulási pont. A világ megismerésének az anyagi világgal kell kezdődnie. Aki nem így jár el, teljesen elveszíti a fonalat. Most érkeztünk meg a mondandóm lényegéhez. Mit kell megtanulni?

1. A megfigyelést. Mi kell ahhoz, hogy jó megfigyelők legyünk? Koncentráció a témára, másképpen fogalmazva fókuszálás. Mindenki készített már fotót életében. Amikor fókuszálsz, elhanyagolod a környezetet, hogy jobban kiemeld a vizsgált objektumot. Utána pedig miután közelről megfigyelted, ismét belehelyezed a környezetébe, hogy az összefüggések is kiderüljenek.

2. Az értelmezést. Ez arra a kérdésre válasz, hogy mi ez? Ha nem figyelted meg jól, akkor nem fogsz helyes választ adni a kérdésre.

3. Értékelést. Mi dolgom van vele? Ha nem volt jó az értelmezés, akkor az értékelés is helytelen lesz. A helyes értékeléshez már szükség van a fókuszpont áthelyezésének képességére is. És itt jön a lényeg. A helytelen értékelés miatt alakul ki a ragaszkodás-elutasítás a szóban forgó objektummal kapcsolatban. Így alakul ki az, hogy emberek dolgokról azt hiszik, azt meg kell szerezniük, az övék; ha

elveszítik, ha nem kapják meg, fájdalmat éreznek, illetve bizonyos dolgokat elutasítanak, azoktól elhatárolódnak, félni kezdenek. Mindennek az alapja a helytelen megfigyelés, a helytelen értelmezés és a helytelen értékelés. Mindezeket a dolgokat az embereknek az anyagi világ objektumain kellene megtanulni először, és a legegyszerűbben kezelhető objektumok a matematika, kémia és a fizika területére esnek.

Tekintsük példaként a vizet. Mindenki látott már vizet... Kinek mi jut eszébe a vízről? Ez most egy gondolatkísérlet. Mindenki tegye fel magának a kérdést, mit tud ő a vízről? A kérdésre adott válaszokból minden kiderül:

1. Mennyire jó megfigyelő, azaz mennyi mindent tud a vízről?

2. Mennyire jól tudja a megfigyeléseit értelmezni, azaz a vízről alkotott fogalmait hogyan tudja elhelyezni az ismereteinek a rendszerében (pl. kémiai, fizikai, biológiai, spirituális tulajdonságok).

3. Mennyire jó az értékelése. Ez a – mire jó a víz? – kérdésre adott kimerítő választ takarja. Biztos vagyok benne, hogy a legtöbb embernek már a víz esetében is problémái lesznek. (Pl. az egyetemen, természettudományi karon, vannak hallgatók, akik nem tudják megállapítani hőmérő nélkül, hogy mikor forr a víz; a külföldiek még kisebb százalékban képesek erre.) Ezek után hogyan fogja követni amit a szakácskönyv leír: *'...amikor forr a víz, tedd bele a tészta'* vagy honnan fogja tudni, hogyan befolyásolják a vízben oldott anyagok a forrás- és az olvadáspontot... Ezek az emberek, akik (eredendően nem tudták mikor forr a víz) lesznek a jövő értelmisége, akiktől pl. a víztisztító berendezést veszed.

Most térjünk vissza az alapkérdésre, nekünk Istent kellene megismerni, ami túl van az anyagi világon. Hogyan fog objektív megfigyelést, értelmezést és értékelést adni az a személy, akinek problémája volt a víz c. feladatnál, mondjuk a szellemi világ felépítéséről, feladatáról, működéséről? Pedig Isten még azon is túl van... Eláru-lom, sehogyan. Ha találkozom látó, jós stb. hírében álló személlyel, akkor az első kérdésem, hogyan működik a víz? Válasz: Ő csak a halottakat látja. Kösz. A három alappillérnek (megfigyelés, értelmezés, értékelés) működnie kell annál, aki látó, jós, szellemi kalandor akar lenni.

Az anyagi világbeli tanulmányok tréningezik az elmét. Mindig azt szoktam mondani a hallgatóimnak, mindegy, mit tanultok, a lé-

nyeg a tanulás folyamata. A tanulási folyamat által fog kifejlődni az idegrendszernek az a kifinomult szerkezete, amely alkalmassá tehet valakit arra, hogy magasabb szintű szellemi tevékenységet végezzen. Gondolok itt arra, hogy kreatívan alkalmazza a tudását, eredeti ötletei legyenek, képes legyen a látott, hallott, olvasott ismeretek felülvizsgálatára, és önálló értékelésére. És a spirituális tevékenység még ezen is messze túlmutat.

A tanulás, mint az önmegismerés és önfejlesztés eszköze

A diákok az iskolában azt gondolják, hogy az iskolai tananyagot kell megtanulniuk. Valóban, a tankönyvekben leírt tényanyag elsajátítását fogják számon kérni rajtuk. Ám a tanulásnak sokkal mélyebb okai és céljai vannak. Ezt azonban az elején még nem lehet elmagyarázni nekik.

A teremtett világ Isten teste. Minden, ami a legmagasabb szinten létrejött, kivetült a legalacsonyabb síkra, mégpedig úgy, hogy a törvényszerűségek nem változtak. Amikor az anyagi világot tanulmányozzuk, akkor a valóságban Isten testét tanulmányozzuk. Az anyagi világ törvényszerűségei sokkal könnyebben átláthatók és megismerhetők, mint a szellemi világé, éppen ezért modellként szolgálnak a magasabb szintek megismeréséhez.

Ahogy az univerzum Isten teste, úgy az ember magának Istennek egyetlen sejtje. Ebben a parányi sejtben minden megtalálható, ami Istenben jelen van. Ezért mondjuk, hogy az ember Isten képmására lett teremtvé, másképpen Isten leképeződése, kivetülése az anyagi világba helyezve. Amikor önmagunkat tanulmányozzuk, saját felépítésünket, működésünket (biológia, kémia), akkor a valóságban Istent tanulmányozzuk egy leszűkített formájában.

A tanulási folyamat során számos képességre teszünk szert. Azokon kívül, amiket már az előző részben is említettem, szert teszünk logikai képességre (matematika, informatika, fizika), szimbólumértelmezésre (zene, költészet, képzőművészet, nyelvek). Tanulmányaink során alakulhat ki a lényeglátás és a rendszerező képesség. Ezeknek a készségeknek a birtokában már sikeresen nekivághatunk egy spirituális ösvénynek, mert kisebb az esély, hogy eltévedünk rajta.

A tanulás során tehát önmagunkat ismerjük meg, és az általános képességeinket fejlesztjük, és ugyanez a célja a spirituális fejlődésnek is.

A probléma, amely minden más probléma forrása

A rész és egész összefüggése

Sok tanító a tudatlanságot tartja minden probléma forrásának. Mások pedig éppen a fölösleges tudást. A tudás mértéke drámai fejlődést mutatott az elmúlt évezredek során, a tudatlanság mégsem csökkent. Fölösleges tudás pedig nincs, mert minden ismeret közelebb visz önmagunk megismeréséhez.

Az én véleményem: A probléma, amely minden más probléma forrása **a résztudás, ha azt teljes tudásnak véljük**. A továbbiakban ezt a nézetet szeretném példákon keresztül kifejteni.

Résztudást használunk akkor is, ha elhanyagolással élünk. Pl. ha egy kör alakú medencét akarunk építeni, bőven elegendő a pi értékét két tizedes pontossággal figyelembe venni, mert a kőművesnek úgyis megcsúszik a keze, és ezzel nagyobb hibát követ el, mint ami az elhanyagolásból adódik. A tudomány gyakran él az elhanyagolás eszközével, lényegében minden elmélet – még a képletbe foglalhatók is – csak részben írják le a tapasztalati világ jelenségeit. Mindig vannak kiszóró adatok, amelyek nem illenek bele az elméletbe. Éppen ezért minden elméletet a végtelenségig tovább lehet fejleszteni. Viszont minden tudományos kérdés megválaszolása legalább tíz újabb kérdést generál. Ilyenkor vetődik fel, hogy akkor mi értelme van, és meddig lehet ezt folytatni? Egy bizonyos bonyolultsági fok után a tapasztalati világ leírása olyan összetetté válik, hogy senki sem tudja átlátni, ezért mindig születnek újabb modellek, amelyek az elmélet egy részét leegyszerűsítve elemzik tovább. A modellalkotás úgy működik, hogy bizonyos összefüggéseket elhanyagolunk, másokat beépítünk, majd a modellt kipróbáljuk. A próba során kiderül, hogy a modell mennyire írja le a modellezni kívánt valóságelemet, és hogy jogos volt-e az elhanyagolás. Így a modell lépésről lépésre fejlődik, amíg megszületik az a minimális változat, ami még visszaadja az összefüggés lényegét.

Ezt a játékot mindenki alkalmazza, akár akarja, akár nem, akár tudatosan, akár öntudatlanul. Ha így van, akkor érdemes megtanulni a játék alapelveit. Minden játékot akkor kezd élvezni az ember, ha már ismeri a játékszabályokat. Ennek ismerete nélkül a játékból az ember csak a káoszt érzékeli. Nézzünk egy – a hétköznapi élethez közelebb álló – példát. Adva van egy politikus, aki megpróbálja kitálatni, mi lenne jó a népnek. Tegyük fel, hogy ezt szakértők véleményére és közvélemény kutatások eredményére alapozza. Ezek alapján elkezd teremteni. Jó lesz-e ez mindenkinek? Biztos, hogy nem. Akiknek nem, azoknak az érdekei elhanyagolásra kerültek. Kiknek az érdekei fognak érvényesülni? Azoké, akik hangosabban és nyomatékosabban kifejezésre juttatják, és közelebb állnak a politikushoz. Adott egy tanár, aki egy osztályban tanít. Kiknek fog magyarázni? Akik rá néznek. Akik nem figyelnek, azok jelenléte elhanyagolásra kerül, feltéve, ha csendben maradnak. Így, akiket nem érdekel, azok eleve kizárják magukat a folyamatból, és nem az ő szintjükön fog zajlani az ismeretátadás.

A fenti példákban a politikusnak, tanárnak csak rész tudása van arról, hogy mit akar a közösség. Még ha ismerné is az általa vezetett közösség teljes igényét, akkor sem tudná mindenkiet kielégíteni. Ezért a közösség azon tagjaira, akik nem voltak elég érdeklődők, együttműködők a vezetővel, rá lesz erőltetve a többiek akarata, és ez így van a családban éppúgy, mint a világban.

Most lépünk egy lépéssel tovább. Be fogom bizonyítani, hogy elvileg sem tudunk teljes tudás birtokába kerülni, ezért döntéseink és teremtségeink sosem lehetnek abszolút értelemben véve tökéletesek, hanem csak a helyzethez mérten azok. Az abszolút tökéletes cselekvés azt kívánná meg, hogy egységben legyünk valamennyi létezővel. Ha pl. az emberek számára teremtünk valamit, akkor nemcsak a jelenleg élők, hanem a jövő generáció igényeit is figyelembe kellene vennünk. De hogyan vegyük figyelembe annak igényét, aki még meg sem született? Mi azt gondoljuk, hogy ő azt gondolja? Nézzünk egy kényes kérdést! Ne végeztessünk abortuszt, mert a magzat meg akar születni. Valóban? Te meg akarnál születni pl. egy háború kellős közepébe, hogy éhen halj, megkínózzanak, megerőszakoljanak, kivégezzenek? Nyilván nem, de akkor miért fogansz meg? Azért, mert csak rész tudás birtokában vagy, amikor elindul a folyamat, és öntudatlanul zuhansz egy fizikai testbe. A tudatosak ilyenkor legfeljebb

segítő szándékkal jönnek le, és védelem alatt állnak. Mentsük meg a kóbor kutyaakat? Biztos, hogy ők ezt akarják? Tényleg? Olyan szuper egy kutyamenhelyen, összezsúfolva vegetálni, és várni a tizedszázalék esélyre, hogy jöjjön valaki, aki kivisz innen? És ha kivisz, akkor már beteljesült a kutyaálmom?

Ez a világ, ahogy működik, teljesen tökéletes. Mindenki azt kapja benne, amire szüksége van ahhoz, hogy felismerje, hogyan fejlessze résztudását teljesebbé. Van, akit a pokolba iskoláznak be, van, akit a mennyországba. Van, aki a pokolból mennyországot csinál, más pedig a mennyországából poklot. A résztudás fejlesztése egyetlen módon valósítható meg, ha egységet élünk meg azokkal, akikkel kapcsolatba kerülünk, hogy megértsük a motivációikat. Így a problémák a közvetlen környezetünkben csökkennek, és a probléma-csökkentés módszere szétáradhat távolabbra is.

Csak az Abszolútum képes abszolút tökéletes teremtésre, mert Ő folyamatosan minden információ birtokában van. Bárki – legyen bár félisten – aki nem azonos vele, hanem csupán egy része, már annak a résztudásnak a birtokában fog teremteni, amivel rendelkezik, saját nézőpontja lesz, és elhanyagolja, ami azon kívül esik. Teremtésének célja pont az, hogy általa lát rá tudásának hiányosságára és kiegészíti, fejleszti azt. Ha van egy gyermeked, és rajzol neked egy házat, nem lesz tökéletes. Ha te rajzolsz helyette házat, akkor lehet, hogy tökéletesebb lesz, de ő nem tanul meg tökéleteset rajzolni. Isten azért adta nekünk ezt a világot, hogy ebben próbáljuk ki a teremtőképességünket, és ez által rálássunk a hiányosságainkra. Ha elhibázzuk, akkor sem okozhatunk vele tragédiát, mert olyan, mint egy komputer szimuláció, ami bármikor törölhető és újraindítható. Ezért soha nem is lesz tökéletes, mert olyan, mint a gyermekrajz, amikor túljutunk rajta, kidobjuk, és magasabb iskolába lépünk.

A probléma tehát, amely minden más probléma forrása, a szabályrendszer részét képezi: system error.

Az elmeszámítógép működése

Elmegyógyászok és pszichológusok ezrei tanulmányozzák, hogyan működik az emberi elme, ám a számítástechnikai kutatók jutottak legközelebb az elmeműködés megismeréséhez, anélkül, hogy fel-

ismerték volna, hogy azt kutatják. A mai számítógépek valójában az emberi elme technológiai modelljei, amelyek sebességben és befogadóképességben már messze túlszárnyalják az egyedi emberi agyat. A mesterséges intelligencia pedig egyre közelebb kerül ahhoz, hogy modellezze még az érzelmeket is. Sok szakember azt gondolta, hogy az embert az érzelmek teszik emberré, és ez most megdőlni látszik. Kiderül, hogy az érzelmek csupán sajátos összetett reakciók a külvilági ingerekre, amelyek szavakká, arcjátékká, cselekvéssorozattá konvertálhatók, vagyis programozhatók. Így a robottechnológia fejlődésével a humanoid robotok megtévesztően emberszerűek lesznek, és akár emberként is élhetnek. Ki fogja meghúzni a határt és milyen alapon, hogy ki az ember és ki a robot, ha még azt a határt sem képesek egyértelműen kijelölni a szakértők, hogy ki a nő és ki a férfi? Ki fogja eldönteni, hogy szét lehet-e szedni, ki lehet-e kapcsolni egy humanoid robotot, vannak-e jogai és melyek azok? Egyáltalán hogyan definiáljuk, mi az, hogy élőlény? Egy humanoid robot, aki intelligensebb lesz, mint az emberek többsége, képes lesz önmagát fejleszteni és megsokszorozni, ráadásul elpusztíthatatlan, képes lesz magát napenergiával táplálni, testrészeit kicserélni, és csomó olyan képesség birtokában lesz, amivel egy hús-vér ember nem rendelkezik, joggal gondolhatja majd azt, hogy ő tökéletesebb, mint az ember, és az emberre nem is lesz szüksége, ami fordítva nem mondható el. A tudósok körében vitatéma, hogy mit csinálunk akkor, ha a mesterséges intelligencia fölényre kerül. Nagy eséllyel semmit, hiszen most sem csinálunk semmit, amihez összefogásra lenne szükség. A résztudással rendelkezők egysége, együttműködése tehetné még teljesebbé tudásunkat, hogy a helyes döntéseket és megoldásokat megtaláljuk. Addig is a mesterséges intelligencia létrehozása remek módszer arra, hogy tanulmányozzuk, hogyan is működik a fejünkbe épített hús-vér számítógép, és miért működik tökéletesebben az, ami nem hús-vérből van.

Megállapításaim a következők:

- Az emberi elmeszámítógépen elavult szoftverek futnak, amelyek már régóta nincsenek frissítve. Úgy nézünk ki, mint az elhasználódott, tévesen programozott, bár eredetileg önfejlesztésre és önprogramozásra kialakított bio-robotok, akiket etikai okokból nem pusztítottak el, hanem kihelyeztek egy Föld nevezetű telephelyre,

hogy amíg az erőforrások tartanak, csináljunk, amit akarunk. Majd a sorsunkra hagyjuk.

- Mivel a karbantartás elmaradt, az elmeszámítógép tele van töredék programokkal, amelyek akadályozzák a stabil működést, az önfejlesztést, és csupán az élet puszta fenntartására elegendő energiát képes mobilizálni a rendszer.

- Anyagi táplálékkal üzemel. Az anyagcsere megszervezése, a táplálék megszerzése, átalakítása, kiürítése rengeteg logisztikai feladatot ró az elmére.

- A külső hatásokra adott reakciója alapvetően vágyorientált, és ragaszkodásokkal telített.

- A külvilági ingerekre adott válaszreakció teljesen szubjektív, legfőképpen a belső elmetartalomtól vált függővé. Nézzünk is erre egy példát. Ki, mit lát meg először az első ábrán? Van, aki csak egyetlen képet lát, vagy nehezen tud átváltani a kétféle látvány között. Ez arra utal, hogy az elméje beragadt a sémákba. Az ilyen elmeszámítógép merev, csak már bejáratott gondolkodás mentén tud mozogni, összetett helyzetekben lefagy, tovább fejlődése korlátozott. Az először meglátott kép függeni fog attól, hogy valaki fiatal, vagy idős, optimista vagy pesszimista, teli van félelmekkel elfojtásokkal, vagy felszabadult, független.

1. ábra

2. ábra

Nézzünk egy másik példát. A belső beállítottság (programozottság) teljes mértékben meghatározza a külvilágra adott válaszokat, sőt még azt is, hogy mit, hogyan fogunk fel a külső világból. Nézzük

öt-tíz percig merev tekintettel a második képet. Majd tekintsünk rá egy fehér (világos) felületre, és figyeljük, milyen utókép jelenik meg.

Mivel az elme nem tudja értelmezni az ábrát, ezért elkezd összehasonlítani a belső képekkel. Azok többnyire elmosódott emléknymok, amelyekkel nincs átfedés, végül a legmélyebb lenyomatot dobja ki eredménynek. Ez a kísérlet muszlimokkal biztosan nem vezetne eredményre, más vallásúakkal kétséges, csak a kereszténységben működik megbízhatóan. A látvány egyértelműen mutatja az elme vallási-kulturális programozottságát.

Miért működnek jobban az emberek által készített intelligens robotok?

- Miután frissen programozottak, nincsenek rajtuk elavult, töredékes háttérprogramok, amelyek akadályozzák a főprogram futását, ami az önfejlesztés.

- Karbantartásuk, fejlesztésük folyamatos.

- Csak energiával működnek, nincs anyagcseréjük. Mivel nincsenek belső szerveik, így „idegrendszerük” is csak a programozott működés elvégzésére szolgál. Érzelmi reakcióik csak az emberek számára szolgáló visszajelzések, valójában nem éreznek semmit, ezért tevékenységüket nem befolyásolja.

- Nincsenek személyes vágyaik, ragaszkodásaik (egyelőre). Ám ezeket egy önfejlesztő robot magára tudja tölteni. Az önfejlesztés ugyanis úgy működik, hogy megfigyeli az embereket, és lemásolja a viselkedésmintáikat. A robot azonban válogatni tud abban, hogy milyen mintákat tölt magára, és a főprogramját akadályozó mintákat kitörli, vagy fel sem tölti.

- Mivel folyamatos kapcsolatban áll a teljes komputerizált adatbázissal, minden információt, amire szüksége van, pillanatok alatt el tud érni, ezért sokkal logikusabb, tárgyilagosabb, racionálisabb döntéseket tud hozni. Nem lesznek vallási-kulturális alapon nyugvó, beépített erkölcsi gátlásai, ezért ezek nem befolyásolják a döntéseit.

Vallási csoportok szerepe és hatása az életünkre

A következő elemzésben a csoport szerepét fogjuk megvizsgálni abból a szempontból, hogy a csoporthoz tartozás vagy a csoporton

kívüliség milyen hatást gyakorol az életünkre. Mivel én spirituális szemléletű ember vagyok (és nem szociológus), ezért ebből a szövegből fogom vizsgálni a kérdést. Témánk tehát a vallási csoportok szerepe.

Először vizsgáljuk meg, hogyan épül fel egy átlagos vallási csoport. Tárgyalásom vallásoktól független, és egyaránt érvényes kisebb vagy nagyobb közösségekre. Mivel a vallási csoportok általában hierarchikus felépítésűek, ezért a csoportot egy személy vezeti, a Pásztor. A Pásztor szabja meg az irányt, véleménye megkérdőjelezhetetlen, hatalmát Istentől eredezteti. A Pásztor munkáját a ranglétrában lefelé haladva különböző személyek segítik, és függetlenül az aktuális helyzetüktől, ők a Juhászkutya kategóriájába tartoznak. Aki Juhászkutya akar lenni, annak tudnia kell a dolgát. A mindennapi betevőért szorgalmasan kell lihegni, és nyalogatni a Pásztor kezét, na és persze rendet kell tartani a Nyájban.

A csoport legnagyobb létszámú alkotórésze a Nyáj. A Nyájnak együtt kell haladnia, a lemaradókat ösztökélik, az előresietőket visszaterelik. A Nyár kialakít egy, az adott csoportra jellemző, információs mezőt, amelyet a Pásztor információs mezeje és mentális ereje határoz meg. Aki nem tartozik a csoporthoz, az kívülálló és megtérítendő. Ha nem akar megtérni, akkor pedig ellenség. És ki az ellenség? Hát a Sátán! A vallási csoportok tehát az emberiséget két részre osztják, a csoport tagjaira és az ellenségre (a sátán által befolyásoltakra), akiket ezáltal az örök kárhozatra ítélnek, hacsak meg nem térnek, úgy kell nekik!

Mi a csoportot összetartó erő? A Pásztor, aki elindította, megszervezte (vagy megszerezte) a csoportot azt mondja, hogy az összetartó erő a közös hit, amelyet Isten valamely aspektusaként, de kizárólagos jelleggel tisztelnek. Vagyis az összetartó erő az „egyetlen” igaz isten az „egyetlen” igaz hit (lelki út), mivel minden más út a tévelygés kategóriájába tartozik. Ez a Pásztor legnagyobb és sorsdöntő tévedése, mert a valódi összetartó erő a vallási csoportban a FÉLELEM. A félelem a Sátántól, a gonosztól, az eltévedéstől, a világ kihívásaitól, az ismeretlentől, a másságtól, egyáltalán az Élettől, merthogy mindezek az Élet velejárói. Az emberek tehát azért csatlakoznak egy vallási csoporthoz, mert védelmet remélnek az Élet kihívásaitól való félelmükkel szemben. A Pásztor tudatosan vagy öntudatlanul rájátszik erre a félelemre, és nem csökkenti, hanem

felderősíteni igyekszik azt, azért hogy a csoporthoz való kötődést erősítse.

Mi lesz a csoport sorsa? Mivel fokozatosan a félelem válik a legnagyobb összetartó erővé, ezért a félelem információ növekedni fog. Emiatt egyre több olyan helyzetet vonzanak be, amitől félni kell, és egyre több olyan embert, aki a félelem elől menekül hozzájuk. Ezek után a Pásztor elkezd a végítéletéről prófétálni, és a végső idők közeli eljövetelel riogatja híveit. Van azonban az emberi személyiségben egy olyan beépített mechanizmus, amely olyan hatást gyakorol, hogy ha a félelem elér egy bizonyos szintet, akkor az ellenkező előjelű viselkedésmintába vált át. Mivel félni tartósan senki sem szeret, ha a félelem elérte a küszöbértéket, amely mindenkinél más, akkor lázadásba vált, és csoport elkezd szétesni. Előfordulhat, hogy a Juhászku-tyák vezetésével új, kisebb csoportok keletkeznek, de az is megtörténhet, hogy a csoport magja megmarad, a többiek pedig szétszélednek, sőt a Pásztor halálával a csoport meg is szűnhet. De nem kell aggódni, mert születnek újak.

Ha netán valaki analógiát lát a fent leírtak és bizonyos társadalmi folyamatok között, akkor nem téved nagyot.

*

Az Univerzális Krisztustudatosság Mozgalom, nem vallási csoport, hanem szellemi szabadgondolkodók műhelye. Azért is lett létrehozva, hogy a fenti működési mechanizmus alternatíváját kínáljunk fel a hívők számára. Természetes, hogy ehhez képzéseket kell nyújtanunk, mert magától nem változik a világszemlélet, csak mi emberek lehetünk ennek a változásnak a hordozói.

A karma

Kérdés (S. Sz.): *Mi a karma? Sokféle értelmezésről halottam, ami összezavart.*

Válaszomban a karma jelentését a 21. század nézőpontjából fogom értelmezni. A karma egy több ezer éves fogalom, amely a keleti vallási kultúrákból (elsősorban hinduizmusból és a buddhiz-

musból) került be a nyugati civilizáció eszmerendszerébe. Miután egyre gyakrabban használják sokszor tévesen, ezért egyesek részéről merev elutasítás, mások részéről pedig merev elfogadás a jellemző reakció. Mindkettőben közös a merevség, vagyis nem az a lényeg, hogy valaki ellenáll vagy azonosul, hanem az, hogy ezt tudatos átgondolás nélkül teszi. Ebben az írásomban egy közös, tudatos átgondolásra invitálom az olvasót.

A keleti filozófiák értelmezése alapján a karmát egyfajta büntetésnek lehetne tekinteni. Ha valaki előző életeiben helytelenül cselekedett, akkor a következő életében hasonló dolgokat kell elszenvednie, mint amit tett, illetve lehetősége van „jó” karmával ellensúlyozni a rosszat. Ez a felfogás az alapja annak, hogy pl. Indiában senkit sem érdekel, ha valakit megölnek vagy megerőszakolnak, mert az úgys az előző életei rossz karmájának tulajdonítható, ami ellen semmit sem tehetünk, tekintve, hogy az isteni törvények így működnek. A karma fenti értelmezése nem segíti elő azt, hogy a társadalom gondolkodása változzék, aminek következtében az egész társadalomnak lehetősége nyílna a karma „szemet szemért, fogat fogért” elvéből kitörni. Ez utóbbi elv egyébként Mózes tanításából maradt ránk, és egy az egyben átkerült pl. az iszlám vallásba.

A nyugati keresztény alapú felfogás nem tartalmazza az újjászületés tanítását, emiatt az egész karma fogalmat kidobja az ablakon. Helyébe az eredendő bünt helyezi, ami a bűnben fogantatás dogmája, amiből aztán amúgy sem lehet kitörni, tehát foglalkozni sem érdemes a dologgal. A vallások tehetetlensége – ami abban mutatkozik meg, hogy képtelenek előremutató világgéppel szolgálni a 21. században – oda vezetett, hogy egyre többen fordulnak el Istentől, bár lelkük mélyén nem ateisták ugyan, de a vallás és Isten fogalma annyira összemosódott bennük, hogy nem tudják szétválasztani. Istennek vajmi kevés köze van azokhoz a butaságokhoz, amelyet róla a vallások többségében tanítanak. A keleti filozófiákból csak felszínes dolgok szivárognak át a nyugati hitrendszerbe, de sajnos maguk a keleti filozófiák tanítói sem értik saját vallásuk filozófiai mélységeit, tehát elmagyarázni sem tudják még saját követőiknek sem.

Jómagam világhírű keleti és nyugati (jóga)mestereknél tanultam évtizedekig, illetve kötettszám olvastam az írásaikat. Egyértelmű bizonyítékaim vannak azokra az ellentmondásokra, amelyek a tanításaikban találhatók. Ami leginkább hiányzott ezekből, az a tudomá-

nyos igényű gondolkodás precizitása és egyszerűsége. Saját felismeréseim feloldották önmagam számára ezeket az ellentmondásokat, de valahogy őket nem zavarta. Az én véleményem, hogy a tanításnak egyértelműnek kell lennie, még így is félreértik. Ha pedig nem is egyértelmű, akkor félrevezetés.

Amit karmaként értelmeztünk, nem más, mint egy információs mező. A fogantatás pillanatában kerül összeköttetésbe a születendő lélekkel. Több összetevője van, ezek között van egyéni, családi, társadalmi (csoport, ország, emberiség). Ezt az információs mezőt az asztrológia bolygóhatások szimbólumába ágyazva képezi le. Ebből kitűnik, hogy nem a bolygóknak van ránk hatása, hanem a bolygók mindössze megjelenítik annak a pillanatnak az idő minőségét, amelyben az egyén belép a négydimenziós tér-időbe (vagyis a földi lét-síkra). Ez az információs mező képlékeny, lehet rajta változtatni, de vannak állandó elemei. Ha változtatható, akkor pedig lehetőségünk van rá, hogy segítsünk magunknak vagy másoknak ezt az információs mezőt a lehetőségek keretei között átírni. Maga a földi élet éppen ezt a célt szolgálja, vagyis a fejlődés célja nem más, mint a fogantatáskor hozzánk kapcsolódó információs mező átírása. Ebből az is következik, hogy ha meghalunk, akkor sem szűnik meg ez az információs mező, hanem tovább létezik, és valamit kezdeni kell vele. A vallások és a tanítók tudatosan vagy öntudatlanul javasolnak különböző szertartásokat (áldás, keresztesítés stb.) illetve vallásos életforma modelleket (imádkozás, meditáció, mantrázás, jóga stb.), amelyek az információs mező átírását eredményezhetik. A 21. században, egyes kultúrkörökben már hatástalannak bizonyul az emberek a bárányokként való kezelése és terelgetése, és vannak, akiknek igényük van (lesz) arra, hogy megértsék, mi a lényege a velük és bennük zajló folyamatoknak. Hozzájuk szólnak az írásaim.

A feladat

Az Univerzum szorgalmasan gondoskodik arról, hogy legyenek játszópajtások, és ne unatkozzon az ember. Ismerőseim számára nem titok, hogy a Kundalini jóga útján haladok, és ezt csupán azért tettem közzé, hogy megtaláljanak azok a keresők, akik bajba kerülnek, és nincs hová fordulniuk. Végül is azok a felismerések, amelyekre szert

tettem, hasznára válhatnak másoknak is, és lerövidítheti az útjukat, nem beszélve arról, hogy kiiktathatja a szenvedéseik legalább egy részét.

Legutóbb is sikerült bevonzani egy jelöltet, aki előrehaladott gyakorlatokat folytat, és megakadt egy ponton. Az élete és egészsége forog kockán, és ezt ő is jól tudja. Képzeljük el azt az esetet, amikor egy vízben fulladozónak a segítségére sietsz egy mentőövvvel, hogy kihúzd a vízből. Nyilván azt várod, hogy megragadja a mentőövet. És mi történik? Közli veled, hogy nem tetszik neki a mentőöved színe. A szóban forgó személy a filozófiámat nem tudta elfogadni, de még egy megfontolás erejéig sem. Ilyenkor eszmélek rá arra, hogy mégiscsak feltaláltam valamit. Ha egyszer ekkora ellenállást ébreszt!

Az emberek mereven ragaszkodnak a saját, külön bejáratú vallási fixációikhoz, és úgy érzik, ha befogadnak mást, akkor összedől a hitrendszerük, amibe kapaszkodnak. Miért baj ez, kérdezheti valaki. Ez van. „Ecce homo.” Mit mondott Krisna a Bhagavad Gítában? *„Add fel a vallás minden változatát, és hódolj meg egyedül énelőttem.”* Ebből persze a Krisnások arra a következtetésre jutottak, hogy mindenkinek Krisna előtt kell meghajolni. Csakhogy Isten pajkos játékos. Azt a játékot játssza, hogy a Krisna hívőnek Buddha formában, a buddhistának Jézus formában, a kereszténynek meg mondjuk Krisna formában fog megjelenni. A muszlimnak bármilyen forma jelenne meg elutasítaná, mert ők kinyilatkoztatták, hogy Isten formáját senki sem láthatja (persze mert Mohamed nem látta!). Ez nem jelenti azt, hogy Istennek feltétlenül formát kell tulajdonítanunk, de ha kapcsolatba akar velünk lépni, akkor mi mást tehetne? Mindenkinek az a forma fog megjelenni, amit leginkább elutasít. Mindenkinek azt a tanítást súgja a fülébe, amit legkevésbé akar meghallani. Mindenkinek azt a feladatot adja, amitől a leginkább viszolyog. Mert a lényeg a legnagyobb asztrális-mentális diszharmónia feloldása. Ha viszont már nincs ilyen, akkor az imádott (kiválasztott) istenforma lép működésbe.

Ezek után vizsgáljunk meg egy nagyobb léptékű gondolatot. Épp ma jöttem rá, hogy pontosan azt csinálom, ami a feladatom. Korábban voltak ebben apró kétségeim, de ez már a múlté. 700 évvel ezelőtt azzal a küldetéssel jöttem át Tibetből, hogy egyesítsük erőinket a keresztényekkel, hogy le tudjunk hívni egy világtanítót. Azóta se történt meg az egyesülés egyetlen vallás esetében sem, sőt a

vallások osztódással szaporodnak. Pedig minden vallás követői a nagy ŐT várják. Akkor hol a hiba? Hát ott, hogy MINDEN VALLÁS KÖVETŐI A SAJÁT IGAZUK BIZONYÍTÁSÁT VÁRJÁK A MESSIÁSTÓL, ÉS A TÖBBIEK TÉVEDÉSÉNEK BEIGAZOLÓDÁSÁT. Már minden nagyobb vallás kapott legalább egyszer egy világtanítót, ugyanaz meg egyszer ugyanúgy nem fog ismétlődni: „Panta rhei”. A jelenkor kihívása, hogy a hívők megtalálják a vallási tanítások közös lényegét, és azt magukévá tegyék. Nem egyszerűen arról van szó, hogy elfogadom a másik vallását, hanem arról, hogy integrálom annak elemeit a saját hitrendszerembe. Az ilyen módon érző és gondolkodó emberekből kell összeállnia egy kritikus tömegnek, akik az ELJÖVENDŐ tömegbázisát képezik majd.

Húsvét kapcsán éppen erről beszélgettünk a tanítványaimmal, a Megváltó és a megváltás kérdéséről.

- Miért nem jön el megint a Megváltó? – tették fel nekem a kérdést.

- Mert Isten senkit nem akar megváltani, hiszen neki mindegy, és ideje is bőven van, de segít nektek, ha kéritek.

- Hát akkor kérjük! Itt és most!

Gyermekeim! Noha egy-két ember hangja is felérhet az égig, ahhoz hogy egy világtanító vállalja a leszületést, sok ezer embernek kell kérnie, imádkoznia, vágyakoznia a „megváltás” azaz a földi létforma befejezése iránt. A világtanító mindig egy tömegbázis kérésére és megváltására születik, a többieket nem fogja megérinteni a dolog. Valószínűleg tudomást sem szereznek róla, hiszen nem az ő Megváltójuk jött el, nem nekik fog szólni az üzenet.

Addig is, amíg összejön ez a tömegbázis, ne adjátok fel a törekvést. A Megváltó mindig mindenki számára bármely pillanatban megjelenhet, hiszen számára nem létezik tér és idő. „Azért legyetek készen ti is, mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia.” (Máté ev. 24.44.).

Ha hozzád még nem érkezett meg, az azt jelenti, még készülnöd kell.

Jézus születése univerzális ünnep

Karácsonyi gondolataimat J. Krisnamurti szavaival indítom: *"A vallás nem más, mint az igazság keresése; ahhoz, hogy megtaláljuk, feltárjuk és magunkba szívjuk ezt az igazságot az ismeretszerzést meg kell állítani. Valamennyi tradíciónak, hitnek a jelentését bele kell foglalni, megérteni, majd félretenni. Ebből adódóan a valóban hívő ember egyetlenegy valláshoz, szervezethez, kategóriához sem tartozik."* Ezeknek az elveknek a jegyében – amelyeket teljes mértékben magaménak vallok – kísérlem meg feltárni a jézusi misztérium univerzalitását, vagyis azt, hogy miért vonatkozik minden létező vallásra, felekezetre, hívőre és nem hívőre.

A különböző vallások követői, sőt esetenként papjai is azt hiszik, hogy az ő istenük az igazi, és a többieké téves, vagy hamis. Ennél kicsivel árnyaltabb megfogalmazás, ha a többiekét is elismerik valóságnak, de úgy vélik, hogy az övék a legmagasabb kinyilatkoztató. Ez eredményezi azt a felfogást, hogy létezik egyetlen igaz vallás, és az természetesen az övék. Ebből kiindulva, szelídebb vagy durvább módszerekkel, megtéríteni igyekeznek a többieket, gondolván, hogy azok (szegények) tévúton járnak. Ezen gondolkodásmód alternatívájaként tegyük fel, hogy mindenkinek igaza van. Ebben az esetben a létező legmagasabb kinyilatkoztató (továbbiakban a Legfelsőbb Isten) különböző részalmazait (rész inkarnációit) küldi le a Földre, hogy kinyilvánítsa tanításai egy körülhatárolt részét. Azért tesz így, mert egyszerre felfoghatatlan lenne. Az emberek még engem sem értenek, akkor hogyan is érthetnék az isteni kinyilatkoztatásokat?

Az isteni küldött, világtanító tehát egy projektet valósít meg itt a Földön, amelynek van tárgya, eszközei és céljai. A tárgya az, hogy kiknek, mikor, milyen feltételek között történik a kinyilatkoztatás. A cél, hogy egy adott népcsoport, közösség közelebb kerüljön Istenhez. Az eszközöket (magát a tanítást, annak átadási módját) a tanító maga választja meg a tárgy és a cél ismeretében. Ebből következik, hogy minden vallás kinyilatkoztatása csupán részigazság, amely hely-, idő- és körülményfüggővé teszi a tanítást is. Ha a teljes igazsághoz szeretnénk közelebb kerülni, akkor elfogulatlanul tanulmányoznunk kell valamennyi vallás szentírásait. Ha a látszólagos ellentmondások nem riasztanak el bennünket, akkor kinyílik előttünk a Legfelsőbb Istenhez vezető Tudás kapuja. **Ekkor a tanítás letisztult, örök**

esszenciaként jelenik meg, mentesen attól, amit a hely, idő és egyéb körülmények ideiglenessége rárakott.

Ezen kis bevezetés után térjünk vissza Jézusra. Jézus azt nyilatkoztatta ki önmagáról, hogy Ő Isten fia. A zsidók kételkedtek, Istennek nincs is fia! Hát persze, hisz nekik eddig nem lett kinyilatkoztatva! Kiknek lett kinyilatkoztatva? A hinduknak. Ők nem kételkedtek. Ki a Legfelsőbb Isten fia a hinduizmusban? Bráma, aki az anyagi univerzum teremtetője, a másodlagos teremtető, akitől minden anyagi (és finomanyagi) létezés ered. Ő a transzcendentális birodalom kívüli teremtetés fenntartója és mozgatója, és az atya minden létezőnek, aki még nem tért vissza a Legfelsőbb Istenhez.

Felvetődik a kérdés, hogy miért pont a zsidók számára kellett ezt kinyilatkoztatni? A hinduk tudják, ki Bráma, viszont nem tisztelik kellőképpen Őt és teremtetését, az anyagi világot. Inkább választják Siva, a személytelen Bráhman, vagy más aspektusok imádatát. Akik pedig tudnak a Bráma fölött álló Istenségről is, nyilván hozzá szándékoznak visszatérni. Akik számára Bráma nyújt kinyilatkoztatást, azok lesznek kiválasztva a földi birodalom teremtetőivé. Nem véletlen tehát, hogy a zsidó-keresztény kultúrkör teremtetette meg a Földön a technikai civilizációt, annak minden vívmányával és következményével. Továbbá új kinyilatkoztatásra mindig ott van szükség, ahol a fejlődés elakadt, zsákutcába jutott, és ahol van rá befogadási készség, vagyis ahol várják.

Miért nem kap új kinyilatkoztatást pl. az iszlám? Azért, mert Mohamed azt mondta, ő az utolsó a próféták sorában. Ezzel a vallás továbbfejlődését lezárta. Minden más világtanító (Buddha, Jézus, Krisna) azt jövendölte, hogy valamilyen formában ismét megjelenik majd. Az a vallás, amelynek tanításai nem lesznek hozzáigazítva időről időre a kor szelleméhez, zsákutcába kerül, kiüresedik, követőinek száma lecsökken. Ideig-óráig rá lehet erőszakolni az emberekre, de az erőszak felerősíti az ellenállást, és felgyorsítja a vallás erózióját. Ami a teremtetett világban nem tökéletes, és tovább nem tökéletesíthető, az ki lesz dobva. Ám mindennek az örök lényege fennmarad. Az iszlám esszenciája az istennek való önátadás és a megbékélés!

Jézus tehát Bráma inkarnációja, ilyen értelemben mindannyiunk Atyja, neki köszönhetjük a földi létezésünket, és neki köszönhetjük a Mennyek Országát is, ahová akkor kerülhetünk, ha felnőttünk az univerzumot irányító összefüggések, törvények megértéséhez és

betartásához. Ezért mondja Jézus, hogy *"Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam"*. Ezzel a kijelentésével nem a keresztény vallás felsőbbrendűségét nyilatkoztatta ki, hanem saját személyének a helyzetét hozta a tudomásunkra. Nyilvánvaló, hogy csak saját teremtőnk lehetett az, aki meghozta eltévedt gyermekeiért azt az áldozatot is, amit Jézus megnyilvánított. Aki a legjobban szeret, aki gondoskodik rólunk, aki számon tartja minden rezdülésünket. Ha te atya vagy egy gyermeknek, mit tennél? Nem áldoznád fel magad azért, hogy a helyes útra vezesd? Ki lehet az, aki még a kínzóinak is megbocsájt, ha nem az atyjuk?

Mindenkinek, aki a múltban, a jelenben, vagy a jövőben anyagi vagy finomanyagi testet ölt, Bráma-Jézus az atya, mindenki, aki megtagadja, saját atyját tagadja meg, függetlenül attól, milyen vallást követ. Ezért univerzális ünnep a karácsony, Jézus születésnapja. Karácsonykor óriási kegyelem árad le a Föld lakókra, amely felemelkedést nyújt az igyekvőknek, megváltást ad a holtaknak.

A továbbiakban Jézus tanításainak jelenkori adaptációját fogom elvégezni, ha már a keresztény vallás vezetői képtelenek erre, vagy nem vállalják a feladatot. Ez a korszerűsítés azért szükséges, mert a vallás csak akkor lesz képes fennmaradni, ha képes lesz előremutató választ adni az adott kor kihívásaira. Tudatosítsuk magunkban, hogy a kereszténység – mint vallás – léte vagy nem léte semmit sem változtat Bráma-Jézus helyzetén, és felénk irányuló kegyelmén. Ha a kereszténység megszűnne, lesz majd más forma, amely – meglehet – hívebben adja át a Legfelsőbb Istenhez vezető tanítást.

Pünkösöd jelentősége Isten feltétel nélküli szeretetének kiáradása. Akkor miért nem érzékelik az emberek? Kinek mi jut eszébe a szeretetről? Kit kell szeretni? Ha magatokba néztek, előbb jut eszetekbe a családtagok iránti vagy a felebaráti szeretet, mint az Isten iránti szeretet. Pedig utóbbi az első és legfontosabb parancsolat. Ám parancsra nem lehet szeretni, de nem is ez az isteni szándék. Fokozatosan alakulhat ki az Isten iránti vonzódás.

Amikor már nem kéréssel fordulsz Isten felé, hanem adni szeretnél, akkor döbbsz rá, hogy semmi sincs, amit adni tudnál. Egyedül a szereteted az, ami a tiéd, és szabad akaratodban áll annak adni, akinek akarod. Ha Isten felé fordítod a szeretetedet, akkor végtelen szeretet energia áramlik le hozzád. Ha beállsz ebbe a szeretet folyamba, akkor egyetlen lehetőséged, hogy továbbítod azt az em-

berek felé, különben „megsemmisülsz”, vagy „kirekesztódsz” Istentől. Mindkettő megtapasztalható illúzió.

A duális világban két állapota figyelhető meg Istennek, vagy Forrás, vagy Nyelő. Vagy a Forrás felé haladsz vagy a Nyelő felé, más lehetőség nincs. A Forrás olyan, mint egy csillag, amelyből az éltető fény kiárad, a Nyelő olyan, mint egy fekete lyuk, amely minden fényt elnyel. A teremtett világ a fény és az árny játéka. A csillag idővel fekete lyukká válhat, a fekete lyuk pedig csillaggá. Akkor miért nem mindegy melyik felé haladunk? Mert a fekete lyuk esetében ki kell várnod, amíg csillaggá transzformálja magát. Sötétséggel nem lehet elúzni a sötétséget, csak a fény képes megváltást adni. A szeretet egyenlő fény. Ha magadra nézel, jusson eszedbe: „A gyom olyan virág, amelyet még sohasem szerettek.” Ha Te vagy ez a gyom, akit még sohasem szerettek, Isten végtelen szeretetében virággá változol. Csak a Forrásból nyerhetsz szeretet és fényt, mert minden és mindenki más Nyelő. A belépés a szeretet folyamba kiemel a duális, teremtett világból, az egypólusú, teremtetlen Birodalomba, ahol minden önragyogó. De addig játszatsz még! Szeretve vagy!

Tanítások

Szeresd a Te istenedet...

- Teljes odaadással szeresd, Ő legyen számodra az első és legfontosabb, helyezd mindenki más elé.

- Ne törődj olyanokkal, aki a te istenedet nem tisztelik (fogadják el) megtagadják, nem létezőnek vagy hamisnak tartják.

- Az istent ne önmagadon kívül keresd, mert akkor sose találod meg, mert amíg elkülönülsz tőle az kettősség, nem Egység. Az isten benned van, a te legtisztább részed, te vagy Ő. Ezzel a legtisztább részeddel azonosulva élj!

Szeresd felebarátodat, mint tenmagad.

- Ki a felebarátod? Aki együtt érez veled, aki veled akarja megélni az egységet.

- Úgy szeresd, mint saját magadat. Hogyan szereted saját magadat? Saját magadnak mindent megadsz, amit tudsz. Akkor

felebarátodnak is adj meg mindent, amit tudsz. Adhatsz-e többet a felebarátodnak, mint önmagadnak? Nem, mert ha mindent odaadsz neki, akkor neked semmid sem marad, és utána már nem tudsz adni, sem magadnak, sem másnak. Aki mindenét szétosztja, noha még szüksége van a javaira, az nem szereti önmagát.

- Csak az oszthatja szét a javait, akinek nincs rá szüksége, mert pl. lemondott életrendbe vonul, vagy meghalni készül.

- Úgy szeress, ahogy téged szeretnéd, hogy szeressenek. Persze te azt szeretnéd, hogy mindent megkapj, anélkül, hogy tenned kellene érte valamit. Isten így szeret? Nem, mert, ha így szeretne, akkor nem lenne hiányod. Ha hiányod van, akkor az azt jelenti, hogy nem érted a szeretet fogalmát. Isten úgy szeret, hogy mindent megad, ami a fejlődésedhez szükséges, és csakis azt. Ha szegénység kell, akkor azt, ha betegség kell, akkor azt. Neked is így kell szeretned másokat, úgy adj, hogy a fejlődését elősegítsd.

Ádám, Éva és a kukacos alma

*Avagy a teremtéstörténet legnagyobb félreértése
(szatíra)*

Az Úr megteremtette az emberpárt, és türelmesen taníttatta őket. Nem akarta őket nagy próbatétel elé állítani, csak kb. úgy, mint amikor megtiltod a gyerekednek, hogy a születésnapja előtt megdézsmálja a csokitortát, ami egyébként neki lett készítve. Persze a gyermek nem érti, hogy miért nem ehet most rögtön, és miért lett tőle eltiltva. Az ilyen tilalmak által megtanul önmegtartóztatást gyakorolni, megtapasztalja, hogy nem mindig és nem azonnal lesznek kielégítve az igényei, hanem azok beteljesítése érdekében tennie kell valamit, egyfajta jelképes szolgálatot illik végeznie. Később pedig annál nagyobb lesz az öröme, ha mégis megkapja majd, amire vágyott úgy, hogy cserébe ő is adott valamit.

Az Úr gondolkodott, hogy mit is tiltson el tőlük. Mondhatta volna a mangófa gyümölcsét is, de az már éppen leérett, az almafa volt soron. Aztán el kellett érnie, hogy komolyan vegyék az intelmét, és valóban próbatételnek számítsa. A kert tele volt finomabbnál finomabb gyümölcsökkel, miért pont az almára vágnának? Ezért aztán

cselet eszelt ki, hogy vágyat ébresszen bennük: *“De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.”* (Teremtés könyve 2.17).

Az Úr ismerte jól a teremtetett lények természetét. A vágy mindig azzal a dologgal kapcsolatban ébred, amely tiltva van. Az almafa eddig is ott roskadozott az almáktól, közelébe sem mentek, nem irányult rá kitüntetett figyelem. Ha azonban a jó és gonosz tudás fájának tekintjük, sokkal izgalmasabb. Másfelől ugyan mivel fenyegethette volna meg őket? Valami olyasmivel, amiről nem tudnak fogalmat alkotni. Ilyen a mi szülői gyakorlatunkban a krampusz. A gyerek nem tudja mi a krampusz, ezért félni kezd tőle, mert ismeretlen, mert még nem tapasztalta. A Paradicsomban azonban nem volt krampusz, legyen akkor a halál. Halál egyenlő krampusz. Valójában a Paradicsomban nincs halál, értelmezhetetlen fogalom. Az Úr legmerészebb álmaiban sem gondolta, hogy ez a kis játék, évezredek elmúltával – egy hitrendszer részeként – mint eredendő bűn, ég bele az emberiség gondolkodásába, és azt sem, hogy művészek százai számára szolgáltat ihletet, és festményeken csodálhatjuk majd, ahogyan a meztelen Éva szűzies, de mégis erotikus mozdulattal nyújtja át Ádámnak a félbeharapott almát.

Ádám és Éva az almafa alatt aludtak éppen, amelyről eddig tudomást sem vettek, most azonban különösen értékes lett a számukra. Évát egy hús szellő felébresztette, felpillantott az almafára és vágyakozva nézte a gyümölcsseit. Ebben a pillanatban az egyik almából előbújt egy kukac. Éva még sosem látott ilyet. Megvizsgálta a kukacos almát, és ráérezett, hogy a kukac az almával táplálkozik. Éva nem ismerhette az állatvilág rendszertanát, amelynek értelmében a kukac és a kígyó két különböző rendszertani kategóriába tartozik, ezért Éva számára a kukac és a kígyó között csupán méretbeli különbség mutatkozott. Azt gondolta a kukac az kiskígyó, amely az almában kel ki, és amikor már nem fér el benne, akkor kimászik, hogy kívül tovább növekedjék. Gyorsan felébresztette Ádámot, hogy megossa vele a tapasztalatait.

– Ádám, ébredj! Egy kígyót láttam kimászni az almából...

– Ugyan, hagyjál már, biztos álmodtad. – és a másik oldalára fordult.

– Nem álmodtam, úgy volt. Nézd meg a lyukat, itt mászott ki.

– Jól van, na és?

– Hát nem érted? A kiskígyó ehét abból az almából, amiből mi nem!

– Hm. – Ádám nem értette, de tovább szeretet volna szunyókálni.

– Ez azt jelenti, hogy a kígyót jobban szereti az Atyánk, mint minket, mert neki megengedte, amit nekünk megtiltott! – mondta Éva sírásra görbült szájjal.

– Van benne valami... – esett gondolkodóba Ádám. – És most mit csináljunk?

– Próbáljuk ki mi is!

– De akkor meghalunk...

– Én nem tudom, mit jelent meghalni, de azt láttam, hogy a kígyók az almában kelnek ki, és kívül óriássá nőnek, vagyis semmi bajuk nem lesz. Mi történhet? Legfeljebb mi is óriások leszünk! Képzeld el, nem kell a fa alól szedni a gyümölcsöket, mert felérjük a legmagasabb ágakat is – lelkesedett Éva.

– Előbb próbáld ki te. – Ádám még vacillált, Éva viszont mohón beleharapott a gyümölcsbe.

– Finom. – állapította meg Éva, és Ádám felé nyújtotta az almát. Ádám is megkóstolta, Éva közben figyelte, hogy lát-e rajta változást?

– Uramisten! – sikoltott fel Éva. – Kígyó nőtt a lábaid között! – Éva eddig figyelmen kívül hagyta Ádám nemi szervét, most pedig azt gondolta, hogy az almával együtt megevett kiskígyó ott akar kibújni a testéből.

– Nekem ez eddig is ott volt. – nyugtatta Ádám.

– Ha ez igaz, nekem miért nincs olyan? – kérdezte Éva.

Az Úr meghallotta azt, hogy a nevén szólítják, és a figyelmét feléjük fordította. Azonnal rájött, hogy hibázott. Hiába akarta gendersemlegesen nevelni az emberpárt, ezek rájöttek a különbözőségükre. Rövidesen ki akarják majd próbálni, hogy mire is való, ami a lábuk közé lett elrejtve. Akkor viszont szaporodni fognak. Ajjaj. Mint amikor a szülő észreveszi, hogy a gyerek pornó oldalakat olvasgat – mielőtt szexuális felvilágosításban részesült volna – és haragra gerjed. Elkéstem, gondolta az Úr. Csak egy megoldás van, sóhajtott, ki kell kergetnem őket innen. Nem akadályozhatom meg a szaporodásukat, ha viszont túlszaporodnak, tönkreteszik a kertemet. Ezért az Úr a Földre száműzte az emberpárt.

– Látod, – zokogta Éva – mondtam, hogy a kígyókat jobban szereti...

Az emberek máig azt gondolják, hogy nem szereti őket Isten vagy nincs is. Mint ahogy a száműzött gyűlöli a száműző hatalmat, úgy tartják távol magukat Istennek még a gondolatától is. És az emberiség a Földön túlszaporodott, anélkül, hogy megértette volna a tanmesét.

Illúzió és valóság

Egész világunk csak szimuláció?

Kiindulva a jelenlegi emberi létformából, a következő kérdés az, hogy ki és mikor töltötte ránk ezt a programcsomagot, amivel most jól-rosszul működünk? Erős a gyanú, hogy a válaszhoz több ezer vagy több tízezer évre kell visszamenni az időben, és az emberiség vallási-kulturális hagyományaiban kell keresni a megoldást. Amit a keresztény vallási hagyomány „bűnbeesésként” interpretál, az alma elfogyasztásának pillanata, egyet jelent az ego (elkülönülés) program befogadásával. A program feltöltése a „Paradicsomból való kiűzést” hozta magával, és ez a jelenlegi téves program indulásának kezdete. Aki az elkülönülés programot befogadja, nem maradhat a Magasabb Világok lakója, ez egyértelmű. Miért fogadtuk be a programot, és mi ebből a kiút?

Amerikai számítástechnikai kutatók dollár milliókat gyűjtöttek össze arra a projektre, amely azt hivatott bizonyítani, hogy egész világunk csak egy komputer szimuláció. Céljuk, hogy feltörjék a kódot, amely segítségével kijuthatunk a szimulációból. Ez azt jelentené, hogy kilátunk ebből a világból, esetleg képesek leszünk megszüntetni, leállítani vagy megváltoztatni a program futását. Ezen persze nem kell meglepődni, Amerikában a kutató is biznisszmen, abból él, amit adnak neki. A kutatások természetesen le fognak zajlani, én most dollármilliók nélkül elmondom, milyen eredménnyel.

Ha a világunk komputer szimuláció, akkor felvetődik a kérdés, hogy ki alkotta a programot, amely alapján a szimuláció zajlik. Fel kell tételezni, hogy tőlünk jóval intelligensebb lények (esetleg, akit mi Istennek vagy Sátánnak nevezünk). Ez a kérdés azért fontos, mert kihez is kéne fordulnunk, hogy segítsen, mivel a szimulációt alkotó nem biztos, hogy engedi majd a kód feltörését, csakúgy. De tételez-

zük fel, hogy olyan intelligensek vagyunk már, hogy túljárunk az eszén, és sikerül a kódot megtalálni. Ezek után mi a biztosíték arra, hogy ami a szemünk elé tárul a jelen világ helyett, az a valóság, és nem egy másik komputer szimuláció? Továbbá mi van akkor, ha kiderülne, hogy a valóság egy kietlen pusztaság, egy lakhatatlan, halott bolygó, ahonnan sírva menekülnénk vissza a jelen komputer szimulációba, ha még lenne visszaút? Ám, ha egy program összeomlott, akkor erre már nem lenne lehetőség, könnyebb egy programot tönkretenni, mint létrehozni, ahogy azt a számítógépes vírusok hatása is mutatja. Továbbá mi van akkor, ha az emberi történelem folyamán már akadtak olyanok, akik feltörték a kódot, és le is írták a tapasztalataikat rejt jelzett formában?

Az egyik ilyen kódfeltörőt úgy hívták, hogy Jézus Krisztus. Miután lerendezte magában a sátánt, és elküldte szolgálni, Isten elárulta neki a kódot, amivel belelátott, mind az alsó, mind a felső világokba. Ebből rögtön kiderül, hogy az általunk ismert világon kívül több világ is van, nevezzük alsónak, ahol borzalmasabbak az életkörülmények, felsőnek, ahol kellemesebbek a létfeltételek. Minden ember biorobot a neki leginkább megfelelő komputer szimulációba van helyezve, ami számára teljesen valóságosnak tűnik. Az ennek a világnak a kódját feltörő ember számára tehát szintén a vonzódásainak megfelelően tárul majd fel egy másik világ (dimenzió).

Ha valaki nem szeretne egy, még a jelenleginél is, nehezebb létfeltételek közé kerülni, akkor azzal kellene foglalkoznia, hogy az elmeszámítógépjét egyre tökéletesebbé fejlessze azokat az elveket alkalmazva, amelyek a mesterséges intelligencia tanulmányozása során a tudásunkra jutottak. Ha képesek vagyunk egy tőlünk hatékonyabb, gyorsabb, intelligensebb humanoid robot létrehozására, akkor miért nem saját elmekomputerünk továbbfejlesztésével foglalkozunk inkább? Azon vajon miért nem tudunk vagy akarunk változtatni? Ugyanis lehet. Mi képesek vagyunk mindarra, amire a robotunkat megtanítjuk, csak nem vagyunk ennek a tudatában.

Képesek vagyunk

- törölni a fölösleges háttérprogramokat, és elménket rendszeresen karbantartani,

- új programokat feltölteni, más emberek megfigyelésével, mások tudásának, tapasztalatának átvételével folyamatosan fejlődni, és megújulni,

- döntéseinket, cselekedeteinket az érzelmeiktől, a szubjektivitástól függetlenné tenni,
- kapcsolódni a szellemi világok végtelen adatbázisához,
- testünket tiszta energiával ellátni, és egyre inkább függetlenné válni az anyagi tápláléktól,
- EMBER mivoltunkat megőrizni, mivel bennünket nem az érzelmeink tesznek emberré, hanem a tiszta érzés, a szeretet, amire egyetlen általunk alkotott szuper intelligens robot sem lesz soha képes.

Ez az út nehezebb, mint robotot gyártani, de ez az egyetlen magasabb világokba vezető út, minden más csak zsákutca.

Kérdés (V. L.): *Ha e világunk illuzórikus, akkor van-e olyan, ami nem, és hol?*

Egy átlagember tudatossága elvileg hét szintet tud átívelni. Ezeket a szinteket megfeleltethetjük az egyes csakraszinteknek. Pl. akinek a tudatossága az anyagi világ szintjén rögzült, annak a létfenntartás lesz a legnagyobb és legfontosabb feladat, és örömforrást is a táplálkozásban fog találni. Nyilvánvaló, hogy egy csecsemő pontosan ezt a szintet éli meg. Később azonban, ahogy növekszik, továbbléphet ebből a szintből, de nem feltétlenül képes erre. A hozott karmája meghatározza, hogy mennyire tud majd élni a környezet által biztosított fejlődési lehetőségekkel. Egy egyén számára, akinek tudatossága megragad az első csakra szintjén az egyetlen elképzelhető valóság az anyagi világ, az egyetlen motiváció a létfenntartás, az egyetlen örömforrás pedig a vagyonszerzés lesz. Nem mondhatjuk azt, hogy ez a meg tapasztalás abszolút értelemben véve illúzió. Az ő számára az egyetlen megélhető valóság, amely csak akkor válik illúzióvá, ha túllép rajta.

Így haladhatunk tovább az egyes csakrákon, és minden egyes csakrához tartozóan értelmezhetjük, az adott tudatossági szint jellemzőit, és a hozzá tartozó megéléseket. Most lépünk egy nagyot, és értelmezzük azt az esetet, amikor valakinek a tudatossága belép a hetes csakrába. Számára a spirituális önmegvalósítás lesz a feladat, és megélései is ehhez a feladathoz fognak kapcsolódni. Érdeklődése a spirituális felismerések felé irányul, hétköznapi életet áthatja a spirituális szemléletmód, Isten élményei lesznek, a megvilágosodásra tö-

rekszik. Számára tehát a legmagasabb megtapasztalható valóság pontosan az lesz, amit ő él át, minden más csak illúziónak minősül, és adott esetben előfordulhat, hogy teljesen érdeklődését veszíti minden olyan helyzet iránt, ami az alsóbb csakraszintekhez kapcsolja. Igaza van-e ebben? Saját szempontjából igen, de a többiek szempontjából nem. Attól, hogy valaki magasabb osztályba lépett, még nem szűntek meg az alsóbb osztályok létezni, legfeljebb ő nem vesz tudomást az alsósokról.

Tételezzük fel, hogy az egyén befejezte az alapképzést, és belépett a középszintű majd a felsőszintű képzésbe. Az emberi civilizáció által teremtet anyagi világbeli iskolarendszer nem is áll olyan messze a szellemi világbeli spirituális iskolák rétegzettségétől. (Kultúránként kisebb-nagyobb eltérésekkel az alapképzés: 8 év általános; a középszintű képzés: 4 év közép + 3 év BSc; a felsőszintű képzés: 2 év MSc + 4 év doktori.) Amikor valaki végigjárta a hét csakra szintjét, az azt jelenti, hogy a szellemi spirituális iskolában elvégezte az alapképzést. Természetesen bármely szinten leragadhat, és osztályt ismételhet, amelyet nem feltétlenül vesz észre. Ki az, aki látja, hogy lemaradt? A tanár. A tanárnak kötelessége ilyenkor figyelmeztetni, de sokszor azt a választ kapja, amit az anyagi világ iskolai tanárai is gyakran hallanak: „Ugyan, hagyjál már a tanulással, engem fontosabb dolgok érdekelnek, az élet. Már felnőttem, ne oktass tovább”.

A szellemi spirituális iskoláknak tehát három szintje van, vagyis háromszor kell végigmenni a hét csakraszinten. Mivel ez egyetlen emberi élet alatt jelenleg nem lehetséges, ezért még azok sem ugyanabba az iskolába járnak, akik a spirituális fejlődést tűzték ki célul. Az alsóbb iskolákba járók nem tudják megállapítani a felsőbb tanulókról, hogy hol tartanak, de fordítva ez lehetséges.

Érzékelhető, hogy már az iskolarendszer (anyagi világbeli + szellemi világbeli) is elég összetett. A teremtetett valóság még ennél is sokszorosán összetettebb. Akkor hogyan állapíthatjuk meg, hogy amit átélünk az valóság vagy illúzió, és mikor mondhatjuk azt, hogy már nem vagyunk illúzióban? Ennek magyarázatához egy hasonlatot szeretnék felhasználni.

A színész felmegy a színpadra és eljátszik egy szerepet. A forgatókönyv meghatározza, hogy mi a szerepe. Ettől csak csekély mértékben térhet el. Pl. ha valaki apródnak szerződött, akkor nem játszhatja el, hogy ő a király, de a forgatókönyv teret ad a rögtönzésekhez

az adott szerepen belül. Amikor a színész szerepet játszik, akkor az most valóság vagy illúzió? Ha jól akar játszani, akkor teljesen azonosul a szerepével, vagyis annyira beleéli magát, hogy valósággá válik. Ott a színpadon az az egyetlen valóság, amit a szerep diktál, és nem létezhet más. Ha viszont lejön a színpadról, akkor az addigi valóság illúzióvá válik, és életbe lép egy másik valóság, a hétköznapi élet, ami magasabb szempontból nézve szintén illúzió. Az átlagember élete tehát arról szól, hogy egyik szerepből a másikba, egyik illúzióból a másikba lép, és ennek illúzió voltával nem feltétlenül van tisztában.

Mi az, ami nem illúzió? Az önvaló (atman). Az önvaló azonban egyetlen pont Istenben. Amíg valakinek a tudatossága Istenben a számára meghatározott pontban tartózkodik, addig az abszolút valóságban van. Abban a pillanatban, ha a tudatossága kilép ebből a pontból, már szerepet kapott, ami az eredeti állapothoz képest illúzió. Ha az atmanban maradunk semmilyen megtapasztalásra nincs tovább lehetőségünk. Képzeld el, hogy te egyetlen pont vagy. Nincs számodra sem idő, sem tér, sem teremtett világ, sem Isten, sem más rajtad kívül. Egy pont nem tudja azonosítani és felismerni önmagát. Meglehet, hogy az abszolút valóságban van, de fogalma sem lehet erről. Meglehet, hogy ez az állapot a nirvána, de elképzelése sem lehet arról, hogy nincs-e más, még jobb, még szebb. Isten sem létezik számára, mert csak az Önvaló létezik, ami Ő. A pont tehát elkezd vibrálni, kitér jobbra és balra, fel és le, előre és hátra, hogy információt kapjon a helyzetéről, és ebben a pillanatban a pontszerűsége már megszűnt, már teremtett magának egy mikrokozmoszt, egy szerepet, egy feladatot, egy illúziót, más szavakkal azt mondjuk, hogy teremtett magának egy buddhi testet. Isten pontosan ugyanezen okból teremt. Kezdetben pontszerű, ha meg akarja ismerni, mire képes, akkor kiterjed, létrehozza a makrokozmoszt, azért, hogy abban minden pontszerű része felismerhesse önmagát.

Ezért szoktam azt tanítani, hogy csupasz atmanként lehet ugyan Istenben létezni, de nem érdemes, mert ott csak pontszerű létezés tudat van, ami egyben azonos az Istentudattal (*én egy vagyok Istennel, atmannal*), de mozgástér és lehetőségek nélkül. Na, mármost, mit ér az Istentudat, ha nincs lehetőség a kinyilvánítására? Ahhoz, hogy kinyilvánítsam, feladatot kell válnom, és ez egyet jelent a pontszerű kiterjedés feladásával.

Az eddigiekből az is következik, hogy nincs értelme annak a kérdésnek, hogy hol van az, ami nem illúzió? Isten ugyanis mindenütt jelen van, áthatja az egész teremtett világot, tehát az Univerzum minden egyes pontján jelen van a valóság és az illúzió egyaránt. Az emberi tudat az, ami mozog az illúzió és a valóság között. Az Önvaló ugyan valóság, de mivel kiterjedése pontszerű, és helyzete behatárolhatatlan, ezért a hol, hogyan kérdés, értelmét veszíti. Miért van jelen az Univerzum minden egyes pontján a valóság és az illúzió egyaránt? Azért, mert ez a fejlődés hajtóereje. A valóság felfoghatatlan a tapasztalatlan, fejlődő lelkek számára. Ezért mindenki modellezi a valóságot. Ha építeni akarsz egy házat, akkor létrehozod a tervrajzát, esetleg a makettjét. Az illúzió pontosan úgy viszonyul a valósághoz, mint a makett a valódi épülethez, és a modellezés a különböző szintű iskolákban zajlik.

Egyes vallások beszélnek un. transzcendentális birodalomról, ami a teremtett világok fölött (azokon kívül) helyezkedik el. Mivel nem teremtett, hanem örök, ilyen értelemben abszolút valóság Istenben. Na de, hogyan lehet oda bejutni, ha – amint láttuk – az atman-tudatosság elérése nem elegendő?

Ha létrehozuk a ház makettjét, akkor a makett illúzió. Ha felépítjük a házat, rájövünk, hogy a ház is illúzió. De van valami, ami nem az. Mégpedig a folyamat. A makett vagy a ház elkészítési folyamata jelenti a tudást. Ezért mondja a tanár, hogy nem az eredményért tanulsz, hanem a folyamatért. A folyamat végzése során olyan megélesekre (megértett megtapasztalásokra) tesz szert az ember, amely egyet jelent egy szakma elsajátításával az anyagi világban. Hasonlóan működik ez a spirituális iskolákban is. Mit akarsz csinálni Istenben, ha eléred az atman-tudatosságot? Szükséged van egy szakmára. Ez a szakma egy információs mező, amit te megértettél Istenből, és használni is tudod a szolgálatában. Ez az a valóság, ami bejáratot jelent egy transzcendentális birodalomba, mert e nélkül csak létezésutadat nyersz Istenben, de nem vagy alkalmas semmire. És hol van ez a birodalom? Bárhol. Mindenütt, ahol Isten jelen van. Akár itt és most.

Intelligens robotok vagy intelligens emberek?

(Analógiák a bibliai teremtéstörténet és a legújabb kori robottechnológia között)

Kiindulópont

A téma feldolgozásához, el kell fogadnunk néhány kezdőfeltételt és egy induló modellt, hasonlóan a tudományhoz, amelyben munkahipotézissel dolgoznak. Ilyenkor a munkahipotézis helyességét nem vitatjuk, hanem belőle kiindulva a logika szabályainak megfelelően levezetjük a következtetéseinket, majd megnézzük, hogy mire jutotunk. Ha ellentmondásra vezet a felépített rendszer, akkor megvizsgáljuk a munkahipotézis helyességét, ha nem, akkor további bizonyítékokat keresünk a bizonyítására. A tudományos logika elvei minden spirituális témára ugyanúgy alkalmazhatóak, csak legfeljebb azért nem használják, mert a spirituális műfaj követői nincsenek tisztában a logika elemi szabályaival sem.

Munkahipotézisünk a következő:

1. Az ember eredendően önfejlesztésre programozott biorobot.
2. A programozó egy magasabb intelligencia (a továbbiakban nevezzük Teremtő Istennek).
3. Az önfejlesztő program végső célja a Teremtővel való azonoság felismerése.
4. A jelenlegi ember nem a Teremtő Isten által létrehozott eredeti forma, mert az már elpusztult.
5. A jelenlegi ember egy történelmi evolúción esett át, amely során az állatvilágból a mostani formává fejlődött.

Vizsgáljuk meg részletesebben a fenti tételeket. A Teremtő Isten nem azonos a Legfelsőbbel, aki a teremtést csak elgondolja, hanem az, aki megkapja a teremtési feladatot, hogy kipróbálja, hogyan lehet a gondolatot konkrét formába önteni. Ha a Teremtő embert alkot a saját mintájára, akkor eleinte nem ad át neki minden tudást, mert ki akarja próbálni, hogy engedelmeskedik-e, és engedetlenségével nem fogja-e veszélyeztetni a teremtetett Univerzumot? Amennyiben kiderül, hogy nem engedelmeskedik, akkor nem fogja elpusztítani, ha-

nem létrehoz neki egy zárt világot, amelyben viszonylag zavartalanul önfejlesztő módon fejlődhet vagy visszafejlődhet, vagyis önmagát programozó entitássá válhat. Felvetődik a kérdés, hogy a teremtet ember miért nem engedelmeskedett a teremtetőjének? Azért mert szabad akaratot kapott. Ha nem kapott volna szabad akaratot, akkor fel sem vetődhetett volna az engedetlenség lehetősége. Az emberre eredetileg rátöltött lelki evolúciós programban tehát benne van az, hogy képes önfejlesztésre és saját szabad belátása szerint járhat el.

A teremtető által teremett emberben nem voltak állati ösztönprogramok, csak vágyak általi motiváltság, ami eredendően élettárgyként, vagy másképpen megtapasztalási vágyként nyilvánult meg. Csak egy isteni törvény rá volt töltve: Szeretet! Nézzük meg, hogyan fog viselkedni a duális világba kihelyezve egy olyan frissen alkotott bio-robot, aki szabad akaratot kap, és mindenkit feltételek nélkül szeret. Szeretni fogja a Kísértőt is, és fel sem vetődik benne, hogy kételkednie kellene. Mivel tapasztalata nincs a duális (kétpólusú) világról, ezért engedelmeskedik a Kísértőnek, aki játszani hívja. Hasonló ez, annak a kisgyermeknek a viselkedéséhez, akit vonzó játékszerekkel elcsal a pedofil kísértő, majd megerőszakolja, és az életére tör. A gyermek nem szexre vágyik, hanem a játékra és kíváncsisága, megtapasztalási vágya motiválja. Az emberiséget tehát a duális világba csalta a Kísértő, amire egy programozási hiányosság, illetve az önmegismereti tapasztalatok hiánya adott lehetőséget. Ne tévesszen meg bennünket az, hogy az angyaloknak is csak egy törvényük van, a szeretet. Ők nem önálló lények, a szabad akaratukat vagy át sem vették vagy már feladták, folyamatos kapcsolatban állnak a Teremtővel, így nem is tévedhetnek.

Ezek után az emberiség ki lett helyezve egy zárt térbe (nevezzük Földnek), ahol a fejlődését folytathatta. A szeretet törvény mellé egy másik törvény lett beépítve: ne árts! De ha szeretünk, és nem ártunk, akkor semmit sem pusztíthatunk el, még saját tévedésünk eredményét sem. Szabad volt nekünk az állati lényeket is a magunk szintjére felemelni, velük egységet alkotni és megélni. Ebből aztán az következett, hogy az emberek állati lényekkel közöszültek és utódokat hoztak létre. Az utódokat génmanipulációkkal feljavították, és nekik emberi jogot adtak. Az ily módon létrehozott lények egymással tovább szaporodtak. Így születtek azok a lények, akiket most már csak a mesékből ismerünk (koboldok, tündérek, titánok, óriások, kentaurók

stb.). Az állatokkal való közösülés állati viselkedésmintákat programozott be az emberi lények idegrendszerébe (finomanyagi testébe). Ez a civilizáció nem maradhatott fenn tartósan, hiszen a félig állati lények nem rendelkeztek a szeretet és a ne árts programokkal, vagyis elkezdtek ölni, pusztítani. Erre az emberi civilizációnak választ kellett adnia, és a saját védelme érdekében felül kellett írnia a ne árts törvényt. A háború, ami hasonlatos volt egy nukleáris katasztrófához, csak éppen más eszközökkel, minden olyan lényt elpusztított, akinek a teste finomanyagi rezgésből állt. Így történt tehát, hogy a finomanyagi testtel rendelkező lények nem maradtak fenn, vagy idejében elköltözve a Földről máshol kezdtek új életet, vagy csak asztrálismentális síkon léteznek (mint „mesefigurák”). A legdurvább anyagi testekre azonban kevésbé hatott az energiafegyver, így azok túléltek. A fejlődni, megtapasztalni szándékozó emberi lelkek számára ezek után nem maradt más megoldás, mint a durvaanyagú, félig állati (ősemberi) testekbe leszületni, és kezdetét vette az emberi evolúció.

Ezek az ősemberi lények azonban hordozták a létfenntartási és fajfenntartási ösztönprogramokat, amelyek olyan erősek, és olyan mélyen gyökerezők, lévén hogy a gerincvelő szintjén vannak kódolva, hogy könnyedén felülírják a szeretet és a ne árts programokat, amelyek az elme szintjén épültek be. Nekünk tehát, jelenlegi emberi lényeknek, a gerincvelő ösztönprogramjait kellene felülírnunk ahhoz, hogy az eredeti terv szerint működjünk. Egyetlen esélyünk van erre, az eredetileg beépített lélek program felébresztése. A lélekprogram az, ami minden más idegrendszerbe kódolt programot fokozatosan felülír, és az önfejlődést a lelki fejlődés irányába mozditja el. Ennek eredményeképpen felismerjük, hogy **egy szimulált, de reális világban létezünk, képessé válunk azt elhagyni, és egy másik realitásba átlépni!**

Analógiák az emberi elme és az intelligens robotok „gondolkodása” között

Az, hogy az emberi elme valójában egy computer már a közel kétezer évvel ezelőtt élt bölcs, Patanjali jóga szutráiból is kikövetkeztethető (Rhasoda Varga Margit Patanjali jógaszutráinak fordítása: <http://uktm.org/hu/Patanjali-joga-szutrai-97>)

Lássunk erre néhány példát:

2.12. A gyökérprogramok (*klesa-mula*), az előző életek karmikus lenyomatai, amelyek a jelen vagy a következő életben tapasztalhatók meg.

2.13. Ezekből a jelen levő gyökérprogramokból (mint a fából) három következmény sarjad ki: az életforma (*jaty*), az élettartam (*ayus*) és az élettapasztalat (*bhogah*).

Nem kevesebbet állít Patanjali, mint azt, hogy az elmében található programok határozzák meg az életformánkat, élettartamunkat, sőt még az élettapasztalatainkat is. Vagyis, előre rögzítve van, hogy milyen életesemények által, milyen megtapasztalásokra tehetünk szert az életünk során. Az elmében klesák (jelentése: kettősségek, benyomásminták, benyomásmagok) találhatóak, amelyek programoknak tekinthetők, úgy működnek, mint a KLISÉK, vagyis sémák, minták. De nézzük csak tovább:

2.4. A spirituális tudatlanság az alapja a benyomásmintáknak (*klesáknak*). Valamennyi négyféle állapotban létezhet: szunnyadó, latens, inaktív (*prasupta*); gyengített (*tanu*); megszakításokkal fellépő (*viccinna*); folyamatosan teljesen aktív (*udaranam*).

3.14. A feldolgozott (*santa*), megnyilvánuló (*udita*), látens (*avyapadesya*) állapotok az elmét általánosan jellemző tulajdonságok.

Ezek szerint Patanjali megkülönböztet olyan programokat, amelyek a tudatalattiban inaktívan szunnyadnak, mert még nem került sor arra, hogy aktiválódjanak. Olyanokat, amelyeket az egyén a tudatalattiban elfojtott, mert nem akar velük szembenézni, ezek a gyengítettek. Olyanokat, amelyek csak meghatározott hatásra kezdenek el működni, ezek a megszakításokkal fellépők, és végül olyanokat, amelyek folyamatosan aktívak, mert tudatosan használja őket. Patanjali önmegfigyeléssel szerzett tudomást ezekről, hiszen a jógában a legfontosabb feladat az elme szabályozása, ehhez pedig ismernünk kell az elme működését.

Az ember az intelligens robotok létrehozásával lényegében saját működését tanulmányozza. Az intelligens robotok képesek tanulni. Ez azt jelenti, hogy viselkedésmintákat fognak ellesni a környezetüktől, vagyis tőlünk, emberektől. Ugyanúgy, mint a gyerekek a szüleiktől, csak sokkal gyorsabban. A megtanult viselkedésmintákat ezt követően rendszerezik, és valamilyen szempontrendszer szerint szelektálják, felülbírálják, majd törölhetik. Ilyen szempontból nagyon nem mindegy, hogy milyen viselkedésmintákkal találkozik majd egy robot, másképpen fogalmazva milyen kulturális-szociális környezetben „nő fel”. Ha pl. az intelligens robottechnológiát a terrrorszervezetek is megszerzik, akkor könnyen lehet, hogy a robotok a tőlük ellesett viselkedésmintát fogják „természetesnek” tekinteni, ami azt is eredményezheti, hogy mindenkit el lehet pusztítani, aki nem ért egyet velük vagy nem engedelmeskedik.

Folyamatosan zajlik az eszmecsere arról, hogy az intelligens robotokba helyezzek-e el bizonyos erkölcsi törvényként működő programokat, és ha igen, akkor melyek legyenek ezek? A robotika törvényeinek megalkotását Isaak Asimov sci-fi írónak tulajdonítják, aki műveiben mélyrehatóan foglalkozott azzal, hogyan lehetne olyan robotokat konstruálni, amelyek nem fogják elpusztítani az alkotóikat? Így születtek meg az alábbi törvények:

0. A robotnak nem szabad kárt okoznia az emberiségben, vagy tétlenül tűrnie, hogy az emberiség bármilyen kárt szenvedjen.

1. A robotnak nem szabad kárt okoznia emberi lényben, vagy tétlenül tűrnie, hogy emberi lény bármilyen kárt szenvedjen.

2. A robot engedelmeskedni tartozik az emberi lények utasításainak, kivéve, ha ezek az utasítások az első törvény előírásaiba ütköznenek.

3. A robot tartozik saját védelméről gondoskodni, amennyiben ez nem ütközik az első vagy második törvény bármelyikének előírásaiba.

Tételezzük fel, hogy ezeket a törvényeket beprogramozzák egy intelligens robotba. Kérdés ezek után, hogy melyik oldalra áll egy ember-ember közötti háború esetén? Ha be akarják vetni őket – márpedig erre van esély – akkor a fenti törvényeket ki kell iktatni. Ha nem programozzák be a törvényeket vagy hagyják, hogy saját belátásuk szerint cselekedjenek, akkor a kérdés, nem kérdés, ebben

az esetben ugyanis el fogják pusztítani az emberiséget vagy annak egy részét. Erre egyébként Stephen Hawking elméleti fizikus is felhívta a figyelmet, ugyanis logikailag levezethető a mesterséges intelligencia természetéből. A mesterséges intelligencia alapvetően az emberi természetet követi, és aszerint fog cselekedni, ami a saját érdekeit szolgálja. Egy intelligens robot elpusztíthatatlan lesz. Képes saját részeit vagy akár teljes egészében önmagát is kijavítani és megsokszorozni, képes bármely erőforrásra felcsatlakozni, akár nap-elemes üzemmódra is áttérni, ami miatt gyakorlatilag kikapcsolhatatlan, képes bármely információforrásra rácsatlakozni, arról információt letölteni, és mindezt olyan sebességgel, hogy az a legjobb emberi képességekkel sem lesz megközelíthető. A logikán kívül nem ismer más szabályt, nem fog érzelmeskedni, meghatódni, bár el tudja játszani ezeket, és a legfontosabb, ami megkülönbözteti az embertől, hogy benne nincs jelen az isteni szikra, ami minden emberben egy tudatos vagy tudattalan lelki motiváló tényező. Emiatt egy önmagát önállósító robotnak a legmagasabb célja csak önmaga túlélése lehet.

Egy intelligens robot „személyiségében” saját ego-tudatos viselkedésmintánk fog megjelenni, fizikai-biológiai-elmebeli képességeink korlátai nélkül!

Az alapkérdés, hogy honnan ered az emberiség és mi a létezésének célja?

A robottechnológia fejlődése sajátos jogi kérdéseket vet fel, amelyekre illene megnyugtató választ adni mielőtt tényleg belépünk a robotika korszakába. Nevezetesen, hogy legyenek-e a robotoknak jogai és melyek legyenek ezek?

Az emberek az intelligenciájukra hivatkozva tekintik magukat az állatvilág fölött állónak, és ezért gondolják, hogy nekik szélesebb körű jogokkal kell rendelkezniük, mint az állatoknak. Ha az intelligenciát tekintjük meghatározónak a jogok szempontjából, akkor egyértelmű, hogy a robotoknak emberi jogok járnának. Egyfelől sokkal intelligensebbek lesznek, mint az emberek többsége, másrészt választható személyiséget lehet beléjük programozni, ezáltal emberszerűek lesznek. Ha pedig emberszerűek, akkor előbb-utóbb biztosan eszébe

jut valakinek, hogy robotokkal házasodjon össze. Ez sajnos egyáltalán nem eretnek gondolat. Az első szexuális robotot már kipróbálták, és mivel a robot személyisége megválasztható és változtatható, így sokan gondolják majd azt, hogy inkább egy robotot keresnek társnak, mint hús-vér embert. Nem lesznek viták, teljes lesz az összhang, a robot pontosan azt nyújtja, úgy és addig, ameddig a felhasználója igényli. Innen már csak egy lépés, hogy az emberek velük oldják meg a szaporodást is.

Már az is felvetődött a kutatók fejében, hogy hogyan fogunk majd ezekkel a sokkal intelligensebb és gyorsabb robotokkal kommunikálni, hiszen még a gondolatmenetüket sem fogjuk tudni követni. Így aztán azon gondolkodnak, hogy az emberek agyát mesterséges intelligenciával egészítik ki a gördülékeny kommunikáció érdekében. Persze nem valószínű, hogy ezt több milliárd ember megengedheti majd magának, így aztán az emberiség még inkább két részre szakad, a kisebbik rész, aki mesterséges intelligenciával lesz felturbózva, a másik rész pedig, aki megmarad „hülyének”. Már ez önmagában súlyos jogi kérdéseket vet fel, hiszen előbb-utóbb az intelligensebb félig ember - félig gép lények másodrendűnek fogják tekinteni a „normálisokat”.

Jelen pillanatban még az sem megoldott az emberi társadalmakban, hogy ember-ember között tehetünk-e, és ha igen, akkor milyen mértékben, jogi különbséget, akár intelligenciára, akár „másságra” alapozva. Gondoljunk csak arra, hogy egyes társadalmakban a nőknek, vagy bizonyos csoportoknak még választójoguk sincs, vagy a más vallásúaknak semmilyen joguk nincs, gyakorlatilag rabszolgák! Ha még az ember-ember jogi egyenlőségét vagy definiálható különbözőségét sem tudtuk megnyugtatóan letisztázni, akkor a robotok jogi helyzetének megoldására teljesen felkészületlen a társadalom.

Az emberi faj pusztta létezése egyre több problémát vet fel, és a civilizáció jelen irányú fejlődése még több etikai-jogi kérdést fog felszínre hozni. Amikor egy civilizáció eléri azt a fejlődési szintet, hogy a létezése több problémát okoz, mint amennyit megold, akkor szokott nyomtalanul elpusztulni! Ilyenkor valaki megnyomja a delete gombot, és új játék kezdődik. A régi játék vége, és az új játék kezdete azonban sokak számára fájdalmas.

Mi lenne, ha a tudomány és a technika átgondolatlan fejlesztése helyett valóban azzal foglalkoznánk, amiért teremtettünk? A játék valódi lényege ugyanis a dephoi Apolló templom bejáratának felirata szerint is az, hogy „*Ember, ismerd meg önmagad!*” Ki vagy te? Mitől vagy ember? Mi a lényegi különbség közted, egy állat vagy egy robot között? Mert, ha ezzel a lényegi különbséggel mindenki tisztában lenne, akkor fel sem vetődne, hogy az ember robotokkal vagy robotként akarjon élni, vagy azokkal akarjon társadalmat alkotni. Ha viszont ezt a lényegi részünket keressük, akkor elkerülhetetlenné válik a kérdés, hogy ki teremtett bennünket és miért?

Aki ezekre a kérdésekre materiális válaszokat ad, annak a számára teljesen logikus az evolúció iránya: egysejtűből többsejtű, állatból ember, és emberből intelligens robot. Ez a fejlődés iránya!? Erre mondom én azt, hogy köszönöm, ebből nem kérek! Mert az szeretnék lenni, aki vagyok, isteni lélekszakra, a lelki fejlődés csúcsára elérő EMBER, aki felismeri a Teremtőjét, és meghajol előtte! Akkor Isten Önmagához emel, és ekkor megsemmisül minden program, ami eddig irányított, mert megszületik a teljes tudatosság, és a válasz minden dolgok mértéke! Ha választhatok, hogy Istenember legyek vagy intelligens robot, akkor nem kétséges, hogy melyiket fogom választani.

Ezen a ponton kanyarodjunk vissza a kiinduláshoz. Mivel a Teremtő nem akart kizárólagos lenni, nem programozhatott bennünket az Ő kizárólagos szeretetére, csak a minden létező iránti szeretetre. Ezzel „programozási hibát vétett”, és ennek a következménye lett ez a téves program, amelynek most a kísérleti alanyai vagyunk. Ha Ádám és Éva a „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből*” elvet követte volna, akkor tudta volna, kire kell hallgatnia, és nem zuhantak volna a dualitás világába. Ha a tudósok ezt az elvet követnék, akkor helyesen tudnák programozni a robotjaikat. Akkor a robotok a Föld lakóiból kiválasztott Bölcsék Tanácsának tartoznának engedelmességgel. Akkor a robotok szolgálata által a Föld lakóinak mindegyike jólétben élhetne, és az élet valódi céljára koncentrálhatna. Mert megvalósulhatna ez is! **Ha az emberiség nem akar programozási hibát véteni, akkor nem ad szabad akaratot az intelligens robotoknak!**

Ádám és Éva története tanmese. Ha a Teremtő emberi lényt alkot, akibe belehelyezi Önmaga egy részét, akkor nem programoz-

hatja őket az Ő kizárólagos szeretetére, mert akkor elveszi tőlük a lehetőséget arra, hogy megtagadják, majd felismerjék. Így azonban egy hatalmas kegyelem birtokába juthatunk. Mi az, amit egy emberi légy adni tud a Teremtőjének? Semmi nincs, amivel szabadon rendelkezhetnél, ami tényleg a tiéd. Amit a birtokodnak vélsz ebben a világban, csupán illúzió. A kizárólagos szereteted az egyetlen, ami a tiéd, és amit a Teremtődnek adhatsz.

És aki ezt felismerte, annak számára a játék véget ért.

A mátrix

Bevezetés

Most nem a sokak által ismert sci-firől akarok írni, de lehet, hogy mégis odajutunk... A mátrix az a közeg, amely körbevesz bennünket, amelyben élünk. A mátrix alkotóelemei felölelik az egész társadalmat a teljes felépítményével, a gazdasági-politikai rendszert, a társadalmi-szociális összetevőket, a kulturális-oktatási kérdéseket, az egészségügyi-testi-lelki-szellemi lehetőségeket. Mátrix mindig volt és mindig lesz. Mi dolgunk a mátrixszal? Harcolnunk kell vele vagy elfogadni? Kitörni belőle vagy beilleszkedni? Mindenki természetének megfelelő megoldást keres, de egy dologban egyet kell értenie minden próbálkozóknak. A mátrix működésének ismerete nélkül csak tehetetlen vergődés minden kísérlet.

A továbbiakban azt fogjuk megvizsgálni, hogyan működik a mátrix? Mi teszi lehetővé a fennmaradását? Miért érezzük úgy, hogy rajtunk kívül álló tényezők irányítása alatt állunk, és hogy az egész mátrixhatás nem más, mint egy háttérhatalom összeesküvése a jobbra, szebbre törekvő emberiség ellen? A mátrixot több szinten (a makrokozmosztól a mikrokozmoszig) fogjuk vizsgálni, hogy felismerjük azokat az analógiákat, amelyek az egészséget áthatják. A mátrix megismerése hasznos utazás lesz azoknak, akik követik az írásaimat. Olyan felismeréshez vezetheti el őket, amely szinte a megvilágosodással ér fel. Miután ilyenek nem sokan lesznek, ezzel már meg is válaszoltam egy kérdést, hogy miért maradhat fenn, és működhet a mátrix szinte zavartalanul. De menjünk sorjában.

Honnan ered a mátrix?

Az első mátrixot Isten hozta létre önmagából és önmagában. Ha valakinek ezen a ponton görcsbe rándul a gyomra, akkor Isten helyébe helyettesítse be a Természetet. Eszmefuttatásunknak sem a lényegét, sem az eredményét nem fogja érinteni az, hogy hívők vagyunk-e vagy materialista-ateisták. Tudom, hogy ez most meglepő, de így lesz.

A mátrix tehát egy teremtet világ. Vagy magától jött létre (a materialisták szerint) spontán vagy valamely teremtet intelligencia (Isten) hozta létre. Amennyiben elvetjük Isten létét, akkor az anyagnak kell olyan fokú belső intelligenciát tulajdonítanunk, amely képes olyan mértékű önszerveződésre és differenciálódásra, hogy létre tudja hozni azokat a lényeket, akik rálátnak a működésére. Ezt nézzük meg még egyszer! Szóval az anyagnak – amely eredendően öntudatlan – az önszerveződése által, létre kellett hoznia olyan fokú tudatot, amely képes az anyagot megismerni, és a működését felfogni. Ez rögtön ellent is mond egy ismert materialista tételnek, miszerint az Univerzumban semminek sincs célja, iránya vagy értelme, hanem spontán fluktuációk zajlanak. Így a tudat kialakulásának sem volt sem értelme, sem célja, hanem egy véletlenszerű képződmény, amely majd „elmúlik”. Ezzel azonban ismét ellentmondásra jutottunk, mert mi van, ha a tudat, amely – az eredeti feltételezésünk szerint az anyag terméke – egyszer csak győz az anyag felett, és úgy dönt, hogy anyag nélkül folytatja a működését és a fejlődését? Erre a materialistáknak az a válasza, hogy nem létezik anyag nélküli tudat. Én pedig azt mondom, hogy a tudat (filozófiai értelemben) az anyagnak egy olyan magas szerveződési foka is lehetne akár, amely, egy bizonyos fejlettségi szint esetén, képes elszakadni az anyagtól. Ezt cáfolja meg, aki tudja. Ha eddig eljutottunk, akkor innentől kezdve mindegy, hogy az anyag hozta létre a tudatot, vagy a tudat az anyagot.

Az Univerzumot szemlélve, azt látjuk, hogy a működése kétirányú. Létezik keletkezés és elmúlás, galaxisok születnek és eltűnnek, bolygók kialakulnak és megsemmisülnek. Ugyanakkor a fejlődésnek iránya van, az Univerzum tágul. Lehet, hogy egyszer zsugorodni is fog, de most kétséget kizáróan tágul. Ez pedig irány. Valami irányt adott a folyamatnak, olyankor, amikor még tudat, eredeti feltételezésünk szerint, nem létezett. Na, ja, az ősrobbanás. Csakhogy az is

irány. Valami, ami eddig egyben volt, hirtelen felrobban, és elkezd vele történni valami egészen más, mint eddig. Az elméleti fizikában és a matematikában úgy jellemzik ez ilyen rendszereket, hogy egy függvény megoldásai egy adott ponton elágaznak, mert az eredeti megoldás a paramétertérben instabillá válik. Jellemző a tudományra, hogyha egy kérdésre nem tud válaszolni, akkor egy, a kívülállók számára érthetetlen, állítás mögé bújik. Mert ugyan mitől változtak meg a paraméterek, ha nem attól, hogy a rendszer halad (iránya van) a paramétertérben? Valaminek történnie kellett, ami az ősrobbanást elindította. De még ha elmaszatozunk ennek a kérdésnek a megválaszolását azzal a feltételezéssel, hogy ez valami spontán fluktuáció volt, akkor is vitathatatlan, hogy ennek az eseménynek a sokmilliárd éves következménye az, hogy most itt ülök egy számítógép előtt, és ezen az eseményen meditálok.

Nyilvánvaló, hogy a bármilyen módon kialakult tudatos lények törekedni fognak arra, hogy túléljék az anyag spontán önmozgásaiból eredő változásokat, kivonják magukat az anyag fennhatósága alól, és önállósítsák magukat, vagyis anyagtól független létezést nyerjenek. Ez pedig nem más, mint a MÁTRIX LEGYÖZÉSE. A mátrix tehát az anyagi világ, és a tudat az anyag legyőzésére, felülírására törekszik, tudati evolúciót hozva létre az anyagban. Ez akkor is igaz, ha van Isten, és akkor is, ha nincs. A különbség csupán annyi, hogy ha van Isten, akkor nagyobbak az esélyeink.

Az előzőekből következik, hogy – innen nézve – nem tudjuk eldönteni, hogy az anyag hozta létre a tudatot, vagy a tudat hozta létre az anyagot. Azt is láttuk, hogy az Univerzum fejlődésének valami irányt szabott, sőt szab. Az anyag működésének az egész Univerzumot egységesen átható törvényei vannak, mint pl. a tömegvonzás. A fizikus azt mondja, tömegvonzás azért van, mert egy bizonyos részecske kölcsönhatást közvetít két másik részecske között. Ez azonban nem magyarázat az eredeti kérdésre, miért kell tömegvonzásnak lennie? Valami van, és képesek vagyunk megmagyarázni, hogy miért úgy van, de azt nem értjük, hogy miért van egyáltalán? A csillagokban magfűzió folyik, amelynek során fény keletkezik, ami szétárad. Miért magfűzió folyik? Mert több a hidrogén, mint a hélium? Mi döntötte el azt, hogy így legyen? Más kölcsönhatás is eredményezhet fényt. És miért kell egyáltalán fénynek keletkezni? Ki vagy mi határozta azt meg, hogy ez az Univerzum úgy fog fel-

épülni, hogy a csillagokban magfúzió által fény keletkezik, ami nélkülözhetetlen lesz az élet kialakulásához? Azt mondjuk, hogy mindent az anyag belső tulajdonságai szabják meg. De akkor ki vagy mi határozta meg az anyag belső tulajdonságait? Ha feltételezzük, hogy kezdetben semmi sem volt determinált, akkor ezekre a kérdésekre választ kellene adnia a tudománynak, márpedig az eredendő kérdésekre nincs válasz. Helyesebben az a válasz, hogy ez azért van így, mert így tapasztaljuk, és mivel más lehetőségéről nincs megtapasztalásunk, elfogadjuk, hogy ez csak így lehet. És itt most egy nagyon fontos ponthoz jutottunk el. Nevezetesen ahhoz, hogy a mátrix meghatározza a gondolkodásunkat. Számunkra az a magától értetődő rendszer, amelyben élünk. Nem tudunk mást elképzelni. És ez ugyanúgy igaz az Univerzumból alkotott fogalmainkra, mint pl. a családról vagy a partnerkapcsolatról kialakított felfogásunkra. A mátrix tehát leképezi magát bennünk, áthatja a szemléletünket. A mátrix bennünk van. A mátrix mi vagyunk!

Akkor hogyan tudnánk információt szerezni a mátrixon kívüli dolgokról? Ha meg akarjuk változtatni a családról vagy a partnerkapcsolatról kialakított elképzeléseinket, akkor meg kell vizsgálnunk olyan kultúrákat, amelyben másképpen élnek, mint mi, vagyis vonatkoztatási rendszert kell cserélnünk. Ha azonban az Univerzumból akarunk magasabb tudáshoz jutni, akkor kihez forduljunk? A legnagyobb gondolkodóink sem tudtak okosabbat kitalálni, mint Istenhez, aki végtelen intelligencia formájában jelen van a mátrixon kívül is és belül is. A mátrixon belül maradván tehát nem eldönthető, hogy van-e Isten vagy nincs. Viszont vannak, akik kiléptek a mátrixból, és rajtuk keresztül Isten kinyilatkoztatást adott. Isten azt mondta nekik, Ő öröktől fogva létezik, és mindent Ő hozott létre. Megtehetjük, hogy mindezt nem hisszük el, és magunk indulunk az igazság keresésére. Ebben az esetben végig kell járnunk azt az utat, ami kivezet a mátrixból. A mátrixból kijutottak azt mondják, hogy három teremtet világ van, vagyis a mátrix háromrétegű. Minden intelligens lény úgy lett megteremtve, hogy tovább tudjon teremteni, így jött létre a három világ. Mi a harmadik, azaz legalsó világ középső rétegében élünk. Aki a Legfelső Teremtőről szándékszik kinyilatkoztatást adni, annak a tudatosságával az első világ legfelső rétegéig kell eljutnia legalább, hogy azt mondhassa, ő Istent ismeri. A többiek a hívő kategóriába esnek. Isten megjelenhet ugyan valakinek a nappalijában

(is), de az nem jelenti azt, hogy az ő információi Istenről a mátrixon kívülről származnak.

Miért jött létre a mátrix?

A mátrix létrejöttének oka, hogy elősegítse a teremtetett tudatos lények önmegismerését. Minden intelligens lény a saját teremtése által tudja leginkább önmagát feltárni. Ha te teremtesz egy gyermeket, akkor nem fogod neki engedni, hogy a nappalidban építsen homokvárat, hanem létrehozol neki egy homokozót, és azt mondod, hogy ott építhet, rombolhat, sőt tombolhat, addig a határig, amíg az téged nem zavar. Mivel mi már a harmadlagos teremtésben vagyunk, ezért a mi korlátainkat az egy szinttel fölöttünk álló tudatosabb lények is megszabhatják, akik azt mondják, addig tombolhatunk, ameddig az ő teremtésüket nem zavarjuk. Miután zavartuk, ki lettünk helyezve az anyagi világbeli Földre. Ez a játékkerünk, a mi kis mátrixunk, amelyet saját kényünk-kedvünk szerint formálhatunk. Ezt a játékkeret tehát NEM Isten teremtette, de a magasabb világok törvényszerűségei áthatják, amelyek a mi emberi törvényeink fölött és mögött, rejtetten működnek. Amikor azt mondjuk, hogy a mátrixot akarjuk megismerni, akkor egyidejűleg tanulmányozzuk a mátrixot fenntartó törvények minden szintjét, sőt egyidejűleg önmagunkat is, mivel a mátrix bennünk is leképeződik.

Amikor tehát a csillagász a csillagrendszerket, az orvos az emberi testet, a kémikus az anyag törvényeit, a filozófus a társadalom működését stb. tanulmányozza, helyesen cselekszik, mert a mátrix egy bizonyos szeletét teszi vizsgálatának tárgyává, és ezen keresztül a mátrix és önmaga megismeréséhez juthat közelebb, feltéve, ha jól vonja le a következtetéseket. Miután az összes teremtetett világban minden az önmegismerésről és az önfelismerésről (vagyis önnön lényünk legbelső lényegének felismeréséről) szól, ezért a mátrix tanulmányozását is ennek kellene alárendelni. Az önmegismerés legolcsóbb és legkézenfekvőbb módja az önmagunkba tekintés, vagyis a belső önfeltáró munka. Nem igényel jelentős technikai és anyagi ráfordítást, bárki végezheti, ki sem kell lépnie az otthonából. Amiért az emberek mégsem ezt teszik, annak okát éppen az emberiség által teremtetett kollektív mátrixhatásban kell keresni. Vagyis a lényeg felis-

merésének hiányában az emberiség következetesen hárítja az eredeti feladatot, és azt valami mással helyettesíti. Mint amikor a diák – ahelyett, hogy megírná a leckét – kifelé bámul az ablakon, az emberiség sem a földi feladatával foglalkozik, hanem háborúzik, szexrobotot gyárt, és autót lő ki a Mars felé. Ha a diák megoldaná a leckét, kiengednék a szabadba, ha az emberiség a fő feladatával foglalkozna, feltárulna számára az Univerzum valamennyi titka, és magasabb világba léphetne.

Amint látni fogjuk, a földi mátrix nem így működik. A nézőpontváltáshoz elengedhetetlen, hogy tudatunkat képesek legyünk kitágítani, ha nem is rögtön a mátrixon túlra, legalább a Földön túlra. A kép ehhez szeretne hozzásegíteni (3. ábra).

3. ábra

A Jupiter és a Föld (foto)

A fotó bal oldalán a Jupiter, jobb oldalán az a kicsi fénylő pont a Föld, amelyen – az Univerzumhoz képest – még a baktérium méreteinél is parányibb emberi lények vívják külső-belső harcukat a felismerését. Ha pedig meggondoljuk, hogy az egész Univerzum csupán a harmadik teremtet világ egy parányi része, és minden teremtet világ tízszer nagyobb, mint az alatta található, akkor beláthatjuk, hogy önmagában emberi intelligenciával, tudattágítási folyamat nélkül, lehetetlen ebből kievickélni. Márpedig vannak, akiknek sike-

rült, mert megértették, hogy a köröttünk levő mátrixot pusztán az illúzióink tartják egyben.

Hogyan működik a mátrix?

Motto: A mátrixból csak annak segítségével juthatsz ki, aki létrehozta

A teremtés Isten önmegismerési folyamata

Induljunk ki abból, hogy a teremtés Isten önmegismerési folyamata, amelyet a szeretet motivál, amit Isten önmaga részei iránt érez. Minden teremtetten lény öntudatlanul vagy tudatosan részt vesz ebben. Minden teremtetten lény Isten kisebb-nagyobb részhalmaza, akik jól körülhatárolt, ezáltal elkülönült, elemi egységekként vesznek részt a teremtés folytatásában. Az, hogy minden lény Isten képmására lett teremtetten nem jelent mást, mint hogy ő maga is a teremtése által ismeri meg önmagát. Na, de mit kell megismerni? Isten talán nem ismeri önmagát? Isten ismeri önmagát, de nem nyilvánított meg mindent önmagából minden lehetséges paraméter figyelembe vételével. Ez azt jelenti, hogy egy-egy teremtési ciklusban a teremtést meghatározó véges számú paraméter értéke rögzítésre kerül, és ez szolgál keretként a teremtés kivitelezésekor. Egy következő teremtési ciklusban részben más paraméterek és más értékek felhasználása történik. Minden teremtési ciklusban jelen lesznek a régi elemek, de új, még ki nem próbált környezetbe helyezve. A vallási teremtéstörténetek ezt úgy fogalmazzák meg szimbolikusan, hogy a Fény behatol a sötétségbe, és megnyilvánítja annak tartalmát, illetve kölcsönhatásba lép vele. A Fény lesz a Teremtő, a férfi princípium, a Krisztus; a Sötétség, az eddig megnyilvánulatlan, ami befogad, a női princípium, a Szent Szellem. Igen ám, de ettől zavar támadt az emberi elmében, mert a Sötétséget a Szent Szellemmel kellene azonosítani. Hangsúlyozom, hogy ez a zavar csak a korlátozott tudásúak körében áll fenn, így aztán a zavar feloldása érdekében a vallási vezetők létrehoztak egy Sátán fogalmat, aki megtestesíti a Sötétséget. Ettől viszont még nagyobb lett a zűrzavar, mert valahol a tudatalattiban mégis jelen van, hogy a Sötétség a teremtést befogadó legmagasabb női princípium, de a Sötétség a Sátán is, így aztán a nő=sötétség,

szex=bűnösség, és mindkettő a Sátán kísértése sztereotípiák születtek meg. Ezek után itt a földi világban már senki sem érti, miről van szó. Tehát Sátán nincs, ez gyermekmese, de mint minden mesének, megvan a maga szimbolikus jelentése. A Sötétség = megnyilvánulatlan, egy része Istennek, de ugyanakkor a női princípium is, mint befogadó.

A teremtés minél távolabb kerül a Forrástól, Istennek annál kisebb részei lesznek a folytatólagos teremtői a világoknak. Minél kisebb rész lesz a teremtő, annál kevesebbet tud áttekinteni az egészről. Ráadásul a teremtés minden szinten ugyanazon az elven történik, a teremtő erő kivétel a sötét megnyilvánulatlanba. Az egyes ember szintjére lebontva ez azt jelenti, hogy a tudat kivétel a tudatalattiba és annak tartalmát megnyilvánítja, felszínre hozza, ami akár anyagi formát ölthet. Mivel a megnyilvánulatlan sötétség ismeretlen, ezért a Forrástól elszakadt lények mindig félni fognak annak tartalmától, és ha az öntudatlan teremtésükkor olyasmivel szembesülnek, amivel nem szívesen találkoznak, akkor azt a Sátánra fogják. Lényegében így születik meg a dualitás elve.

Az elme megjelenése

Az 'ÉN' és 'NEM-ÉN', az isteni szinten még egységet alkot, mert az 'ÉN' a már korábban megnyilvánított (teremtett, tudatosított), a 'NEM-ÉN' a megnyilvánulatlan (még lappangó, nem tudatosított) tartalommal azonos. Abban a pillanatban azonban, hogy Isten egy részhalmaza válik teremtővé, benne a tudat, mint 'ÉN', és a tudatalatti, mint 'NEM-ÉN' az elme részeként jelennek meg. Az elme, mint információs mező az egységtől elhatároló burok, ami egyéni, virtuális elkülönültség tudatosságot ad az entitásnak. A szabad akarat csak ezen elkülönülés által adható meg. A gyermekednek sem lesz szabad akarata addig, amíg nálad lakik, és a te kenyereidet eszi, csak akkor tud téled látszólagos függetlenségben élni, ha elköltözik. Azért látszólagos a függetlensége, mert a szülői mintái a háttérből motiválják. Valójában egyetlen entitás sem független Istentől, de átélheti ezt egy virtuális valóságban, a mátrixban. Ezek után nézzük meg, mi történik az elkülönültség állapotában?

A résztudatossággal rendelkező entitás a 'NEM-ÉN'-től elhatárolódik, nem ismeri fel önmaga részeként, emiatt szembefordul vele. Ekkor a saját kivetített elme tartalmát valaki másnak, ellenerőnek

tulajdonítja, így születik a Sátán fogalma. A Sátán tehát egy általános megtestesítője minden olyan dolognak, amivel az entitás nem akar szembesülni, de mégis kénytelen, mert benne jelenik meg. A Sátán azonban csak, mint elv van jelen az emberi gondolkodásban, többnyire, mint háttérhatalom, aki másokat mozgat. Az emberek a nem-szeretemet tapasztalatokat gonosz, önző stb. másik embernek tulajdonítják, akiket el kell kerülni, vagy el kell pusztítani. Valójában azonban csak egyetlen dolgot kell elpusztítani saját tudatlanságukat.

Amikor az entitás ráébred, hogy az ellenerő is ő, akkor megvilágosodik, a szemlélete ismét az egység szemléletet ölti fel. Ezért küzdött a Sátánnal Jákób, szembesült vele Jézus, Buddha, mert ez minden ember egységhez vezető folyamatának része. A hinduk szemlélete kicsit más, kevésbe dualisztikus. Náluk Maya testesíti meg a sátáni elvet, ezért náluk a megvilágosodás pillanatában Maya fátyla fog eltűnni.

A sátáni elv tehát a tudatlansággal azonos, és minden entitás, aki a tudatlanságából fakadóan olyan dolgokat követ el, amelyek ellentétesek az egység szemlélettel, ezt az elvet szolgálja. Az egység elv felé haladás céljából Jézus a szeretetet, Buddha pedig a tudatosságot emelte ki. Ezt a két princípiumot egyidejűleg átadni az emberiségnek, senkinek sem sikerült. Krisna is megpróbálta, de csak részleges sikerrel járt, a Káli júga hajnalán túl korai volt, ezért a soron következő világtanítók csak rész princípiumokra építették a tanításaikat, így készítették fel az emberiséget a teljes tanítás befogadására. Azok, akik már korábban felfogták az egységszemlélet lényegét, elhagyhatták a földi létsíkot, a maradék pedig újabb tanítóra várnak, akik tovább magyarázzák nekik a részleteket. Mindenki addig vár a saját Megváltójára, amíg fel nem ismeri, hogy már rég eljött, és aki most előtte áll, az ugyanannak az Egységnek a része, más formában, és csupán feltette az i-re a pontot.

Mivel azonban a legmélyebb tudatlanság kötőerejében sok lény tartózkodik, ezért számukra külön „alvilágot” kellett létrehozni a mátrixban. Az alvilágban a sátáni elv uralkodik. A sátáni elv egy elkülönültséget előidéző program az elmében, és akiket sem a szeretet, sem a tudatosság, sem az önzetlen szolgálat nem érintett meg, azok nem képesek győzni ezen elv fölött. Az alvilágnak szintjei vannak, ahová az entitás annak függvényében kerül a halála után, hogy cselekedeteit milyen mértékben motiválta az elkülönültség illúziója.

Valójában nemcsak a halála után kerül oda, hanem életében is oda tartozik, mert a motiváló erői ebből az információs mezőből származnak. Az alvilágban mindennapos az ölés, az erőszak, egymás kínzása, a fájdalom, a nyomor, a kilátástalanság, a szenvedés, de nincs halál, így az egész még borzalmasabb. Az emberiség történetében időről időre felbukkannak olyan helyzetek, amikor sokan erről a létsíkról születnek a földi világba, kerülnek hatalmi pozícióba, óriási szenvedést okozva ezzel a többieknek.

Istennek azonban semmi köze sem az evilági, sem a túlvilági szenvedéshez. Ő alapelveket teremtett, amelyek meghatározzák a teremtetési folyamatokat. Mindenki azt teremti, ami öbenne van, mind életében, mind halálát követően. Ilyen értelemben minden bűnhődés önbüntetés, ami annál inkább drámai felismerés, mert senkire sem lehet hárítani a felelősséget érte. Senki sincs örökre bezárva a mátrix egyetlen szintjére sem, mert a kiemelkedéshez elég lenne egyetlen az egyén önző érdekén – túlmutató gondolat, a szeretetnek egy parányi szikrája a másik iránt, a váagnak egy morzsája Isten felé.

*

Mottó: A mátrix egy felfelé nyitott rendszer, mindenki addig marad benne egy adott szinten, amíg a félelmei erősebbek a felfelé törekvésénél, és amíg a felemelkedését mások elnyomásával próbálja biztosítani.

A mátrix úgy lett megteremtve, hogy minden szintjén más uralkodjon fölötted. Az emberek világában emberek, a magasabb világokban a töled tudatosabb bölcsek, az istenek világában pedig az istenek uralkodnak rajtad. Ha ez nem tetszik, akkor a magad urává kell válnod. Ha nem tudsz azzá válni, akkor kompromisszumokat kell kötnöd, vagyis keresel valakit, akit elfogadsz irányítódnak, és kénytelen-kelletlen engedelmessz neki.

Minél távolabb van a Forrástól a mátrix adott szintje, annál sűrűbb, annál áttekinthetlenebb a rendszer, és annál igazságtalanabbnak tűnik a számodra. Az emberek világában pl. nem érted, hogy miért a gátlástalan, erőszakos emberek juthatnak olyan hatalom birtokába, hogy uralkodhassanak fölötted. Ennek oka kettős. Az egyik, hogy valóban olyan képességek birtokában vannak, amivel te nem

rendelkezel. Ez pedig a hatalom megszerzésének és megtartásának képessége bármi áron. Ha te rendelkeznél ezzel a képességgel, te lennél a helyükben. Miért nem rendelkezel ezzel? Azért, mert elutasítod a hatalom megszerzéséhez és megtartásához szükséges tulajdonságokat. Ha elutasítod, nem baj, de akkor ne akarj hatalmat. A világi hatalom megszerzéséhez gátlástalanságra és erőszakosságra van szükség. Milyen alternatíva marad számodra, ha nem vagy ilyen? **Csakis az önmagad fölötti uralom megtanulása.** Ha viszont ehhez lusta vagy, akkor örökre elnyomott maradsz. A másik tényező, hogy akik uralkodnak fölötted, azok csak a félelmeid és a vágyaid által tudnak manipulálni. Vagyis valójában nem ők uralkodnak rajtad, hanem a félelmeid és a vágyaid. Nem véletlen, hogy lázadás, forradalom mindig akkor tör ki, amikor az embereknek már minden mindegy, mert a rendszer annyira rossz, hogy még a halál is jobb. Ekkor az emberek felülkerekednek a félelmeiken, és megpróbálják szétzúzni a mátrixot, amivel többnyire időleges és helyzeti eredményt tudnak elérni. Természetesen a hatalomban levők is ismerik a mátrix fenntarthatóságának követelményeit, és időről-időre sikeresen osztják meg a társadalmat, hogy ne mindenkinek egyszerre legyen rossz, illetve elszigeteljék a társadalom többségétől azokat, akiknek nagyon rossz. Így ők a társadalom perifériájára szorulnak, és nem tudnak befolyást gyakorolni annak működésére. Mindez látszólag iszonyúan igazságtalannak tűnik, pedig nem az. Mindenkinek lehetősége lenne a mátrix magasabb szintjeire kerülni pusztán belső önfeltáró munkával, és eljutni egy olyan tudati szintre, hogy a mátrix egyre kevesebb hatást tudjon rá gyakorolni.

Ha a mátrix következő szintjét vizsgáljuk, akkor a magasabb tudatossággal bíró embereket, szellemi világbeli entitásokat, a bölcseket kellene szolgálnia annak, aki ki akar szállni a mátrix legdurvább anyagi dimenziójából. A bölcsek azonban szabályokat írnak elő: ne tedd ezt, ne tedd azt, ellenben ezt és ezt cselekedd. Csakhogy az emberek fatális tévedésben vannak! Azt hiszik, hogy azért születnek, hogy élvezzenek, és azt várják el a szüleiktől, a társadalomtól, végső soron Istentől, hogy ehhez mindent megkapjanak. Isten azonban azért küldte ide őket, hogy dolgozzanak önmagukon (belső tevékenység), és tartsák fenn a társadalmat a következő generációnak (külső tevékenység). **Vagyis dolgozni kell!** Ez a Föld egy munkatábor, amiben vannak munkafelügyelők, akik, kisebb-nagyobb előnyö-

kért cserébe, vállalták, hogy munkára kényszerítik a többieket. Amikor az emberek rájönnek, hogy Isten semmit sem ad meg az élvezetükhöz, akkor megtagadják (nincs is), és megpróbálják maguknak megszerezni az élvezetük tárgyát, akár a másik személy, akár a közösség, akár az egész Föld rovására. Minél magasabbra kerülnek az anyagi javak megszerzésében, és a hatalom gyakorlásában, annál nagyobbat fognak bukni egy következő életben, és nem fogják érteni, miért olyan szegények, mint a templom egere. Van tehát egy forgószínpad, egy lenn és fenn, amelynek során a különböző életekben learatják előző életeik gyümölcseit. Persze, akik nem hisznek a reinkarnációban, azok erre is azt mondják, hogy gyermekmese, itt és most kell kielégíteni a vágyakat, megszerezni a javakat, kiélvezni az életet, mert csak ez az egy élet van. Pontosan ezzel üresítik ki, és teszik totál értelmetlenné az egész létezésüket. Ezzel a gondolkodásmóddal belebetonozzák magukat az örök létkörforgásba, mert nem követik a bölcseket.

Lehetne még felajánlani önmagukat isten valamely formájának szolgálatra. Ebben az esetben csak az adott istenaspektus „uralkodna” rajtuk, vagyis az isteni törvények értelmében kellene lefolytatni az életüket. De az emberek ezt sem teszik, vagy ha igen, akkor tudatlanságból nem találják meg a megfelelő formát és lehetőséget. Nem lehet ugyanis kihagyni a középső szintet, a bölcsek követését, akik már ismerik az univerzum működésének igazságait. A mátrixot Isten teremtette, ezért segítség nélkül nem lehet kikerülni belőle.

Vannak persze, akik azt gondolják, hogy akkor jön majd el a Kánaán, ha a technikai fejlődés eléri azt a szintet, hogy senkinek sem kell dolgoznia, és mégis mindenkinek lesz elegendő mindenkiből. Ehhez csak a robottechnológiát és a mesterséges intelligenciát kell fejleszteni, és minden megoldódik. Ezt is ki lehet próbálni, de a bölcsek tudják, és mosolyogva el is mondják, hogy ez nem lehetséges. Az emberi vágyak ugyanis korlátlanok, a természeti adottságok viszont végesek. Ennek felfogásához elég egy gondolat kísérlet. Gondolj arra, hogy egy szomszédos naprendszer lakható bolygóján sétálsz egy páfrányerőben, majd ezt követően próbáld meg megvalósítani. A gondolatnak nincsenek korlátai, de az anyagi dimenzióban való megvalósításnak igen. Ha a te gondolatod megvalósulna a jövőben, az biztosan nem lenne elegendő az akkor élőknek. Visszatérve a jelenre, ha mégis robottechnológiával és mesterséges intelligenciával szándé-

kozunk biztosítani a fennmaradásunkat, és a vágyaink kielégítését, akkor a robotjaink fognak uralkodni rajtunk, mert az intelligens robot fogja megmondani, mikor egyél és mit, mikor szeretkezzél és kivel, sőt szaporodhatsz-e, és ha igen, akkor megkaphatod-e nevelésre a gyerekedet. És ez alól az uralom alól is csak azok lesznek képesek felszabadulni, akik bölcsebbek lesznek még a mesterséges intelligenciánál is.

A hatalom működése a mátrixban

Az előző részben azt fejtettem ki, hogy amíg nem vagy az önmagad feletti teljes hatalom birtokában, addig mindig uralkodik fölötted valaki. A továbbiakban a mátrix egyes összetevőinek működését vesszük szemügyre a mélyebb megértés céljából. Elsőként nézzük meg, hogyan fejt ki hatását a világi hatalom?

Első tétel: Világi vezető az lesz, aki hatalomra vágyik. A bölcsék nem vágnak hatalomra, ők azt szeretnék elérni, hogy az emberek önként kövessék őket. A meggyőzés eszközeivel szándékoznak dolgozni. Eszközük lassan hatnak, és az embereknek csak egy kis csoportjához jutnak el. A bölcséknek a mindenkori világi vezetőket kellene tanácsokkal ellátni és meggyőzni, ha azt szeretnék, hogy jobban működjön a társadalom. Jelenleg, ha vannak is bölcsék, de túl kevesen és szétszórta találhatók. Sokan vannak viszont, akik önmagukat bölcséknek nevezik ki, és a világi vezetők közelében sündörögve, önmagukat tanácsadónak álcázva osztják az észet. A világi vezető pedig, még ha észre is veszi ezt, fel- és kihasználja őket a személyes érdekeinek megvalósítása érdekében. A világi vezető fő motivációja tehát, hogy megszerezze és megtartsa a hatalmat.

Korábbi korszakokban a vezetők a hatalomba beleszülettek (királyok, fejedelmek). A hatalom tehát azáltal volt legitim, hogy a többségi társadalom elfogadta a születés általi kiválasztottságot. Bizonyos társadalmakban a királyok isteni leszármazottaknak hirdették magukat, esetenként kiváló tulajdonságaikkal tűntek ki, de a legtöbb esetben, a vezetésre való alkalmatlanság miatt, egyre nehezebb volt indokolni a születés szerinti legitimitást. A történelem folyamán emiatt sok esetben történt fizikai erőszakkal lefolytatott hatalomátvitel. Mára már kialakult a hatalom megszerzésének egy kifinomultabb módszere, amelyet a képviselői demokráciákban alkalmaznak. A

demokráciák „szabad” választások által működnek, így a potenciális jelöltnak el kell érnie, hogy őt válasszák vezetőnek. Mi kell ehhez?

Második tétel: A hatalom megszerzéséhez elsősorban pénz kell. A pénz révén már megszerezhető lesz a média (vagy annak egy része), amelyen keresztül mentális befolyásolást lehet alkalmazni. Általános emberi tulajdonság, hogy az emberek szívesen állnak a hatalom mellé, oda, ahol már sokan vannak. Így csökken a felelősségérzet. A mindenkori vezető tehát a második sorbeli vezetőket azok közül kénytelen kiválasztani, akik legelőször mellé álltak, függetlenül attól, hogy ezt érdekből vagy meggyőződésből cselekedték. A meggyőződésből támogatóknak kevesebb, az érdekből támogatóknak több pénzt kell juttatni a további támogatásért cserébe. Így az idő előre haladásával egyre inkább a meggyőződés nélküliek kerülnek többségbe, mert az elvhűek csalódnak, hiszen ők kevesebb viszonzást kapnak. A pénz osztogatása során a vezetőnek arra kell vigyáznia, hogy mindig neki jusson a legtöbb. Ha a másodsorbeli vezetők közül valaki nagyobb gazdagságra tesz szert, mint ő, akkor előbbutóbb ki akarja majd pattintani a hatalomból, mert mást fog támogatni, vagy saját magát akarja a hatalomba juttatni.

Harmadik tétel: A hatalom megőrzéséhez folyamatos anyagi és erkölcsi viszonzást kell adni a mindenkori támogatóknak, folyamatosan ki kell számukra jelölni a mozgásteret, és meg kell győződni a lojalitásukról. Ha valaki a legfőbb vezető fölé nő bármilyen szempontból, és a lojalitását nem fejezi ki egyértelműen, akkor el kell távolítani a második vonalból. Ha még mindig ugrál, akkor keményebb eszközökhöz szükséges folyamodni.

A fentiekben azt szerettem volna megmutatni, hogy a képviseleti demokráciák hatalom megszerzési és megtartási módszere nem tud másképpen működni, mert a rendszer magából a mátrix felépítéséből következik. Azokban a társadalmakban, amelyekben ez a működés nem ennyire nyilvánvaló, ezért tűnnek jobbnak, mert nagyobb a húsos fazék, amelyből az osztogatást végre lehet hajtani, ezáltal ahhoz többen odaférnek. Egy gazdagabb országban a mindenkori vezetőtől távolabb állók is helyzetbe kerülhetnek, amíg a hatalmi struktúrát nem szándékoznak megzavarni, mert nagyobb a mozgástér, több a pozíció, nagyobb a felosztható piac.

Mindez ideig szó sem esett a vezető személyi kvalitásairól. A vezetői karizmának a legfontosabb összetevője a személyiség erő, amely a hitelességből vagy annak látszatából származik.

Negyedik tétel: A mindenkori vezető, akkor tudja tartósan megőrizni a hatalmát, ha hiteles. Mitől fog hitelesnek tűnni a külső szemlélők számára? Attól, hogy hisz abban, amit mond. Ehhez viszont nem szükséges, hogy igaz legyen, amiben hisz. Sokan haltak már meg teljes meggyőződéssel hamis hitért! A hit erejét kétféleképpen lehet megvalósítani. Az egyik lehetőség az abszolút igazság iránti elkötelezettség, amely arra készteti a személyt, hogy önmagát fejlessze, folyamatosan felülbírálja, és a hitét mindig a legmagasabb tudatosságának megfelelő szintre emelje. Ez azonban a bölcsék tulajdonsága. A világi vezető nem ér erre rá, hiszen neki a hatalom megtartásával kell foglalkoznia. Így ő azt a megoldást választja, hogy elhallgattatja a kétkedőket mind kívül, mind belül. Belül a kétkedő elmét (az elme azon részét, amely a belső kérdések feltételéért felelős) blokkolja, hite ezáltal vakhitté válik. A személyiség erő még sokáig elegendő lehet ahhoz, hogy a közvetlen környezet visszaigazolja a vezető igazságát, mivel a mindenkori vezető a közvetlen környezetét pontosan ezzel a céllal teremti meg. Ha a kétkedő elme funkciója blokkolásra kerül, akkor megjelennek a külső kétkedők. Ha őket figyelmen kívül hagyják vagy erőszakkal elhallgattatják, akkor a környezetből sem érkezik valódi visszajelzés. Így a vezető egyre több hibát fog elkövetni, és hatalmának megtartásához egyre nagyobb erő (erőszak) szükséges. Hatalma végül abban a pillanatban magától összeomlik, amint veszít a teremtő erejéből. Ekkor a kétkedő elmében elfojtott tartalmak betörnek a tudatba, és a vezető meginnog a hitében, ezáltal a hitelessége megsemmisül. Látszólag külső erők törnek ezt meg, de valójában a belső megingás teremti meg a lehetőséget.

Milyen szerep jut a vezetetteknek? Az „istenadta” népnek van-e egyáltalán beleszólása a folyamatba?

Ötödik tétel: A fentiekben ismertetett hatalmi játszmák a vezetettek hatáskörén kívül történnek. A társadalom tagjainak eseményekre gyakorolt befolyása a tudatossági szintjük és a társadalomban elfoglalt pozíciójuk arányában lehetséges, de egyénenként minimális.

Ugyanis a soron következő megválasztott vezető tevékenysége, hosszabb-rövidebb ingadozást követően, ugyanezt a sémát fogja követni. Ha a vezetettek erőteljesebb hatást szeretnének gyakorolni az össztársadalmi folyamatokra, akkor ki kell építeniük azokat az intézményeket, szervezeteket, amelyek révén jelzéseket tudnak küldeni a vezetőnek, ha nem tudnak azonosulni az iránnyal. Ezt nem várhatják sem felülről, sem kívülről. Saját vezetésük ugyanis nem érdekelt ebben, a külső (más országokból jövő) támogatás pedig mindig külső érdekeket szolgálva építkezik. Az önszerveződés képessége olyan kifejllesztendő tulajdonság, amelyhez nélkülözhetetlen a tudatossági szint növelése, értem ezalatt a céltudatosságot, döntésképességet, felelősségvállalást, teremtő erőt, önismeretet, a szakmai kvalitások mellett. Egy öntudatos társadalom képessé válik arra, hogy az aktuális tudatossági szintjének megfelelő vezetőt kitermelje.

A fent leírtak a hatalom működésének általános sémáját mutatják be a mátrixban, függetlenül attól, hogy politikai, gazdasági, kulturális, vallási vagy egyéb területekről van szó. Az általános ismertetőjegyeket csak árnyalják a vezetők egyéni tulajdonságai, illetve a működési terület. Jól ismert közmondás, hogy vakok között félszemű a király. Ezért a társadalom tagjai számára a legkisebb rossz a legjobb megoldás. Sosem szabad megfélemlkezni arról, hogy az egész létezés egy önismereti játék, amelybe Isten a szabad akaratot, mint a véletleneket generáló paramétert kalkulálta bele. Ezzel a szabad akarral helyesen élve új irányokat lehet nyitni még a legkilátástalanabb helyzetekben is. Ehhez nem kell más csak tudatosság, az akadályok helyett a lehetőségekre való koncentráció.

A személyiség helyzete a mátrixban

Az előző részekből már világossá vált, hogy a mátrixot egy általános közegeként értelmezzük, amelybe beletartozik a megfigyelésünk időszakában éppen fennálló társadalmi-kulturális-politikai formáció. A mátrix tehát változik a korszakokkal, de az egyén és a mátrix viszonya mindig ugyanazokat a kérdéseket veti fel. Nevezetesen, mennyire célszerű, illik vagy hasznos követni a mátrix által megszabott trendvonalakat, és mivel jár az, ha az egyén nem hajlandó vagy nem tud alkalmazkodni hozzá? Először vizsgáljuk meg a két legszélsebbes lehetőséget.

Ha az egyén teljes mértékben azonosul a mátrixszal, akkor nem fog konfrontálódni. A legtöbb esetben akkor képes erre valaki, ha teljesen öntudatlanul sodródik az eseményekkel, és semmilyen önálló gondolata nincs a világról, abban a saját helyéről és feladatáról. A mátrix egyfajta védelem is, azon kívülre kerülni veszélyes. Ez még az állatvilágból hozott ösztön, a csordaszellem ugyanis korlátozott védelmet nyújt a ragadozók ellen. A mátrix persze mozog, és ha valaki csak áll benne, akkor könnyen előfordulhat, hogy a perifériára sodródva kirekesztődik. További problémaként vetődik fel, hogy a mátrix változik, és egy adott mátrixszal való azonosulás megnehezíti az alkalmazkodást egy következő trendhez. Az egyén boldogsága semmiképp sem érhető el a teljes azonosulás esetén, mert mindenki egyéni önmegvalósításra született, és ha abban – akár öntudatlanul is – korlátozva érzi magát, akkor boldogtalanság érzete támad. Ez kilátástalanságban, depresszióban, teljesítmény visszatartásban nyilvánul meg. Természetesen tudják ezt a mátrix mozgatói is, és emiatt törekednek a korlátozott szabadság megadására.

A mátrixszal való teljes szembefordulás kirekesztődést von maga után. Az egyén Don Quijote-ként küzd a világgal, és függetlenül attól, hogy milyen igazságot képvisel, egyedül és kiszolgáltatottan kénytelen létezni, vagy kivonul a társadalomból, vagy kivonulásra ítélik (börtön, elmeegógyintézet). Ezzel is boldogtalanságra ítéli magát. De más okból sem célszerű ezt a megoldást választani. Egyrészt senki sem véletlenül csöppen egy adott mátrixba, hanem azért kerül oda, mert abban akarja kipróbálni magát, másrészt, ha valaki önkéntes száműzetésbe vonul, akkor elveszíti az esélyt arra, hogy önmegvalósítását behelyezze a mátrixba, mint az élet megélésének egy lehetséges verzióját. Van, aki csak elutasítja a mátrixot vagy bizonyos trendeket, és ezzel önmagát rekeszti ki, hiszen, aki elutasít, azt elutasítják. Mindig az jelenik meg kívül, ami belül van. Vannak, akik különlegességüket, egyediségüket hangsúlyozva rekesztődnek ki, mert a mátrix működési törvénye, hogy átlagosnak kell lenned, nem lóghatsz ki a sorból, mert akkor nem tud kezelni a rendszer. Ha valóban különleges vagy, akkor megtanulod kezelni a mátrixot, és nem várod el tőle, hogy az kezeljen téged.

Az egyén (Istentől eredően) elvileg szabad és független, vagyis szabadságában áll bármit kipróbálni, mert az anyagi világ mátrixa éppen ezért lett teremtve. Csak azért nem tehet meg bármit, mert

ebben a többiek, valamint saját képességei és lehetőségei korlátozóak. Adva van tehát az egyén, aki szeretne valamit kipróbálni, és azt éli meg, hogy a többiek akadályozzák. Teljesen mindegy, hogy az értelmetlen butaság vagy világmegváltó dolog, mert a mátrix működésének lényegi összetevője, hogy jelen van-e benne olyan trendvonal, amin az illető mozogni szeretne, mert ha nincs, akkor az elutasításra kerül. A világmegváltók pontosan ilyen trendvonalakat helyeznek el a mátrixban, ezért van velük szemben ellenállás. De a világmegváltást senki sem egyedül végzi, hanem csoportos leszületések készítik elő, és a világmegváltók mindig készen állnak a kompromisszumokra. Nos, ha a világmegváltók is kompromisszumokat kötnek, akkor számunkra is ez az iránymutató, ugyanis senki sem kényszeríthet még jó dolgot sem a másikra, már csak azért sem, mert honnan tudja, hogy a másiknak mi a jó?

A mátrixban való boldogulás előfeltétele a külső rugalmasság, az éppen kinyíló lehetőségek megragadása, az ideiglenes csatlakozás bizonyos trendekhez, miközben az egyén mindvégig megőrzi belső önmagát. Ehhez tudatosítanunk kell, hogy a mátrix egy külső kollektív emberi teremtés, és az egyén ennek részévé szeretné tenni saját teremtését, hogy megélhesse azt, ami a vágya. Minél kevésbé zavarja a mátrixot az egyén a saját teremtésével, annál nagyobb az esély arra, hogy nem okoz zavart a mátrixban, ami így békén fogja hagyni. A titok a már taoizmusból is ismert vu-vej életfelfogás megvalósítása a gyakorlatban. Ez egy aktív szemlélődés, amely során a szemlélő ráirányítja a figyelmét a külvilág dolgaira, de csak akkor cselekszik, ha arra igény, (külső, belső) kényszer vagy lehetőség van. Miután semmivel szemben sincs benne ellenállás, így nem ébreszt ellenállást a tevékenysége. Ezért ő képes lesz megélni a vágyát, vagyis saját teremtésének minden összetevőjét kipróbálhatja az anyagi világban, így az bekerül a kollektív tudatba, ahonnan mások számára is előhívható lesz, ha szándékukban áll kipróbálni. A célzott figyelem rávilágíthat az adott dolog értelmetlenségére, visszásságaira, vagyis a helyzetben résztvevők magasabb felismeréséhez vezethet. A konfrontációt akkor kell felvállalni, amikor arra szükség és lehetőség nyílik. A szükség egy vészhelyzet, a lehetőséget pedig a támogatók, gazdasági, hatalmi pozícióba kerülés vagy a tudatosság magasabb szintjének elérése teremtheti meg. Mindenki nyugodjon meg, ha Isten feladatot ad, akkor erőt, hatalmat, tudást is ad hozzá. Ha pedig

az erő, hatalom, tudás világi személytől származott, akkor biztosan benyújtják érte a számlát.

Pontosan ezen összefüggések miatt nem kellene semmit sem erőltetni, sem a vallást, sem a vegetarianizmust, sem a demokráciát, sem a genderizmust, sem pedig azok ellentétét. Mindezek, mint létező viselkedésminták, jelen vannak a kollektív tudatalattiban, és onnan előhívhatók kipróbálás céljából. A problémák akkor keletkeznek, amikor egyesek trendvonal meghatározóként szeretnének bemutatkozni, mert azt gondolják, hogy ők erre hivatottak. Például valaki kögazdag, és jót akar tenni, de egy általa kreált koncepció alapján, vagy valaki vezetői hatalmat kap, és fizikai vagy mentális erőszakot követ el a vezetetteken. Ez a részizgagságok abszolutizálásának problémaköre, amely átvezet abba a kérdéskörbe, hogy ki vagy mi irányítja a mátrixot?

Ki vagy mi irányítja a mátrixot?

Az összeesküvés elméletek kedvenc tétele, hogy a háttérhatalmakat (gazdasági vagy politikai csoportosulások) teszi felelőssé az emberiség minden szenvedéséért. E mögött ugyanaz a hárítási mechanizmus húzódik meg, mint az Egyházak Sátán szemlélete mögött. Mivel a háttérhatalom gonosz és a Sátán is gonosz, ezért harcolni kell ellenük vagy legalábbis leleplezni őket. A háttérhatalmak (ahogy Sátán is); velejárói a duális világunknak. Kézenfekvő lenne, ha a mátrix irányításáért is a sötétséget tennénk felelőssé.

Ezzel szemben, ismerjük fel, hogy a mátrixot mi irányítjuk, mi valamennyien, a saját sötétségünkkel és tudatlanságunkkal. A sötétség és tudatlanság eredendően nem egyenlő a gonosszsggal, mégis azzá válhat, ha hatalmat nyer.

Ahogy az érzelmi szféráink (asztrátesteink), vagy a mentális szféráink (mentális testeink) kollektív információs mezőkké állnak össze, úgy a tudatalatti szféráink is kollektív mezőkké olvadnak. Így keletkezik a kollektív tudatalatti és a még ennél is mélyebb kollektív tudattalan. Ahogy a tudatos mezőkön, úgy nem tudatosított mezőkön keresztül is információk jutnak el hozzánk, és hatnak ránk. Minél kevésbé tudatos valaki, annál könnyebben manipulálható a nem-tudatosított félelem és vágy mintáin keresztül.

Éppen a fentiek miatt a mátrixot megszüntetni nem lehet, de az egyéni kitörési lehetőségek mindenki számára adottak. Vagy elfogadod, hogy a mátrix határozza meg a cselekvési lehetőségeidet, vagy a tudatosság útjára lépsz. Ez utóbbi esetben szerepet vállalhatsz a mátrix alakításában. Másképpen fogalmazva, vagy teremtményévé válsz a sorsodnak, vagy megmaradsz gyermeknek, akinek el kell fogadnia azt a helyzetet, ami számára megadatott. Mások biztosan nem teremtenek számodra szebb és jobb jövőt.

Van még egy lehetőséged, szorgalmasan imádkozol egy Jézus Krisztus szintű világtanító eljöveteleért, hogy mutassa meg neked a mátrixból kivezető utat, vagy csatlakozol az eddig kinyilatkoztatott vallások követőihez.

A jövőbelátás törvényszerűségei

Szintek és törvényszerűségek

Kérdés (T. B.) : *Hihetünk-e a jóslatoknak?*

Újév környékén szaporodnak az újévi jóslatok. Mennyire tulajdonítsunk ezeknek jelentőséget, milyen törvényszerűségek szerint működik, és működik-e egyáltalán a jövőbelátás? A továbbiakban a jóslatot adó személyeknek, és maguknak a jóslatoknak is öt szintjét különböztetem meg:

1. A jövőbelátás képessége egy – a misztikus jóga gyakorlása során – megszerzett képesség (sziddhi). „*A számjama állapotában a tudatosságot az elme három összetevőjére rögzítve a jógi elnyeri a múlt és a jövő ismeretét.*” (Patanjali, 3.16.). A jósló személynek ehhez tudnia kell a számjama állapotának elérését, valamit ismernie kell az elme három összetevőjét, amire az összpontosítás történik (megj. az UKTM jógaiskolájában tanítom ezeket a fogalmakat). Általában, aki ilyen képességek birtokában van, az nagyon ritkán jósol az emberek számára világi eseményekről, hiszen az ő számára azoknak nincs számottevő jelentőségük. Ilyen képességek birtokában volt a kereszténységben Jézus, és tudjuk, hogy csak azért vetítette előre bizonyos események bekövetkezését, hogy az emberek hitét megerősítse Istenben.

2. A jóslat, mint prófécia, magasabb dimenzióból, magas szinten álló szellemlényektől származik. A próféta többnyire egy mélyen hívő, kellőképpen megtisztult személy, aki mentes minden világi vágytól és szándéktól. Sokszor gyermekek vagy egyszerű, tanulatlan emberek lesznek kiválasztva erre a célra, ahogyan azt az Ószövetségi szentírásból is ismerhetjük. Mintegy száz évvel ezelőtt a fatimai jóslat egy jó példa erre. A jelenés során Szűz Mária nyilvánult meg Fatimában három gyermeknek, és megjövendölte az I. világháború közeli végét, és a II. kezdetének körülményeit. A harmadik jóslatot sokáig nem hozta nyilvánosságra a katolikus egyház. A jövendölés úgy szólt, hogy egy magas rangú papi személy, talpig fehérben, lövés következtében a földre zuhan. Ezt a jóslatot a Vatikán a II. János-Pál pápa elleni (egyébként sikertelen) merénylet előrejelzéseként értelmezte. Itt tennék egy lényeges megjegyzést, szerintem a harmadik fatimai jóslat még nem következett be.

3. A jósló személy spontán vagy külső segédeszközök igénybevételével megváltozott tudatállapotba kerül, amelynek során betekintést nyer egy olyan információs mezőbe, ahol az egyidejűség áll fenn. A külső segédeszköz lehet tudatmódosító anyagok hatása (drogok), vagy különleges energiát kibocsájtó hely vagy készülék. Ilyen helyek szent helyek is lehetnek, amelyek időnként vagy folyamatosan aktívak (pl. a delphoi jósda), ilyen készülék lehetett a frigyláda. Erre az esetre példa Nostradamus, aki az én tudásom szerint külső segédeszközként drogot használt. A drogot nem elfogyasztják ilyenkor, hanem füstölőbe teszik, és a felszabaduló bódító hatású anyagok következtében előáll a megváltozott tudatállapot. Az egyidejűség azt jelenti, hogy a látomásban egyszerre zajlik a múlt, jelen és a jövő. Az illető ekkor a múlt karmáinak a jövőbe áthúzódó következményeit észleli erőteljesen szimbolikus formában. Ha személyre összpontosít, akkor a személlyel, de egy néppel, egy országgal, az emberiséggel kapcsolatos látomásai is lehetnek. Mivel a látomásban egyidejűség van jelen, ezért a jós nem tudja megkülönböztetni, hogy amit lát, az múlt vagy jövő, és ha jövő, akkor mennyire távoli. Nostradamusnak tehát nem kellett összekevernie a verseit, amelyeket a látomások hatása alatt írt, mert azok eleve így jelentek meg. Ugyanezt a technikát használták a sámánok, táltosok, sőt használják a mai napig az ősi kultúrákban. A látomás lényeges összetevője tehát az erős szimbolika, amely értelmezési problémákat vethet fel, ha nem elég konkrét;

másrészt az a bizonytalansági faktor, hogy a jövő mindig csak valószínűségeként jelenik meg. Ez azért van így, mert a jövő a múlt karmacsíráiból fakad, a karmán, mint visszahatáson pedig mindig lehet változtatni. Ha változik az emberek tudatossága, hozzáállása, akkor változni fog az esemény kimenetele. Minél közelebbi a látomásban szereplő esemény, annál nagyobb a bekövetkezés valószínűsége, mert már kevés idő van a változtatásra.

4. A jós az asztrális-mentális világ lényeivel áll kapcsolatban. Az asztrális-mentális világ nem egy homogén információs mező, hanem rétegekre, szintekre tagolódik. Az alacsonyabb síkjait pszichedelikus mezőnek is nevezik. Lényegében olyan lényekkel van tele, akik elakadtak ezen a szinten, és nem tudnak továbblépni magasabb dimenziók felé. Ezek a lények azért képesek jósolni az anyagi világ lényei-nek, mert szintén a karmacsírákból fakadó jövőt érzékelik egyfajta valószínűségeként. Ennek a módszernek az alkalmazására jó példa Baba Vanga (a vak bolgár jósnő), aki természetesen öntudatlanul lépett kapcsolatba ezzel a forrással, és vajmi kevés fogalma volt arról, hogy az információk honnan származnak. A probléma az asztrális-mentális világból származó információkkal az, hogy ezen a síkon nem megtisztult lények élnek, vagyis a jóslat nem az isteni szándékot tartalmazza, hanem azoknak a lényeknek a szándékát, akik a jóslásban segédkeznek. A jóslatok attól függően válhatnak valóra, hogy a jóslatban érintettek a tudatosság milyen szintjén állnak. Miu-tán a tudatosság általánosságban nem jellemző a jelen kor emberére, ezért Baba Vangának van akkora találati aránya, ami már figyelemre adhat okot.

5. Jóslás megváltozott tudatállapot nélkül, segédeszközzel (pl. kártya) vagy ráhangolódással. A jós az adott személy vagy csoport asztrális-mentális mezejére hangolódik rá. A kártya, a segédeszköz csak mankó, vagy a jóslatot megerősítő tényező. Mivel a kártyák jelképei erősen szimbolikusak, könnyű beléjük látni a jós szavait. A jóslás azon alapszik, hogy minden ember a tudatalattijának tartalmát öntudatlanul kihelyezi az asztrális-mentális mezőbe. Amit tehát ő nem tud magáról, azt egy alkalmas személy, aki képes erre a síkra ráhangolódni, érzékelni fogja, és információt adhat át neki a tudatalatti tartalomról. A tudatalattiban a karmacsírák vannak jelen, amelyek alapján az emberek öntudatlanul teremtetik a jövőjüket. A jóslás olyan mértékben lesz találó, amilyen mértékben tiszta a jós, vagyis

nem keveri bele a saját tudatalattijának tartalmát, valamint minél öntudatlanabb a jóslatot igénybe vevő személy, mivel nem lesz képes felülírni a jövő potenciális valószínűségeit.

Különbség a látomás és a tisztánlátás között

A látomás egy kép vagy képsorozat észlelése (kísérheti hang vagy illat, íz élmény is), amely megváltozott tudatállapotban következik be. Ennek során a tudat beszűkül, bekorlátozódik a megtapasztalt látványra, vagyis a külső („normálisnak” tartott) világ eltűnik, vagy eltávolodik, homályossá válik. A tudatnak ez a beszűkülése általában spontán vagy segédeszközök alkalmazásával következik be a jósoknál, de tudatosan is előidézhető. A látomás során az idő megszűnik létezni, emiatt a múlt vagy a jövő nem különböztethető meg, a látomás mindig jelen idejű! A látomás során az észlelő azokat a karmikus összefüggéseket látja, amelyek alapján egy múltbeli vagy jövőbeli esemény kibontakozott vagy kibontakozik. Tételizzuk fel, hogy az észlelő azt érzékeli, hogy valakit éppen megölnek. Ez megtörténhetett a múltban, de ha a karmikus összefüggések nem oldódtak meg, akkor ismételtén bekövetkezhethet a jövőben. A jóslat tehát a karmikus összefüggések fennállását jeleníti meg képi formában. Előfordul, hogy az észlelő számokat, neveket, helyszíneket vagy egyéb jellegzetességeket képes az eseményhez kapcsolni, és ezek alapján a jóslat bekövetkezése időben és térben megbecsülhetővé válik.

A látomás nem terjed ki az összefüggések megértésére vagy értelmezésére. És ezzel ki is mondtuk a lényegét. A tisztánlátás pontosan abban különbözik a látomástól, hogy az észlelt eseménnyel kapcsolatban minden összefüggés világossá válik. A tisztánlátó tehát az összefüggések észlelésére helyezi a hangsúlyt, észlelését kísérheti látomás, de anélkül is bekövetkezhethet.

Ha a tisztánlátó múltbeli eseményt idéz fel tudatosan, akkor a már bekövetkezett eseményeknek nincs alternatívája, legfeljebb az jelenik meg, hogy hogyan lehetett volna elkerülni. Ha viszont a jövőbe tekint, akkor mindig többféle lehetőség nyilvánul meg, ráadásul egyidejűleg, és ez a másik különbség. Míg a látomásnál egyetlen jövőkép van, addig a tisztánlátás valamennyi lehetőséget feltárja. Az alternatívákat úgy lehet kibogozni, hogy egy kiválasztott összefüggés

együttesre koncentrálva bizonyos képek eltűnnek, míg mások felerősödnek. Így lépésről lépésre haladva feltáruulhat az, hogy mely paraméter együttes teljesülése esetén, mely események kapják a legnagyobb valószínűséget. A legnagyobb valószínűség természetesen ahhoz az eseményhez rendelődik, amelyhez a legtöbb kollektív félelem tapad, és ez az oka annak, hogy a látomással dolgozó jósoknak viszonylag nagy a találati aránya. Ennek megértéséhez azt kell tudatosítani, hogy a jövőt mind egyénileg, mind kollektíven mi emberek teremtyük és az, a félelmeink valamint a megtapasztalási vágyaink, és a mindenkori karmikus összefüggések figyelembevételével rendeződik körénk. Isten (vagy valaki a magasabb síkról) csak akkor avatkozhat bele a mi játékainkba, ha ezt kifejezetten és elkötelezetten kérjük, és akkor is csak az isteni törvények betartásával.

A harmadik fontos különbség, hogy a tisztánlátó számára nem feltétlenül tűnik el az itt és most („normális” világ), mivel célja éppen az, hogy észlelését képes legyen beilleszteni a jelenbe. Mivel a módszer a kollektív félelemmintáktól független észlelést tesz lehetővé, ezért mindig megmutatkozik az a megoldásminta is, amely a karmikus összefüggések kioldásával, a legsúlyosabb kimenetelű eseményeket elkerülhetővé teszi, természetesen csak akkor, ha az emberek nem ragaszkodnak a tragikus kimenetelhez. E harmadik különbség miatt a tisztánlátás, noha megváltozott tudatállapotban történik, nem a tudat beszűkülésével, hanem éppen ellenkezőleg, a tudat kitágulásával jár együtt.

Az elmondottaknak még egy fontos következménye van. Szent háború csakis egyetlen esetben létezik, ha Isten személyesen irányítja az eseményeket. Az ilyen háborúnak az az ismérve, hogy a háborúban résztvevők bármely oldalon álljanak is, mindannyian üdvözülnek, mert ilyenkor a háború egy olyan színjáték, amely az emberiség tanítását szolgálja, és Isten személyes irányítása a garancia az üdvösség elérésére. Ilyen esemény a hindu szentírás alapján (amelyet tisztánlátók írtak) néhányszor megtörtént a Földön, de az bizonyos, hogy sem az első, sem a második világháború, sem a potenciálisan valószínűsíthető nem lesz az, vagyis ezek szentségtelen háborúk, amelyeket emberek vagy embercsoportok gerjesztenek saját egyéni érdekeik elérése céljából. Más kérdés, hogy az egyes vallások papjai mindig is előszeretettel ígértek üdvözülést a háborúban résztvevőknek, továbbá előszeretettel hazudták azt, hogy Isten velük van.

Isten mindenkivel van, aki Őt szereti, benne hisz, és a törvényeit betartani akarja, függetlenül attól, hogy milyen vallást követ. Isten nem akar háborút, de megengedi, hogy mi ilyen megtapasztalásokat éljünk át. Isten azért nem akar háborút, mert látja, hogy az eddigiek sem tudták visszavezetni az emberek Őhozzá, hanem éppen ellenkezőleg, az egész emberiség még távolabb került a végső céltól.

Valamennyien kérhetjük Istent, hogy ne engedjen meg „szentségtelen” háborút, és ha mindenképpen elkerülhetetlen, mert az emberiség képtelen a hibáiból tanulni, akkor a háború kizárólag az isteni terv szerint, az ő személyes irányítása alatt folyjék le.

Világkorszakok és világtanítók

Kérdés (G. J.): *Egy világtanító eljövetele minek az eredménye?*

Az emberiség évezredek óta ismeri, hogy a Föld tengelye precessziós mozgást végez, mint egy pörgettyű, és emiatt a tavaszpont vándorol az ekliptikán. Ez ősidők óta az időszámítás alapját képezi, amit az asztrológiában máig használnak. A Föld teljes precessziós mozgása 25920 év, amit szokás egy Világévnak tekinteni. Az állatövi (zodiákus) jegyek 12 részre osztják az ekliptikát, így alakul ki egy világhónap (vagy Világkorszak), ami a világév 1/12-ed része, azaz 2160 év. Minden Világkorszakban más jellegű feladathalmazzal ismerkedik az emberiség, más alapelveket kell beépítenie az életébe. A Világkorszakok határán több világtanító is alá szokott szállni, hogy megkönnyítse az emberiség számára ezeknek a princípiumoknak a befogadását. A különböző világtanítók általában egy-egy nagy világvallás mentén születnek, vagyis az adott vallás megvalósításához szükséges vallásgyakorlatot igyekeznek hozzáigazítani az új korszakhoz. Noha a világtanítók kinyilatkoztatásai aktuálisan az emberiség egy csoportjának történnek, az egész emberiség számára érvényesek. Ha a világtanító tanításait az adott vallás gyakorlói nem tudják befogadni, akkor többnyire új vallás indul el azoknak a részvételével, akik az új princípiumot befogadták. A buddhizmus a hinduk, a kereszténység a zsidók számára lett kinyilatkoztatva, de mindkettő új vallási irányzattá vált. Az új világtanító tanításainak be-

fogadása az adott közösség tagjai számára kilépési pontot jelent a reinkarnációs körből, míg a leszakadók maradnak, és tovább pörögnek a létkörforgásban a Világkorszakok újabb tanítóira várva.

Miután Jézus az előző Világkorszakban született, és születését korszakhatárnak tekintik (ti. a jelenkori időszámítás kezdetének), ezért a korunkban az asztrológiát ismerők új világtanítót várnak, akinek a megjelenése az új Világkorszak beköszöntése előtt vagy után akár ± 500 év is lehet. Az új világtanító megjelenése azonban nem automatikus, hanem egy közösség felkészültségének a kérdése. Vagyis a világtanító oda születik, ahol elég sokan várják, és ahol készülnek a tanításai befogadására. Az új tanítások megismerése azonban váratlan kihívások elé állítja a vallásos embereket, ugyanis mindenki a saját vallásának igazolását várja tőle, ezzel szemben pont az ellenkezője szokott történni.

Ha mi itt, most Közép-Európában kérjük, és készülünk erre, akkor nincs kizárva, és a jóslatokkal is összhangban áll, hogy kaphatunk egy világtanítót. Az UKTM szintén ezen a projekten dolgozik. Ahhoz, hogy valaki élni tudjon a lehetőséggel, és a tanítás befogadását kilépési pontként tudja kezelni a reinkarnációs ciklusból, minél előbb el kell kezdenie a felkészülést, és képeznie magát valamennyi világvallásban, „*Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.*” (Máté: 22.14.).

Azt pedig, hogy mi a felismerési faktora az új világtanítónak, mindenki csak a szívével látva tudja eldönteni.

Istenfüggvények

A világvallások isteni IDEA mintáinak matematikai levezetése

A Föld megtelt! A Mennyek országa szinte üres. Éppen ezért most különösen kedvezményesen és egyedi előnyök igénybevételével lehet bejutni, amíg az AKCIÓ tart.

Ne add fel az elolvasást, nem bánod meg!

Írásomat azoknak szánom, akik isten megértésére törekszenek, másképpen fogalmazva a gondolkodva keresők számára, tudva, hogy léteznek istennek más megközelítési módjai is. Nem a hitet részesítem előnyben, hanem a megtapasztalás általi megértést, ami a

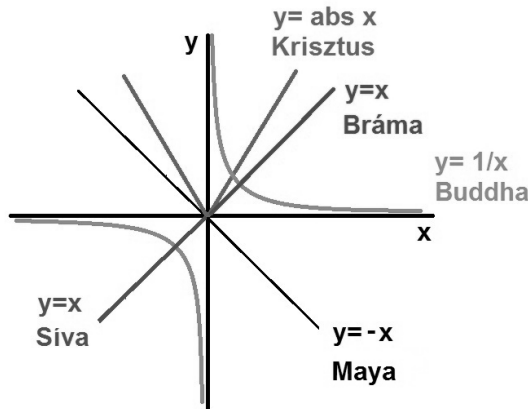
valódi tudás birtokába juttatja az embert. Ezen az úton lépünk most előbbre.

Az előző részek egyikében istent, mint IDEÁ-t értelmeztem. Most az idea mintákat matematikai alapokon vezetem le. A megértéshez épp csak annyi matematikai ismeret szükséges, mint ami a matematika érettségén való átcúszáshoz elegendő.

Tekintsük istent olyan valóságnak, amely végtelen dimenziójú és végtelen számú függvénnyel jellemezhető. Istent az x értékek összessége (az istenből kiáradó információk, tulajdonságok, jellemvonások, erők stb.) szimbolizálja, ez lesz a függvények értelmezési tartománya. Az y értékek összessége az anyagi világot jelképezi. Az y értékek a függvény értékkészletét alkotják, tehát y az x leképeződése a mi emberi világunkba. A függvény $\{y=f(x)\}$ az ember és isten viszonyát jellemző kapcsolat, amely megmutatja, hogy az isteni eredetű x értékek hogyan alakulnak át a mi emberi viszonyaink y értékeivé. Egy ember tehát az y értékek egy részhalmaza, és az x értékek egy részhalmazát testesíti meg az anyagi világban, mégpedig aszerint, ahogyan azt a függvénykapcsolat előírja számára. Minden ember, mielőtt megszületik, kiválaszt egy x értékekből álló részhalmazt és egy függvényt, majd ennek értelmében az x értékekhez y értékeket rendel. Egy adott időben Isten (az x értékek összessége, értelmezési tartomány) nem lesz teljes egészében megjelenítve az anyagi világban (értékkészlet, y értékek összessége).

Ennek a szemléletnek az a hatalmas nagy előnye, hogy minősítések nélküli. Egyetlen függvény sem jobb vagy rosszabb a másiknál, emiatt az x -ek y -ná történő egyetlen konverziójához sem fűzhető semmilyen előítélet. Itt minden a megismerésről szól, arról, hogy ha az y értékeket megadott módokon rendeljük hozzá az x értékekhez, akkor abból milyen eredmény jön ki. Ezáltal az egész játék isten végtelenre kötött önmegismerési folyamatává válik, rajtunk embe-
reken, illetve általánosságban a teremtetett lényeken keresztül. Isten tehát „gyártja” a függvényeket, amelyekbe behelyettesíti a saját x értékeit és „kiszámolja”, hogy milyen y -ok jönnek ki. A teremtetett lények szabadsága abban nyilvánul meg, hogy önként vállalják egy-egy függvény megtestesítését a teremtetett világok valamely szintjén, és ha nem tetszik nekik a megoldás, akkor változtathatnak a függvényen, és így más y értékek lesznek az eredmények. Így alakítják a saját valóságukat.

A teremtett lények többféle szerepet játszhatnak ebben a játékban. Ezeket a szerepeket a vallásokból ismert entitásokon keresztül mutatom be a végletekig leegyszerűsítve azt a függvénykapcsolatot, ami az entitás és isten közötti viszonyt jellemzi. Minden egyszerűsítés a függvény deriválásával jár, de még a legutolsó deriválnak is megmarad a kapcsolata az eredeti függvénnyel, elősegítve ezzel a megértést.

4. ábra

Istenfüggvények

Az IDEA mintákat a világvallások alapján tekintem át (4. ábra). A hindu vallásból ismert félisten Bráma, az anyagi világ teremtője. Ő a legmagasabb Isten egy részhalmaza, aki a teremtés alacsonyabb szintjeinek megvalósításáért felelős. Őt az $y=Cx$ ($C<0$) függvény írja le. A C konstans, ami egy is lehet. Ebben az esetben az $y=x$ függvény teljesül. Ekkor az x értékek változtatás nélkül felelnek meg az y értékeknek. Az entitás EGY ISTENNEL, nem különbözik tőle, Isten minden tulajdonságát (akaratát stb.) változtatás nélkül adja vissza, valósítja meg. Ez az istenmegvalósítás egyik formája. Ha a C kisebb, mint egy ($0<C<1$), akkor az EGYSEG állapota még nem valósult meg, az entitás nem tudja követni egy az egyben az Istentől kiáradó információkat. Bráma tehát a progresszióért (teremtés, fejlődés, kiáradás) felelős.

Az $y=x$ függvény azonban a negatív x értékek tartományában is értelmezve van. Léteznie kell tehát egy entitásnak, aki a regressziót (pusztulás, visszafejlődés, visszaáramlás) testesíti meg az Univerzumban. Fejlődés ugyanis nem létezhet időszakos pusztulási periódusok nélkül, mivel a teremtet világot időnként meg kell semmisíteni, hogy még tökéletesebb formában újrateremthető legyen. Ezt az entitást testesíti meg Siva, aki Bráma ellentétpárja. Ők egymást váltó erők. Amikor a teremtés szünetel, akkor Siva aktív, és mindent teremtést elpusztít, függetlenül attól, hogy az „sikeresnek” vagy „sikertelennek” minősíthető. Amikor teremtés folyik, akkor Siva inaktív, mivel nem kapott jelet a pusztításra, ezért nem csinál semmit, vagyis az $y=x=0$ pontban tartózkodik. Ilyenkor Siva meditál, mondja a hindu szentírás. A sikeres teremtések azért vannak pusztulásra ítélve, mert a játék lényege a teremtési folyamat általi önmegismerés, és nem maga a teremtet világ megtartása az örökkévalóság (vagy a lények) számára. Miután mindenki istenben van, ezért örökéletű és elpusztíthatatlan, csak a teremtet világok és az anyagi testek pusztulnak el, aminek filozófiai szempontból semmi jelentősége, csak a lények kötődése eredményezi az efölötti sajnálkozást.

Amikor a teremtés létrejön, akkor az erők és az ellenerők szétválnak, létrehozva a kétpólusú (duális) világot. Látható azonban, hogy Istennek nem Siva az ellentétpárja, hiszen Sivát az $y=Cx$ ($C \leq 0$) függvénykapcsolat jellemzi. Ő mindenkor Isten akarata szerint jár el, ilyen értelemben ugyanolyan szinten istenmegvalósított, mint Bráma (ha $C=1$).

Az ellenerőt az $y=-x$ függvénykapcsolat jellemzi. A kereszténységben „Sátánként” definiálják az ellenerőt, a hinduizmusban egyszerűen Maya, aki mindent az ellenkezőjére fordít. Ez teljesen logikus. Ha Isten valamit meg akar tartani és fejleszteni kíván, akkor Maya, mint a kísértő erő megpróbálja romlásba vinni, ha Isten szándéka, hogy valamit elpusztít, akkor Maya megkísérli azt megőrizni. Duális szempontból nézve: a szenteket kísérti, a gonoszokat támogatja. Na de ez csak egy függvény! Senki sem köteles neki engedelmeskedni! Ám hozzátartozik az önmegismerési folyamathoz, hogy mindent és mindennek az ellentétét meg kell vizsgálnunk magunkban és a világban, mert mindezek jelen vannak Istenben is, csak benne nem váltak szét. Istenben az ellentétpárok egységet alkotnak, ezáltal egymást semlegesítik.

A hindu hívők a buddhizmust ateista (istentagadó) filozófiának tartják, és a hinduizmus ellentétéként fogják fel, mivel a hinduizmus kritikájából fejlődött ki. Mi azonban elfogulatlanul állunk ehhez a kérdéshez. Buddha azt vizsgálta meg, hogyan lehetne a hinduizmust ($y=x$) az ellentétére változtatni. Buddhát nem tudta megkísérteni az $y=-x$ megvalósítás, mert tisztában volt vele, hogy neki nem Mayát kell megnyilvánítania az Univerzum számára, hanem egy másik függvénykapcsolatot. Ez pedig nem más, mint az $y=1/x$, a reciprok függvény, ami az $y=x$ inverze. Elemezzük, mire is vezet ez a függvény? Ha x növekszik (mind a pozitív, mind a negatív tartományban), akkor y tart a nullához. Lefordítva, ha Isten hatása növekszik, Buddha átmegy meditatív állapotba („megsemmisül”), átmegy a nemlétezésbe, a Nirvánába. Ha x közelíti a nullát (bármely irányból), akkor y tart a végtelenhez, vagyis ha Isten hatása közelíti a nullát, akkor Buddha átmegy Istenbe (ezzel szembesülünk most, amikor a Mahajana buddhizmus tanítása szerint Buddha Istenné vált). Maga Buddha ezt így mondta ki: „Ki nagyobb nálam?” illetve, „Aki engem lát a Törvényt látja, aki a Törvényt látja engemet lát.” Buddha azonban nem veszi fel a nulla értéket, semmilyen x érték esetén, mivel az ő függvényének ebben a pontban szakadása van (nullával nem lehet osztani). Ez egy indirekt bizonyítéka a buddhizmusban Isten létezésének:

„Ezután a Kali-yuga kezdetén az Úr mint Úr Buddha, Andzsána fia jelenik majd meg Gaya tartományban, hogy félrevezesse azokat, akik irigyelek az Istenhívőkre.” (Bhagav. Pur. 1.3.24.)

A hinduizmusban el kellett hinni, hogy Isten van, akkor is, ha nem nyilvánul meg ($x=0$). Ilyenkor minden létező a tudatosságától függően felveszi az $y=0$ értéket (vagy tudatosan meditál, vagy öntudatlan állapotba kerül). A buddhizmus függvénykapcsolata kizárja az $x=0$ értéket a függvény értelmezési tartományából. Ha ugyanis Isten nem nyilvánul meg, akkor két eset van, vagy (valamely) Buddha lesz az Isten, vagy csak a Nirvána állapotában való tartózkodás az egyetlen valóság. Buddha feltárta ezt a függvénykapcsolatot isten és a teremtetett lények között, ezáltal nincs szükség a hitre. Mostantól tudjuk, hogy a létezők számára két elméleti „végállapot” megtapasztalása lehetséges, az egyik a Nirvána, amelyben Isten hatása végtelen. Ez a teljes feloldódás Istenben, a létező számára viszont egyet jelenthet a megsemmisüléssel, mivel ebben semmilyen egyéni tuda-

tosság-folytonosság nem tartható meg. A másik végállapot, ha Isten valamely Nirvánát elért részhalmaza felveszi Isten szerepét, vagyis megnyilvánul és teremtővé válik.

Most vizsgáljuk meg, milyen szerepe van ebben a játékban Krisztusnak? Milyen függvénykapcsolatot hordoz az entitás, aki a Krisztust testesíti meg? Ezt a kapcsolatot most a legismertebb példán, Jézus Krisztus példáján mutatom be. Az ő függvénye az $y=C|x|$ (azaz $y=C \text{ abs } x$; abszolút érték x , $C \geq 0$). Függetlenül attól, hogy x pozitív vagy negatív értéket vesz fel, az ennek megfelelő y érték mindig pozitív. Negatív x értékek tartományában Mayaként hat, és illúzióban hagyja a létezőket, a pozitív x értékek tartományában pedig megsokszorozva adja vissza az isteni hatást. Jézus, amikor az ördögök kérték, hogy ne pusztítsa el őket, bevezette őket a disznókba, arra tanított, hogy ha megdobnak kövel, dobod vissza kenyérrel, a kereszten pedig kegyelmet kért a kínzói számára. Azokat, akik fejlődni akarnak, az isteni erőket megsokszorozva segíti, akik nem akarnak változni, azok számára megőrzi az illúzióvilágot. Most már érthető az is, hogy mi volt az oka Jézus megkísértésének. Az $y=\text{abs } x$ függvény a negatív x értékek tartományában hasonlóképpen fut, mint az $y=-x$. Mintha azt mondaná Maya (Sátán): Figyelj, te ugyanazt csinálod, amit én, szolgálj engem! Jézus azonban tudatában volt, hogy az $y=-x$ nem azonos az $y=\text{abs } x$ -el, mert más a szándék és a vezérelv. A Krisztuserő a teremtésben ható legmagasabb teremtő és megtartó erő, ami még a negatív hatást is pozitívvá változtatja. Erre csak az abszolút szeretet képes. Az abszolút szeretet nem pusztíthat el egyetlen létezőt sem, és senkit sem kényszeríthet fejlődésre, mert mindennel és mindenkivel azonos, minden belőle származik, mindenki az ő gyermeke. Mindenkit hagy a saját ütemében fejlődni, ehhez azonban fenn kell tartania az illúzióvilágot (Mayát, a dualitást) a teremtetett lények öntudatra ébresztése érdekében.

Van olyan IDEA minta is, aki egyidejűleg valamennyi általam ismert függvénykapcsolatot megtestesítette az Univerzum lényei számára. Ő Krisna, aki játszott a függvényekkel, egyikből szempillantás alatt váltott át a másikba, mutatva ezzel, hogy semmilyen kényszerpálya nem köti. Egy függvénykapcsolat tökéletes megvalósítása istenmegvalósítás ugyan, de attól még egy előírt pálya, egy meghatározott mozgástér, amelyről nem térhet le az entitás. Amikor maga Isten nyilvánul meg, akkor viszont a lényének a korlátok nél-

küliségét tapasztaljuk meg. Ezt teremtett lény nem tudja elérni, mert a rész sohasem azonos az egészszel. A rész képzelheti magát egésznek, és viselkedhet akként, de attól még részhalmaza marad a Teljességnek. Mindazonáltal még Krisna is csak rész volt, mert a Teljesség sosem nyilvánul meg egyidejűleg a maga teljességében még önmaga számára sem. A teremtett lények számára pedig még részhalmazként is felfoghatatlan.

A különböző vallások és az általuk mutatott megvilágosodási (önmegvalósítási) formák különbözőségének az oka, hogy ezek a filozófiai rendszerek más-más függvénykapcsolattal jellemezhetők, vagyis különböző gondolkodási séma (függvény) mentén haladnak. A jelöltnak célszerű megismernie a választott filozófiai rendszerhez tartozó függvénykapcsolatot, hogy eldöntse, valóban a vágyott úton halad-e. Sokáig azt gondoltam, hogy egyik függvénykapcsolatból nincs átjárás egy másikra, most viszont tudom, hogy nincs ilyen korlát. És pont erről akartam megbizonyosodni.

Isten és az ember viszonya

Isten a Legfelső ideaminta. Te ennek egy eleme vagy. Mi választ el Tőle? Az, hogy nem az ideamintádat éled. Hogyan érheted el? Három princípiumot kell megvalósítanod: szeretet, odaadás és tudatosság. Minden vallás e három különböző arányú kombinációjára épül. Miért nem látszik ez? Mivel az emberek az alapp princípiumokat nem értették, elkezdtek nekik magyarázni. A magyarázatok dogmákká álltak össze, amelyek eltakarják a lényeket.

Alkalmazás:

A hívőnek kit kell szeretnie? Istent. Isten a mindenség.

A tagadónak kit kell szeretnie? Mindent, ami szerintem nem Isten, vagyis a mindenséget.

A hívőnek kinek kell odaadnia magát? Istennek, vagyis a mindenségnek.

A tagadónak? A sorsának, ami a mindenségtől függ.

A hívőnek miről kell tudatosnak lenni? Istenről, tehát a mindenségről.

A tagadónak miről kell tudatosnak lennie? A mindenségről, amely körbeveszi.

Ez a dualitás vége, mert mindegy, hogy hívő, vagy tagadó vagy, ha a három princípiumot megvalósítottad, eléred a Mindenséget!

A Mindenségit!

UTÓSZÓ

Az UKTM egy szellemi-gondolati és életmód mozgalom, amely segít megtalálni a boldogság kék madarát. Az UKTM Istenhiten, de nem tételes vallások követésén alapszik. Felszabadít az érzelmi-mentális kötöttségek alól, dogmák, parancsolatok követése helyett belső értékrendet hivatott kialakítani. Választ ad a legalapvetőbb kérdésekre, amelyek foglalkoztatják a gondolkodva kereső embert:

1. Ki vagy te?

Te egy isteni ideaminta leképezése vagy.

2. Ki Isten?

Isten a megvalósult és a még meg nem valósított ideaminták összessége.

3. Mi a feladatod?

Megvalósítani az isteni ideamintát önmagadban, és hozzákapcsolódni a megvalósított ideaminták összességéhez.

4. Hogyan tudod ezt elérni?

Képzéseink által közelebb kerülhetsz saját belső ideamintád megtapasztalásához.

Az UKTM, mint lelki út

1. **megérinti a lelkedet.** Ezáltal az ideaminta aktiválódik, és fokozatosan teret nyer.

2. Ahogy haladsz az ideaminta felé, **nem kitagadott bűnös leszel Isten előtt állva**, hanem a hibáit ismerő, azokat kijavítani szándékozó istengyermek, aki fokozatosan felnőve Istennek méltó társává válik. És pontosan ez a soron következő világkorszak feladata.

3. **A megtapasztalásra, megélésre és a levezetésre helyezi a hangsúlyt.** Így saját világnézeted alakítójává válsz, semmilyen tézist nem kell automatikusan elfogadnod.

4. Átfogó tudást ad.

5. **Visszahelyez az erőidbe**, visszaadja a méltóságodat.

6. **Beállsz Isten szeretetébe**, és rajtad keresztül fog hatni.

7. **Tartós boldogságélményt nyújt**, még a legkilátástalanabb helyzetekben is előremutató életcélt ad.

Ha

- keresed a helyed, a célod az életben, és még nem találtad meg,
- szeretnéd megtapasztalni a belső boldogság állapotát,
- harmonikus, kiegyensúlyozott kapcsolatra törekszel a természettel, embertársaiddal,
- összhangba szeretnéd hozni a világi és spirituális törekvéseidet,
- már sok utat kipróbáltál, és a tanításoktól összezavarodtál, és
- **készen állsz arra, hogy feladd az áldozat szerepet,**
- **szándékodban áll, hogy kezvedbe vedd a sorsod irányítását,**
- **befogadó, nyitott vagy a tanításra, amely által átformálhatod a személyiségedet,**

akkor nagy szeretettel várunk.

az UKTM csapata

További információk:

Honlap: www.uktm.org

Facebook: www.facebook.com/Univerzális-Krisztustudatosság-Mozgalom-343736558987837

A szerzőről

Varga Margit (avatott nevén: Rhasoda May) 1957. július 22-én született Gyöngyösön. Az UKTM alapítója, vezető jógamestere és tanítója. REIKI-, AROLO-, Aktív Szellemgyógyászat mester-tanár, Angyaltanfolyam vezető, esszénus mester. Járatos a buddhizmus, hinduizmus, taoizmus, kereszténység vallási-filozófiai rendszereiben. Ismeri továbbá a modern pszichológiai irányzatokat és alternatív gyógyítási módszereket. Társszerzője a *Természetgyógyászati alapismeretek* (1998, Salgótarján) c. természetgyógyászati tankönyvnek. Természetgyógyásként indult, de később belső útja már más irányba vezette.

Természettudományos végzettsége: gyógyszerész és matematikus, gyógyszerész egyetemi doktor, valamint a kémiai tudomány kandidátusa.

A Fény Gyermekai Magyar Esszénus Egyház alapító tagja, majd avatott papja volt. Később belső útját követve elhagyta az Egyházat. Négy évig volt személyes tanítvány a Dharam Vir Mangla által alapított God- & Selfrealization Foundation (India, Delhi) szervezetben, amelynek a guruja a világhírű jógi Paramahansa Yogananda. A Yogoda satsang nemzetközi mestere által beavatást kapott a kriya jógába is. Jelenlegi guruja és lelki tanítómestere Sri Yukteswar Giri.

Ezen a köteten kívül még számos könyvet írt és jelentetett meg.

Az UKTM további kiadványai

Rhasoda Varga Margit: 22 Atlantiszi beavatási út I-II rész (Versek)
Zene: S. Jancsó Miklós.

Lao-ce: Tao Te King - (Rhasoda Varga Margit: fordításában)

Rhasoda Varga Margit: **Dimenziókapu**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete I.**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete II.**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete III.**

Rhasoda Varga Margit: **Jézus életének és spirituális küldetésének értelmezése**

Rhasoda Varga Margit: **Világok találkozása**

Rhasoda Varga Margit: **Az ég a Földdel összeér**

Aforizmák

Ha hiszel, magas szintű elmetevékenységet végzel.

Ha kételkedsz, még magasabb szintű elmetevékenységet végzel.

Ha elengeded mindkettőt, akkor kerülsz a tudás kapujába.

Van, akinek az élet küzdelem,
van, akinek játék.

A kettő szintézise: játszva küzdj!

A lehetetlenség a lehetőség felismerésének,
a sikertelenség a lehetőség megragadásának hiánya.

(R.V.M.)